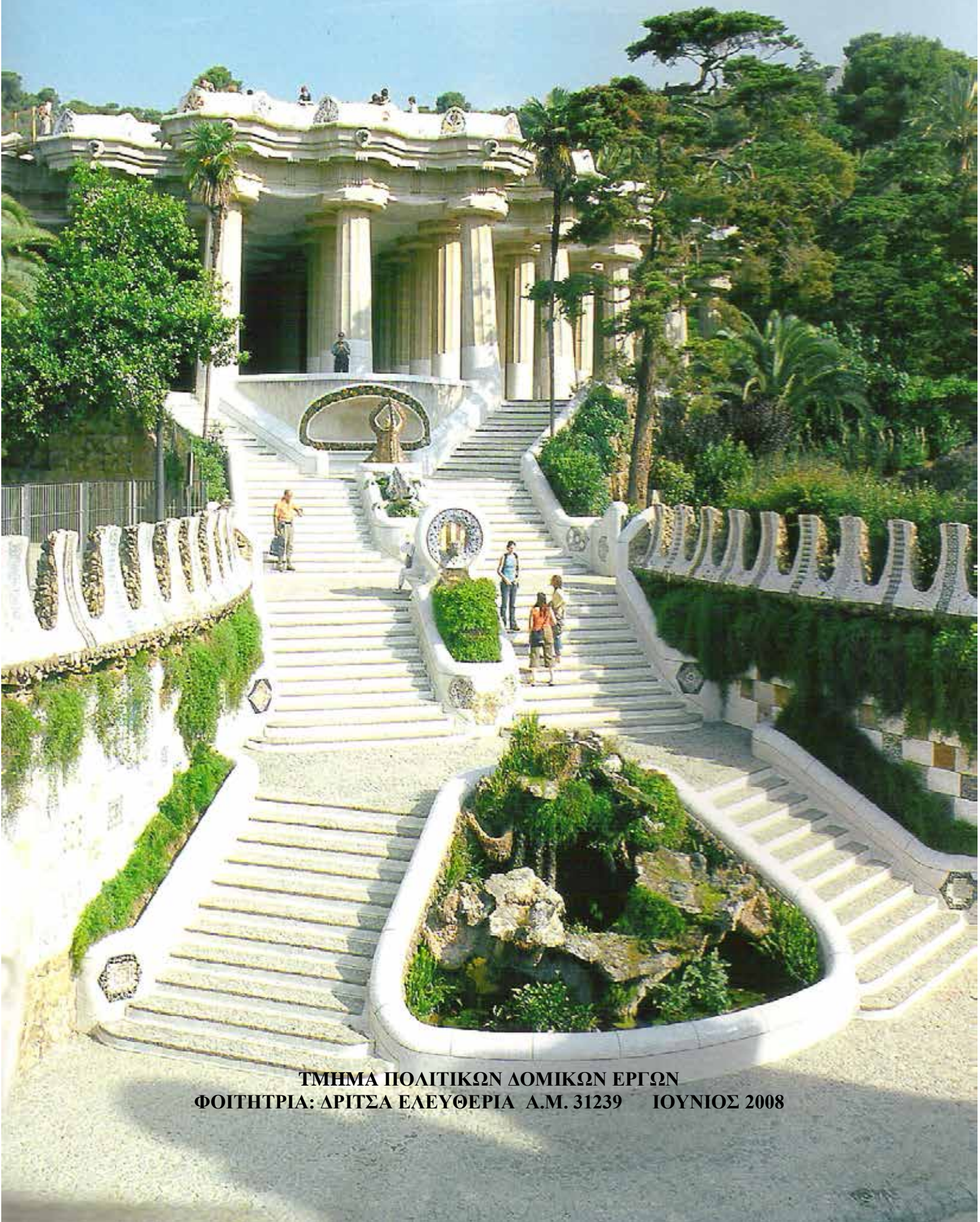

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕ ΘΕΜΑ:
**Η ΕΠΙΡΡΟΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ ΣΤΗΝ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ
ΜΟΡΦΗ ΤΩΝ ΚΤΙΡΙΩΝ ΤΗΣ ΒΑΡΚΕΛΩΝΗΣ**

**ΤΜΗΜΑ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΔΟΜΙΚΩΝ ΕΡΓΩΝ
ΦΟΙΤΗΤΡΙΑ: ΔΡΙΤΣΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Α.Μ. 31239 ΙΟΥΝΙΟΣ 2008**

Αφιερώνω Αυτή Την Εργασία, Με Πολύ Αγάπη
Στους Γονείς μου, Φωτεινή και Κώστα,
Αδέρφια μου, Ελένη, Δήμητρα, Δημήτρη,
Τις Ανιψιές μου, Εβίτα και Φένια,
Στην Αγαπημενη Μου Φίλη Κικη,
Καθώς και τους φίλους που απέκτησα στη Βαρκελώνη:
Karla, David, Juliana....

Καθώς επίσης θέλω να ευχαριστήσω τον καθηγητή μου, Jesus Esquinas από το Universitat Politecnica de Catalunya, στη Βαρκελώνη, για την πολύτιμη καθοδηγία που μου έδωσε, τις ιδέες και την βοήθεια για να ολοκληρώσω την ερευνά μου.

Τους καθηγητές μου από το ΤΕΙ ΠΕΙΡΑΙΑ, Μπουρμπαχάκη Ασπασία και Μεταξά Γεώργιο για την ευκαιρία που μου έδωσαν , ώστε να πραγματοποιήσω αυτή την εργασία με την βοήθεια του προγράμματος Σωκράτης/Erasmus.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ	σελ 1
----------------	-------

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1^ο

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ	σελ.2
Δωρικός Ρυθμός	σελ.3
Ιωνικός Ρυθμός	σελ.4
Κορινθιακός Ρυθμός	σελ.5
Ο ΕΚΛΕΚΤΙΚΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ	σελ.6
ΜΕΜΟΝΩΜΕΝΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ ..	σελ.7-13

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2^ο

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ ΣΤΗΝ ΒΑΡΚΕΛΩΝΗ	σελ.14
Φοίνικες, Έλληνες και Καρχηδόνιοι	σελ.15
Ρωμαϊκή Ισπανία	σελ.15
Βησιγότθοι	σελ.17
Διαχωρισμός Νότου-Βορρά	σελ.17
Βορράς-Κόμηδες της Βαρκελώνης	σελ.17
Νότος -Μαυριτανική Κατάκτηση	σελ.18
Στέμμα της Αραγονίας	σελ.20
Εσωτερικό Μέτωπο	σελ.21
Η Καταστροφή του 1714	σελ.24
Ανάκαμψη και Κοινωνικοί Μετασχηματισμοί	σελ.25
Πόλεμος και Ειρήνη	σελ.25
Χρόνια Αγонίας	σελ.26
Στρατηγός Φράνκο	σελ.27
Εποχή Μετά τον Φράνκο	σελ.28

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3^ο

Α' ΜΕΡΟΣ (1381-1899)	σελ.29
ΔΗΜΑΡΧΕΙΟ ΤΗΣ ΒΑΡΚΕΛΩΝΗΣ (AJUNTAMIENTO DE BARCELONA)	σελ.30
ΛΟΤΖΙΑ ΤΗΣ ΒΑΡΚΕΛΩΝΗΣ (LLOTJA DE BARCELONA)	σελ.32
ΠΑΛΑΤΙ ΤΗΣ ΑΥΤΟΝΟΜΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΟΝΙΑΣ (PALAU DE LA GENERALITAT)	σελ.35
ΜΕΓΑΡΟ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ (PALAU DEL GOVERN CIVIL)	σελ.38
ΠΑΡΚΟ ΤΟΥ ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΥ ΤΗΣ ΟΡΤΑ (PARCK DEL LABERINT D' HORTA)	σελ.41
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΖΩΓΡΑΦΩΝ ΜΑΣΡΙΕΡΑ (LOS PINTORES DE MASRIERA)	σελ.44
ΟΙΚΙΕΣ ΧΙΦΡΕ (CASAS D'EN XIFRÉ)	σελ.46
ΜΕΓΑΛΟ ΘΕΑΤΡΟ ΛΙΣΕΟΥ (GRAN TEATRE DEL LICEU)	σελ.48
ΤΟ ΚΛΑΜΠ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΩΝ του ΜΠΟΛΣΙΝ (ΣΧΟΛΗ ΕΦΑΡΜΟΣΜΕΝΩΝ ΤΕΧΝΩΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΥ ΕΜΠΟΡΙΟΥ)	σελ.50
ΠΑΛΑΤΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ (PALACIO DE JUSTICIA)	σελ.53
ΤΟ ΝΕΟ ΤΕΛΩΝΕΙΟ (LAS NUEVAS ADUANAS)	σελ.56

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4^ο

Β' ΜΕΡΟΣ (1900-1929)	σελ.58
ΠΑΡΚΟ ΓΚΟΥΕΛ (PARC GÜELL)	σελ.60
ΟΙΚΙΑ ΛΑΡΙΜΠΑΛ (CASA LARRIBAL)	σελ.63
ΜΟΥΣΕΙΟ ΓΕΩΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ ΜΑΡΤΟΒΕΓ (MUSEO MARTOVELL DE GEOLOGÍA)	σελ.65
ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟ ΚΤΙΡΙΟ (EDIFICIO DE CORREOS Y TELEGRAFOS)	σελ.67
ΠΥΡΓΟΙ ΕΙΣΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΘΕΣΗΣ (TORRES DE ACCESO A LA EXPOSICIÓN)	σελ.69
ΟΙΚΙΑ ΚΑΜΠΟ(κτίρια διαμερισμάτων και γραφείων) (CASA CAMBÓ ,edificio de viviendas y oficinas)	σελ.71
ΣΤΑΘΜΟΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ (ESTACIO DE FRANÇA)	σελ.73
ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΓΑΡΟ (PALACIO NACIONAL)	σελ.75
ΓΕΝΙΚΗ ΑΡΧΗΓΙΑ (CAPITANIA GENERAL)	σελ.78
ΜΕΓΑΡΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ (PALACIO DEL TRABAJO)	σελ.80
ΜΕΓΑΡΟ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΒΑΡΚΕΛΩΝΗΣ (PALACIO DE COMUNICACIONES Y TRANSPORTES FIRA DE BARCELONA)	σελ.81
ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ (TEATRE CREC)	σελ.83
ΚΤΙΡΙΟ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΜΙΣΘΩΣΗΣ ΚΑΠΝΟΥ ΤΟΠΙΚΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΦΟΡΟΛΟΓΙΑΣ	σελ.84

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5^ο

Γ' ΜΕΡΟΣ (1930-1997)	σελ.86
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ (FOMENTO DEL TRABAJO NATIONAL)	σελ.87
ΟΙΚΙΑ ΜΕΤΧΕ (CASAL DEL METGE)	σελ.89
ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΚΑΪΧΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΟΝΙΑΣ (SEDE DEL BANCO DE ESPAÑA CAIXA DE CATALUNYA)	σελ.91
ΚΤΙΡΙΟ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΩΝ (EDIFICIO DE VIVIENTAS)	σελ.93
ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΒΙΤΑΛΙΣΙΟ (SEDE DEL BANCO VITALICIO)	σελ.95
ΚΤΙΡΙΟ ΓΡΑΦΕΙΩΝ (EDIFICIO SINGULAR DE OFICINAS)	σελ.97
ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΟ ΒΑΡΚΕΛΩΝΗΣ (AEROPUERTO DE BARCELONA)	σελ.98
ΕΘΝΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΥΣΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΟΝΙΑΣ (PALACIO DE COMUNICACIONES PABELLÓN DEPORTIVO DEL INEF)	σελ.100
ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΤΑΛΟΝΙΑΣ (TEATRO NATIONAL DE CATALUNYA)	σελ.102
ΑΓΟΡΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ (LA BOQUERIA DE SANTA CATERINA)	σελ.105
ΕΠΙΛΟΓΟΣ	σελ.107
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ	σελ.108
---ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ---	
ΒΙΟΓΡΑΦΙΕΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΩΝ	σελ.110
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ	σελ.120

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1^ο

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ο κλασικός ρυθμός, είναι το πιο σημαντικό από όλα τα ορατά σύμβολα, που μαρτυρούν την πολιτιστική ενότητα των λαών της Ευρώπης και των υποτελών εθνών που προήλθαν από την Ευρώπη. Στην Αγγλία, τη Γαλλία και τη Γερμανία, την Ιταλία και την Ισπανία, την Αμερική, την Αφρική και την Αυστραλία όπου η λευκή φυλή ανήγειρε κτίρια κάποιας σπουδαιότητας, βρέθηκαν κολώνες και στοιχεία ενός τύπου που δηλώνει την ομοιότητα με αυτά που η οι Αρχαίοι Έλληνες ανέπτυξαν.

Σίγουρα αυτό είναι ένα αξιοσημείωτο φαινόμενο και παρολαυτά σε κανένα βιβλίο δεν έχει εξηγηθεί επαρκώς πως έχει προκύψει, η μορφή ενός κτιρίου να επιτύχει τέτοια φήμη παγκόσμια και να ενσωματώνεται στις αρχιτεκτονικές περιστάσεις τόσο πολλών διαφορετικών ανθρώπων και τόπων.

Υπάρχουν πολλά κείμενα που περιγράφουν τα μέρη του Δωρικού ρυθμού και επεξηγούν την γέννηση του κλασσικού στιλ στην Ελλάδα και την αποδοχή του από τους Ρωμαίους, που την εξάπλωσαν σε όλη την περιοχή του τότε πολιτισμένου κόσμου. Είναι επίσης κοινά αποδεχτό, ότι παρότι η κληρονομιά των Ελλήνων και Ρωμαίων ξεχάστηκε κατά την διάρκεια των πρώτων Χριστιανών, μετέπειτα εμφανίστηκε εγκαθιδρύοντας μια πνευματική υπεροχή, που δεν αμφισβητήθηκε μέχρι τα τέλη του 19^{ου} αιώνα.

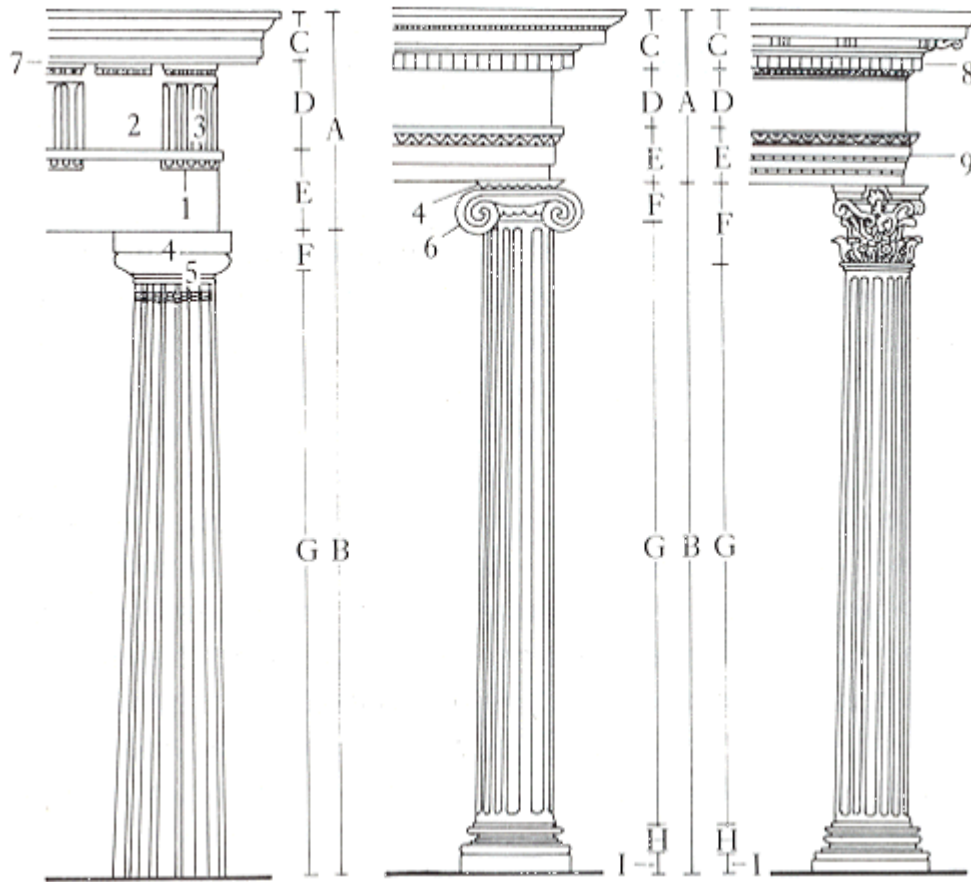
Ο κλασικός ρυθμός, στην μορφή που είναι γνωστός, μπορεί πράγματι να είναι αθάνατος και παράλληλα να υπάρχουν αθάνατες, συνδεδεμένες μορφές που η αισθητική ένωση κολώνας και δοκού έχει επιτευχθεί με εναλλακτικούς τρόπους.

Είναι κοινό παράπονο για τον κλασσικό ρυθμό ότι εφαρμόζεται τόσο συχνά σε κτίρια, σαν να ήταν κάποιο ένδυμα, αλλά αυτή η δήλωση δεν υποτιμά τον ρυθμό, εάν τον ένδυμα έχει επιλεγεί με κρίση και έχει φορεθεί με διάκριση. Στα συγκεκριμένα κτίρια, δόθηκε για κοινωνικούς λόγους, το προνόμιο να έχουν κολώνες, αυξάνοντας την σπουδαιότητα τους. Ο ρυθμός δεν είναι μόνο ένα σύστημα αρχιτεκτονικής σύνθεσης που λύνει πολυάριθμα προβλήματα, αλλά επιπρόσθετα έχει μια επίσημη ποιότητα, την οποία η αστική αρχιτεκτονική δεν μπορεί να καταργήσει.

Η Βαρκελώνη, είναι μια Μητρόπολη που δέχθηκε την επιρροή της Ελληνικής Αρχιτεκτονικής από πολύ νωρίς, από τον 6^ο αιώνα π.χ.. Η σημερινή πόλη έχει κτίρια που μαρτυρούν την επιρροή της αρχιτεκτονικής μορφής τους από την Ελληνική Αρχιτεκτονική. Κτίρια που θέλουν να διατηρήσουν ένα χαρακτήρα μνημειακό, κτίρια που είναι σήμα κατατεθέν στην πόλη και σημείο συνάντησης των ανθρώπων.

Στην Εργασία, θα γίνει μια σύντομη περιγραφή των κλασσικών ρυθμών της Ελληνικής Αρχιτεκτονικής, και θα γνωρίσουμε καλύτερα την Καταλονία μέσα από την Ιστορία της. Το κύριο μέρος της εργασίας, περιλαμβάνει φωτογραφίες των κτιρίων της Βαρκελώνης, και λεπτομέρειες των χαρακτηριστικών που ανήκουν στους κλασσικούς ρυθμούς καθώς και περιγραφή των λεπτομερειών και αντιπαραβολή με τα προτότυπα σχέδια. Θα χωριστεί σε τρεις ενότητες, τοποθετώντας τα κτίρια χρονολογικά και αναφέροντας στοιχεία από την ιστορική διαδρομή της πόλης που δικαιολογεί την παρουσία τους την συγκεκριμένη χρονική στιγμή. Τέλος θα υπάρχει ένα παράρτημα με τις βιογραφίες των αρχιτεκτόνων, ολοκληρώνοντας την εικόνα της κάθε εποχής.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ
(ΚΛΑΣΣΙΚΟΣ ΡΥΘΜΟΣ)

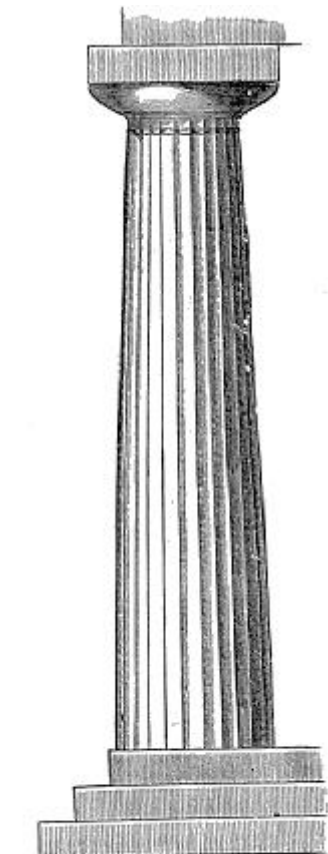
ΔΩΡΙΚΟΣ ΡΥΘΜΟΣ

ΙΩΝΙΚΟΣ

ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΣ

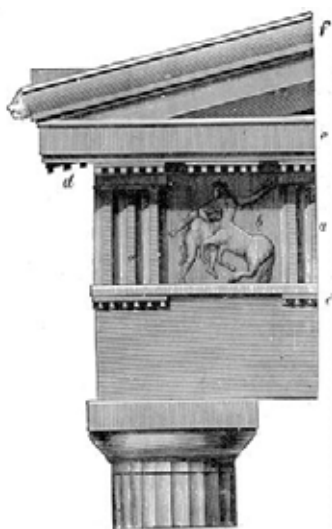
- A. Θριγκός
- B. Κολώνα
- C. Γείσο
- D. Ζωφόρος
- E. Επιστύλιο
- F. Κιονόκρανο
- G. Κορμός
- H. Βάση
- I. Πλίνθος

- 1. Σταγόνες
- 2. Μετόπη
- 3. Τρίγλυφο
- 4. Άβακας
- 5. Εχινός
- 6. Έλικες
- 7. Κανόνες
- 8. Πρόμοχθοι / Οδόντες
- 9. Κυμάτια

Doric Column from the Temple of Neptune at Paestum.

εικ.1

The Doric Order in the Parthenon at Athens.

εικ.2

ΔΩΡΙΚΟΣ ΡΥΘΜΟΣ

Οι κίονες των αρχαίων ναών έχουν τρία μέρη. *Βάση, κορμό και κιονόκρανο.* Ειδικά στον Δωρικό ρυθμό, δεν υπάρχει βάση.

Ο κορμός του κίονα, μπορεί να είναι μονολιθικός ή να αποτελείται από πολλά κομμάτια, τους *σφονδύλους*. Στον κορμό διακρίνονται, η *μείωση*, ή ελάττωση δηλαδή της διαμέτρου του από κάτω προς τα πάνω, και η *ένταση*, ελαφρά εξόγκωση του, σε τρόπο ώστε οι γενέτειρες του να γίνονται ελαφρά κυρτές. Ο κορμός δεν έμεινε λείος, αλλά είχε ράβδους. Διακρίνουμε λοιπόν κατακόρυφες *ραβδώσεις* κοίλης τομής, οι οποίες στον Δωρικό ρυθμό σχημάτιζαν μεταξύ τους οξείες ακμές, ενώ στον Ιωνικό χωρίζονταν με κατακόρυφη ταινία. Το *κιονόκρανο* στους Δωρικούς ναούς, αποτελείται από τον *άβακα*, πλάκα τετράγωνη στο πάνω μέρος, τον *εχίνο* και τέλος χαμηλότερα το *υποτραχήλιο*. Το υποτραχήλιο χωρίζεται στο κορμό του κίονα με τους *δακτύλιους* που σχηματίζουν την *εγκοπή* ή *εντομή*, ενώ μεταξύ του εχίνου και του υποτραχήλιου ήταν οι *ιμάντες*.

Το *επιστήλιο* των Δωρικών ναών αποτελείται κατά το πάχος από ένα ή δύο κομμάτια (οπότε το δεύτερο προς τα πίσω λέγεται *αντίθημα* του επιστηλίου). Στο υψηλότερο μέρος του επιστυλίου και προς τα έξω σχηματίζεται συνεχής ή *ταινία*. Κατά διαστήματα πάνω από την ταινία συναντώνται μικρά ευθύγραμμα στοιχεία, οι *κανόνες*. Από τους κανόνες κρέμονται έξι συνήθως κουλουροκωνικά μικρότερα στοιχεία, οι *σταγόνες* ή *ήλοι*.

Η Δωρική *ζωφόρος*, στοιχείο που περιτρέχει όλο το κτίσμα πάνω από δυο εναλλασσόμενα μεταξύ τους μέλη, τα *τρίγλυφα* και τις *μετόπες*. Τα τρίγλυφα αποτελούνται από τρία κάθετα στοιχεία, τους *μηρούς*, που χωρίζονται από δύο *γλυφά*, ενώ δυο *ημίγλυφα* σχηματίζονται στις άκρες, δεξιά και αριστερά. Στο πάνω μέρος κάθε τρίγλυφο έχει μια ταινία, που εξέχει ελάχιστα, την *κεφαλή*. Οι μετόπες, όπως ήδη αναφέρθηκε, είναι πλάκες με διακόσμηση που κλείνουν τα μεταξύ τους τρίγλυφα κενά. Και αυτές επίσης έχουν μια ταινία στο πάνω μέρος που λέγεται *κεφαλή*.

Το γείσο προεξέχει ισχυρά πάνω από την ζωφόρο και προστατεύει τα υποκείμενα μέλη. Το Δωρικό γείσο έχει ένα κατακόρυφο συνεχές μέτωπο και στην κάτω ευθεία του κεκλιμένες πλάκες σχήματος ορθογωνίου, τις *προμόχθους*, οι οποίες φέρουν επίσης σταγόνες. Τα μεταξύ τους προμόχθων διαστήματα ονομάζονται *οδοί*. Το επιστύλιο, η ζωφόρος και το γείσο σχηματίζουν όλα μαζί τον *θριγκό* του ναού.

ΙΩΝΙΚΟΣ ΡΥΘΜΟΣ

Ionic Pillar in the Erechtheum at

εικ.3

Αντίστοιχα στον Ιωνικό ρυθμό έχουμε στους κίονες *βάση* απλή ή σύνθετη και στο κιονόκρανο τρία μέλη, *εχίνο*, *έλικες* και *άβακα*. Ενίοτε διαμορφώνεται και *υποτραχήλιο*. Οι πλάγιες πλευρές των ελίκων διαμορφώνονται με *προσκεφάλια*. Το Ιωνικό *επιστύλιο*, πολύ απλούστερο από το Δωρικό, έχει την κατακόρυφη επιφάνεια της προσόψεως χωρισμένη σε τρεις οριζόντιες *ταινίες*.

Ψηλότερα έχουμε την *ζωφόρο*, η οποία εδώ είναι συνεχής και διακοσμείται με γλυπτά. Το *γείσο* είναι απλούστερο, δεν φέρει τα Δωρικά στοιχεία προμόχθων και σταγόνων, αλλά ενίοτε διακοσμείται με συνεχή οριζόντια σειρά *οδόντων*.

Οι κορμοί των ιωνικών κίωνων έχουν ραβδώσεις, όπως και οι δωρικοί. Σε μερικά όμως αρχαϊκά παραδείγματα υπήρχαν κίονες με οξείες ακμές στην θέση των ταινιών.

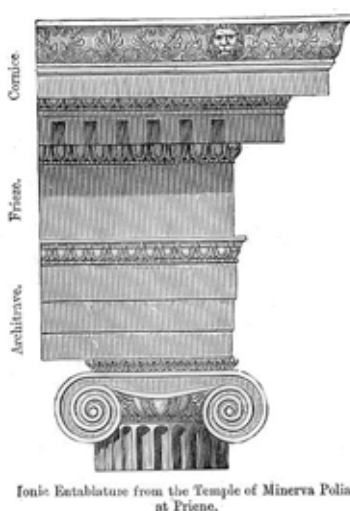
Συνήθως οι ιωνικοί κίονες είχαν 24 ραβδώσεις, αλλά και εδώ υπάρχουν εξαιρέσεις με 16 ραβδώσεις.

Υπάρχουν και ιωνικοί κορμοί αράβδωτοι, όπως του πρώιμου ναού της Νεανδρείας ή του Ηραίου της Σάμου και των Σάρδεων, που δεν αποπερατώθηκαν ποτέ.

Ο κορμός των ιωνικών ναών έχει μείωση και ένταση σε μικρότερο βαθμό από το δωρικό. Η ένταση είναι μικρή, μπορεί και να λείπει πολλές φορές. Αλλά προσδίδει εξαιρετική χάρη στους ραδινούς ιωνικούς κίονες.

Οι κίονες είχαν κλίση προς το εσωτερικό μικρότερη από των δωρικών κίωνων.

Τα ιωνικά κιονόκρανα αφ' ενός είναι πολυπλοκότερα από πλευράς μορφής και αφ' ετέρου δεν εξελίσσονται με την τελειοποίηση ενός μόνο πρωταρχικού τύπου όπως τα δωρικά, αλλά αποκτούν και νέα στοιχεία συν το χρόνο για την δημιουργία παραλλαγών. Το βασικό τους χαρακτηριστικό, οι έλικες, έμειναν πάντα το ιδιαίτερο γνώρισμα του ρυθμού.

εικ.4

Τι θέμα των ελίκων, οπωσδήποτε παλαιότερο και οικείο στους ανατολικούς λαούς, υιοθετήθηκε για την διακόσμηση του Ιωνικού κιονόκρανου. Η αφητηρία του σχήματος των συμμετρικών ελίκων βρίσκεται σε πολύ παλαιότερα διακοσμητικά των λαών της Ανατολής. Ο άβακας του Ιωνικού κιονόκρανου είναι πολύ μικρότερος από τον δωρικό. Συνήθως είναι ορθογώνια λεπτή πλάκα που καταλήγει περιμετρικά σε κυμάτιο λέσβιο ή ιωνικό, με ανάγλυφα καρδιόσχημα φύλλα. Οι έλικες δεν έχουν πάντα το ίδιο ακριβώς σχηματικό σχήμα. Η χάραξή τους διαφέρει από μνημείο σε μνημείο. Τα επιστύλια διαφέρουν από τα δωρικά. Έχει απουσία ταινίας, κανόνων, σταγόνων και χωρίζεται σε τρεις επάλληλες οριζόντιες ζώνες (ταινίες). Η ανώτερη από τις τρεις ζώνες είναι λίγο πλατύτερη από τις άλλες δυο. Αργότερα μεταξύ των ταινιών παρεμβάλλονται αστράγαλοι ή κυμάτια. Η εισαγωγή ζωφόρου στον θριγκό του ιωνικού ναού δεν είναι γνωστό πότε ακριβώς έγινε και αν ήταν πραγματικά νεωτερισμός που εφαρμόστηκε κατ' αρχήν στην κυρίως Ελλάδα.

Corinthian Capital with Entablature from the Pantheon at Rome.

Εικ.5

ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΣ ΡΥΘΜΟΣ

Για τον Κορινθιακό ρυθμό δεν θα εξετασθούν λεπτομερώς τα μέρη του, όπως έγινε με το δωρικό και τον ιωνικό επειδή εκτός από το κιονόκρανο, όλα σχεδόν τα λοιπά στοιχεία του είναι όμοια με τα ιωνικά. Θα μπορούσε μάλιστα να θεωρηθεί ο Κορινθιακός, παραλλαγή του ιωνικού τρόπου.

Η φυτική διακόσμηση κιονόκρανου είναι μια ιδέα παλιά, σχετική ίσως με τον ανατολικό συναισθηματισμό. Τα αιολικά κιονόκρανα με τις φυτικές έλικες και τα ανθέμια μπορούν να θεωρηθούν η αφητηρία για τη δημιουργία και των ιωνικών και των κορινθιακών κιονόκρανων.

Το κορινθιακό κιονόκρανο έλαβε την πλήρη ανάπτυξή του τον 4^ο αιώνα. Τα φύλλα άκανθας καθώς και οι ελεύθερες φυτικές έλικες που το χαρακτηρίζουν δεν είναι άσχετα με τη γενική τάση νατουραλιστικής απόδοσης, η οποία παράλληλα με την γλυπτική, επηρέασε και τη διακοσμητική. Τα ανακαμπτόμενα φύλλα της άκανθας ήλθαν να αντικαταστήσουν τα σχηματοποιημένα παλιά ανθέμια σε ακρωτήρια, ταφικές στήλες κορυφώματα κ.τ.λ. Ο κάλαθος αποτελεί το κύριο σώμα του κορινθιακού κιονόκρανου, στοιχείο όμοιο με τα καλάθια της οικιακής χρήσης στην αρχαία Ελλάδα. Ο θριγκός των κορινθιακών ναών είναι όμοιος με των ιωνικών. Υπάρχει επιστύλιο με τρεις οριζόντιες ταινίες και απόληξη προς τα πάνω σε λέσβιο κύματιο. Ακολουθεί ψηλότερα η ζωφόρος, ενίοτε με πλαστικό διάκοσμο. Το γείσο έχει κατά κανόνα οδόντες, όπως το ιωνικό. Η σίμη είναι συνήθως κοιλόκυρτη και διακοσμείται με ανάγλυφα ανθέμια και λεοντοκεφαλές.

Ο ΕΚΛΕΚΤΙΚΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ

Το 2^ο αιώνα π.χ. , η Ελλάδα έγινε ρωμαϊκή επαρχία και ο ελληνικός πολιτισμός εξαπλώθηκε στη Ρώμη και σε όλη την αυτοκρατορία της. Οι αρχιτέκτονες κατά τη Ρωμαϊκή εποχή διατηρώντας την ελληνική κιονοδομία, χρησιμοποίησαν τους ελληνικούς ρυθμούς άπειρες φορές και με πολλές παραλλαγές. Εκτός από τους παραδοσιακούς τρόπους χρήσης των κίωνων σε περιστύλια, στοές, προστώα και υπόστυλες αίθουσες, πολλές φορές τόσο στο εσωτερικό όσο και στην πρόσοψη των κτιρίων, υπάρχουν κίονες που παρατάσσονται κατά μήκος ενός τοίχου, σε ελάχιστη απόσταση από αυτόν, δεν υποβαστάζουν στοιχεία της στεγάσεως και αποσκοπούν στο να δώσουν στο κτίριο περισσότερη μεγαλοπρέπεια, ή να διορθώσουν μεγάλες επιφάνειες που δεν έχουν ανοίγματα.

Με το πέρασμα του χρόνου επικρατεί εκλεκτικισμός. Κατά την προσωπική εκτίμηση του αρχιτέκτονα, ή των εργοδοτών του, διαλέγεται ένας ρυθμός στον οποίο θα κτισθεί το νέο κτίριο. Ή άλλοτε στην απλή μορφή του κτιρίου προστίθενται ορισμένα στοιχεία επιλεκτικά για να διακοσμήσουν εξωτερικά το κτίριο, δίνοντας του μνημειακή μορφή. Τα στοιχεία αυτά μπορεί να είναι σύνθετα, δηλαδή γίνεται χρήση δύο ή και των τριών ρυθμών σε ένα κτίριο, παραφορτώνοντας την όψη του, και εντυπωσιάζοντας το θεατή εκ πρώτης αλλά χωρίς να επηρεάζει ουσιαστικά την αισθητική του.

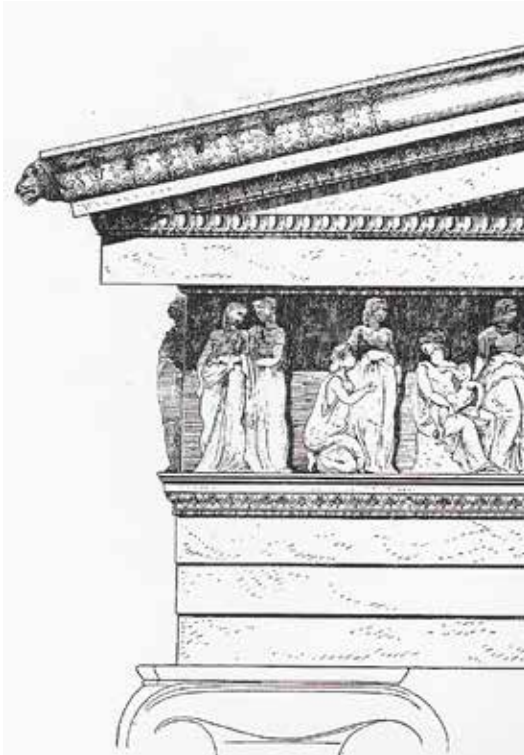
Παρόμοια με την τάση του εκλεκτικισμού παρατηρούμε και στα κτίρια της Βαρκελώνης που περιέχονται στην εργασία. Παρατηρούμε δηλαδή, πως ο αρχιτέκτονας δεν επιμένει στην πιστή αντιγραφή των αρχαίων ελληνικών ρυθμών. Επιλέγει ορισμένα στοιχεία, που θα αναδείξουν καλύτερα την όψη του κτιρίου και συνδυάζει το κλασσικό με το σύγχρονο.

Η επιρροή της Ελληνικής Αρχιτεκτονικής στην Ισπανία, δεν είναι αποτέλεσμα αντιγραφής των αρχαιολογικών ευρημάτων. Η Ισπανία έγινε ρωμαϊκή επαρχία το 202π.χ. Ωστόσο, οι Έλληνες είχαν την δυνατότητα να μεταφέρουν στοιχεία του πολιτισμού τους, κατά την πρώτη χιλιετία π.χ. μέσω του εμπορίου που αναπτύχθηκε μεταξύ των πιο εξελιγμένων λαών της ανατολικής Μεσογείου, των Φοινίκων και των Ελλήνων. Ο ορυκτός πλούτος της Ισπανίας έφερε τους Φοίνικες στο Κάδιξ, τον 8ο αιώνα π.χ. Τους Φοίνικες ακολούθησαν οι Έλληνες, οι οποίοι ορμώμενοι από πολλά διαφορετικά σημεία των ακτών της Μεσογείου, απλώθηκαν στο εσωτερικό της χώρας. Οι εμπορικές συναλλαγές με τους Έλληνες ήταν ιδιαίτερα σπουδαίες, ενώ ιδρύθηκαν μέχρι και Ελληνικές εμπορικές αποικίες στην Καταλονία, όπως η Ρόδη (κοντά στο σημερινό Ρόζες) και το Εμπόριον (Εμπούριες). Κατάλοιπα της δεύτερης αυτής πόλης σώζονται μέχρι σήμερα. Ο τροχός της αγγειοπλαστικής, το νόμισμα και η τέχνη του σιδήρου ήταν μερικές από τις συνεισφορές των Ελλήνων στην Ιβηρική κοινωνία. Πολλές όψεις της Κελτιβηρικής τέχνης (ιδιαίτερα αγγειοπλαστική) παρουσιάζουν σαφείς επιρροές από την επαφή με τους Έλληνες.

Ορισμένα στοιχεία της Ελληνικής Αρχιτεκτονικής που διακρίνουμε μέχρι σήμερα στα κτίρια της Βαρκελώνης και αποτελούν χρήση του εκλεκτικισμού της εποχής. Ακολουθεί αναλυτική περιγραφή και εικονογράφηση, καθώς στην περιγραφή των κτιρίων θα γίνεται αναφορά σε αυτά επιγραφικά.

ΜΕΜΟΝΩΜΕΝΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ

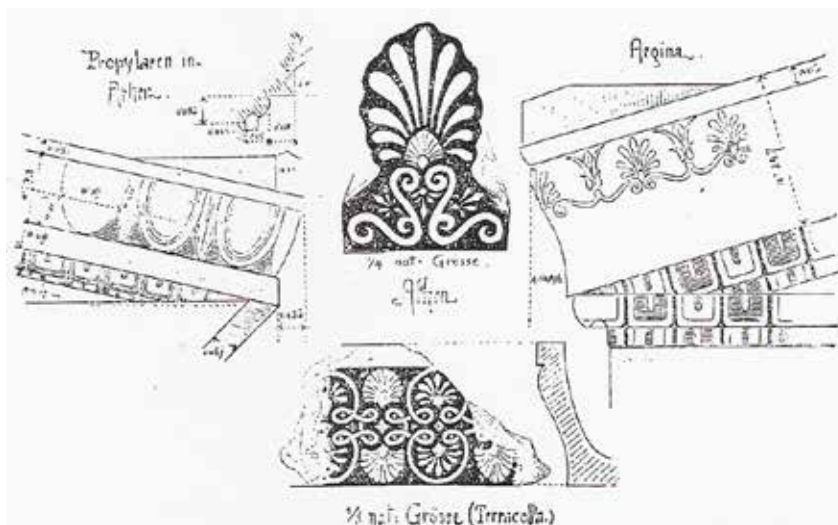
Αέτωμα , Ακρωτήριο και Θριγκός :

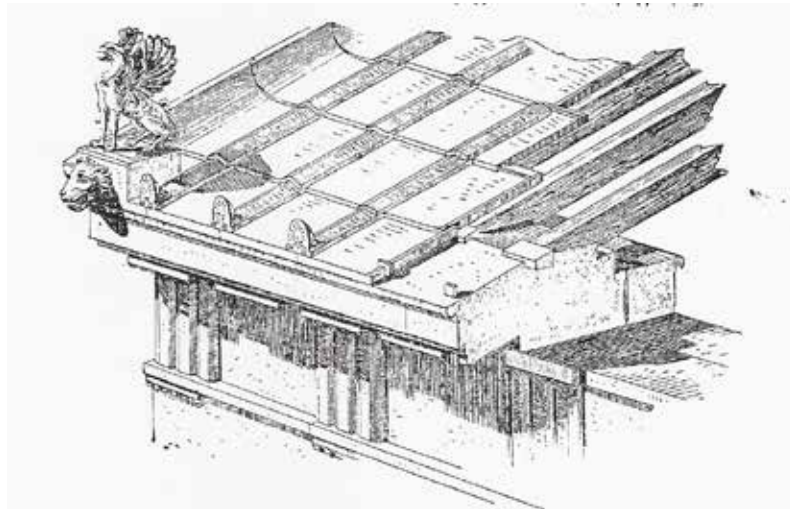
εικ.6 Θριγκός και Αέτωμα του Ερεχθείου, σε όψη.

Πάνω από το οριζόντιο γείσο των προσόψεων, διαμορφώνονται τα δύο **αετώματα**, σχήματος τριγωνικού. Στο βάθος κλείνονται με κατακόρυφα **τύμπανα**, ενώ οι κεκλιμένες πλευρές τους διαμορφώνονται με τα *καταετία γείσα*. Τα αετώματα συνήθως διακοσμούνται με γλυπτικές συνθέσεις. Ψηλότερα, πάνω από τα καταετία γείσα, προστίθενται η **σίμα** ή *επαετίς*, η οποία είχε σκοπό να εμποδίζει τα νερά της στέγης να υπερχειλίζουν προς την πλευρά των αετωμάτων. Για το σκοπό αυτό είχε κατ' αποστάσεις σωλήνες ή λεοντοκεφαλές μορφής υδρορροής. Κατά την πρώιμη αρχαϊκή εποχή, η σίμη και τα κεραμίδια ήταν από πηλό, ενώ στα κλασσικά γίνεται μαρμάρινη και κοσμεύεται με ανθέμια.

Τις τρεις γωνίες των αετωμάτων στόλιζαν τα **ακρωτήρια**, συνθέσεις διακοσμητικές ή αγάλματα. Οι γωνίες του σηκού διαμορφώνονται με *παραστάδες*, οι οποίες στο πάνω μέρος καταλήγουν σε *επίκρανα*. Το κάτω μέρος των τοίχων του σηκού αποτελείται από τους *ορθοστάτες*.

εικ.7 Δωρικές σίμες σε όψη (Προπυλαίων, Αφαιάς Αίγινας και πήλινη κοιλόκυρτη από την Αθήνα). Και ανθεμωτό ακρωτήριο.

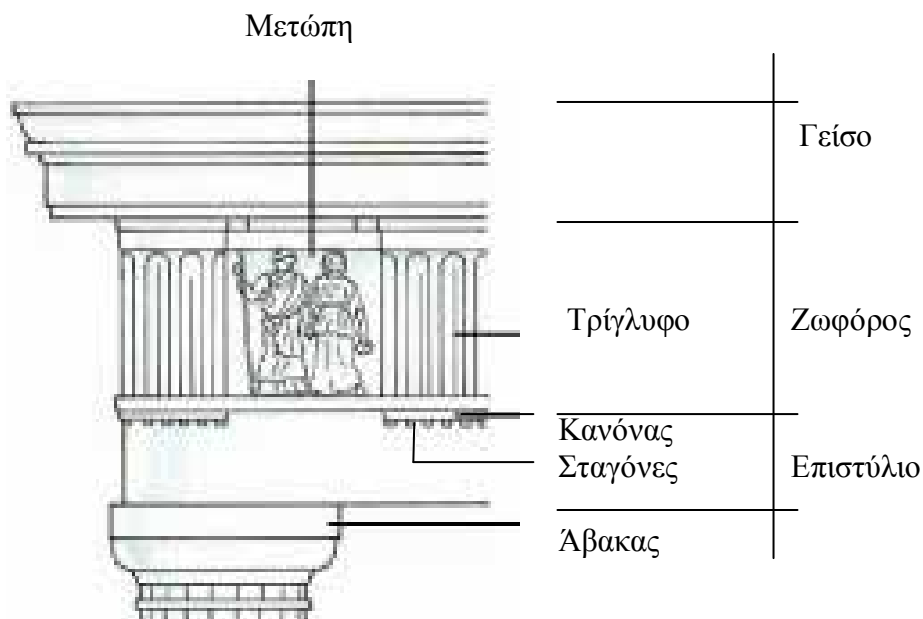

εικ.8 Διάταξη της στέγης και της κεραμώσεως
Δωρικού ναού (Αφαία Αίγινας)

Ο θριγκός αποτελούταν από:

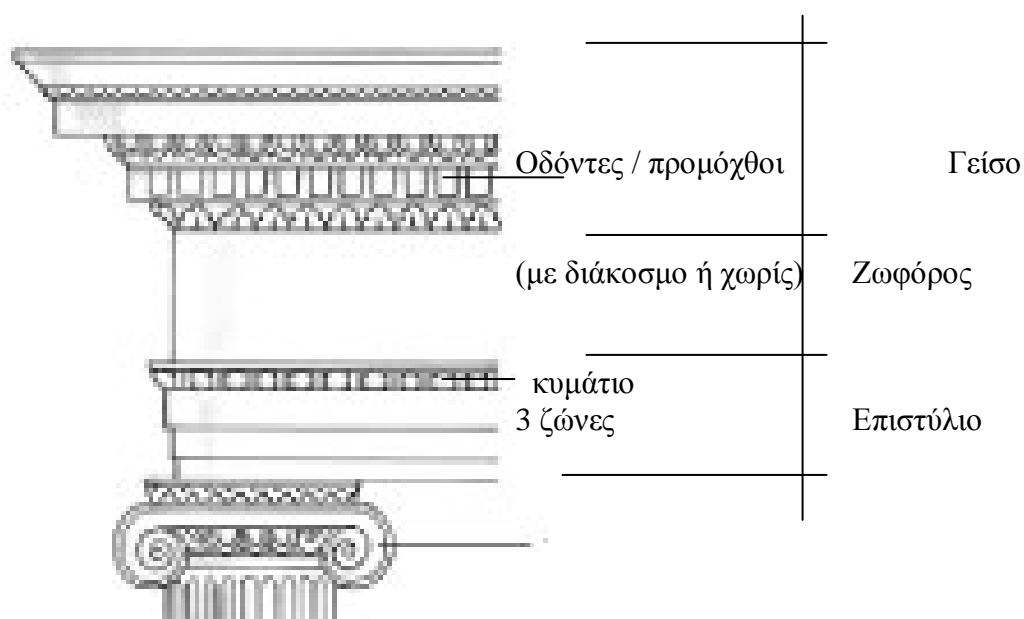
Τη δωρική ζωφόρο που αποτελείται από τρίγλυφους και μετώπες στις όψεις κατά την κλασική εποχή, που σχηματίζεται από τεμάχια τελείως ανεξάρτητα. Οι μετώπες είναι αυτόνομες πλάκες που συγκρατούνται από ειδικές εγχοπές των τριγλύφων, υπάρχουν δε ιδιαίτερα αντιθήματα πίσω από κάθε μετόπη.

Οι σταγόνες κάτω από τους κανόνες ήταν πάντα έξι κατά τον αριθμό, εκτός από μερικά αρχαϊκά κτίρια, όπου ήταν λιγότερες. Έχουν σχήμα συνήθως κυλινδρικό, αλλά κατά την κλασική περίοδο περισσότερο κολουροκωνικό με ελαφρά καμπυλωμένες τις γενέτειρες. Σε μεταγενέστερα μνημεία οι σταγόνες γίνονται λεπτότερες και προσκολλώνται στα πρόσωπα του επιστυλίου.

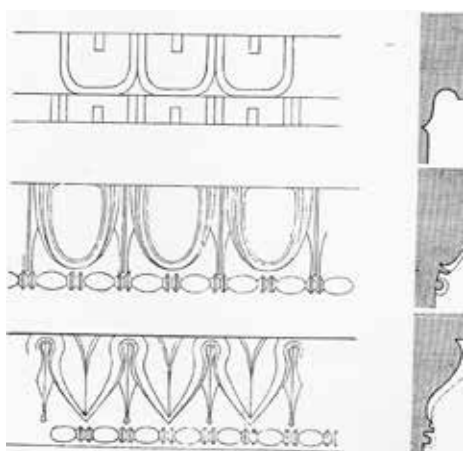

εικ.9 Δωρικός Ρυθμός

Τα Ιωνικά και τα Κορινθιακά επιστύλια διαφέρουν από τα δωρικά. Δεν υπάρχει ταινία, κανόνας, σταγόνες και χωρίζεται σε τρεις επάλληλες οριζόντιες **ζώνες**. Η ανώτερη από τις τρεις αυτές ζώνες είναι λίγο πλατύτερη από τις άλλες δύο. Σε τομή, οι τρεις ταινίες δεν βρίσκονται στο ίδιο κατακόρυφο επίπεδο αλλά προέχουν λίγο από την υποκείμενή τους. Μεταξύ των ταινιών παρεμβάλλονται ενίοτε **κυμάτια**, ή αστράγαλοι. Η ζωφόρος και το επιστύλιο είναι ίσου ύψους. Όταν υπάρχει διάκοσμος, το ύψος γίνεται τα 5/4 του επιστυλίου. Το γείσο εδράζεται απευθείας στο επιστύλιο, έχει σκοπό την προστασία των υποκείμενων μελών από την βροχή. Ο ασιατικός έχει **οδόντες**, μια σειρά από μικρές κυβικές προεξοχές που μιμούνται παλαιότερη ξύλινη κατασκευή, πιθανώς απολήξεις δοκίδων που σχημάτιζαν την οροφή.

εικ.10 Ιωνικός / Κορινθιακός Ρυθμός

εικ.11 Κυμάτια σε τομή και όψη:
Δωρικό, Ιωνικό και λεσβιακό

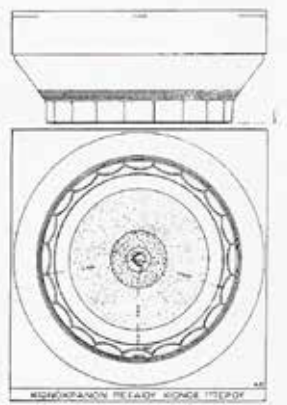
Με τον όρο **κυμάτια** καθορίζονται διακοσμητικά μέλη εκτεινόμενα σε μήκος και με χαρακτηριστική καμπύλη διατομή που έχουν σκοπό να χωρίσουν ή να τονίσουν τις άκρες μιας επιφάνειας ή ακόμη να διαμορφώσουν την επίστεψη άλλων μελών. Ανάλογα με την διατομή και την διακόσμησή τους διακρίνουμε Δωρικό, Ιωνικό και Λεσβιακό κύμα.

Στο κιονόκρανο ξεχωρίζει :

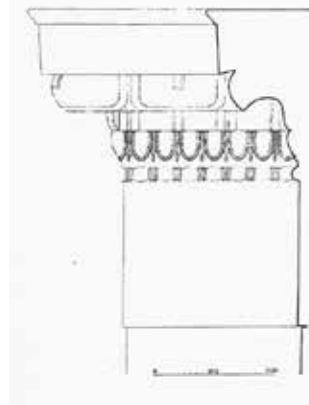
Ο άβακας του κιονόκρανου, που είναι ως προς τη μορφή , μία τετράγωνη πλάκα. Σπάνια παίρνει ιδιαίτερη διακόσμηση.

Ο εχινός, ο οποίος έχει σχήμα στερεού εκ περιστροφής, με χαρακτηριστική καμπύλη διατομή. Η ανάλυσή της δείχνει ότι διαφέρει από μνημείο σε μνημείο. Και χαμηλότερα το **υποτραχήλιο**. Το υποτραχήλιο χωρίζεται από τον κορμό του κίονα με τους δακτύλιους που σχηματίζουν εγκοπή, ενώ μεταξύ του εχινού και του υποτραχηλίου ήταν οι μιάντες.

Οι μορφές των **μιάντων** είναι επίσης χαρακτηριστική για κάθε εποχή, με διατομή οριζόντια σχεδόν σε αρχαϊκά παραδείγματα ή με κλίση παράλληλη με την κλίση του εχινού στα κλασσικά. Ο αριθμός των μιάντων διαφέρει, συνήθως υπάρχουν τρεις.

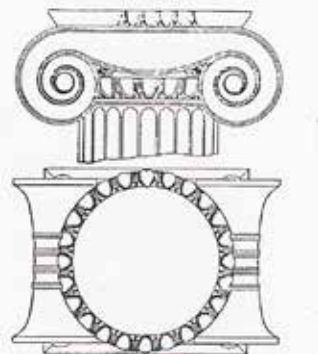

εικ.12 Κιονόκρανο του Παρθενώνα. Άνοψη και όψη

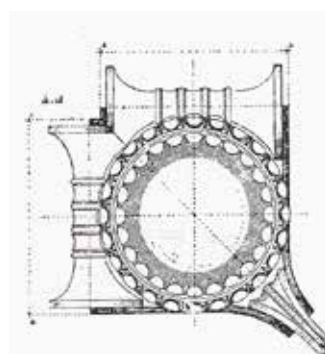

εικ.13 Επίκρανο παραστάδας, του Παρθενώνα. Τομή και όψη.

Στο Ιωνικό κιονόκρανο, ο *άβακας* διακοσμείται με φύλλα και είναι μικρότερος από τον δωρικό, το υποτραχήλιο δεν έχει σταθερή μορφή, έχει *κύματα*, και μεγάλους ρόδακες πάνω στις έλικες. Η ορθογωνική μορφή του Ιωνικού κιονόκρανου και η ύπαρξη μόνο δύο όψεων δημιούργησε πρόβλημα στη διαμόρφωση της γωνίας των ναών. Η λύση είχε δοθεί ήδη στην κλασσική περίοδο , συγχωνεύοντας κατά κάποιο τρόπο δυο όμοια κιονόκρανα. Η γεωμετρικά αυτή λύση δεν ήταν απολύτως ικανοποιητική, από πλευρά μορφής. Κατά την ελληνοιστική και την ρωμαϊκή περίοδο, καταργούνται τα προσκεφάλια, και διαμορφώνονται οι έλικες και από τις τέσσερις πλευρές με συναντήσεις προέχουσες κατά την διαγώνιο και στις τέσσερις γωνίες. Το κιονόκρανο αυτό συμμετρικό ως προς δυο άξονες, μπορούσε πλέον να τοποθετείται στις πλευρές ή στις γωνίες.

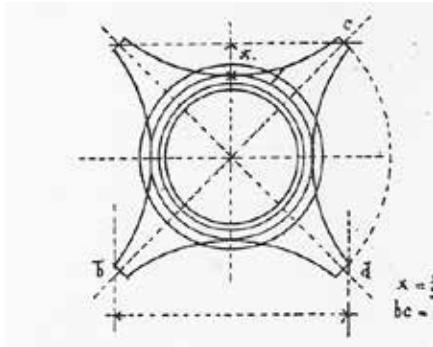

εικ.14 Ιωνικό κιονόκρανο, των Προπυλαίων. Όψη και άνοψη.

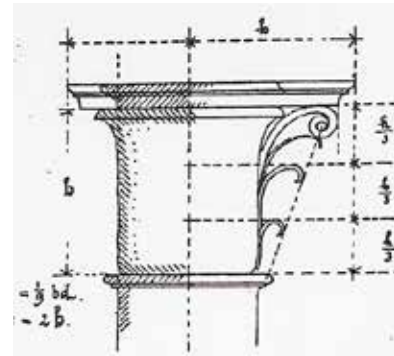

εικ.15 Άνοψη Ιωνικού κιονόκρανου Ναού Αθηνάς Νίκης.

Ο κάλαθος, το κύριο σώμα του Κορινθιακού κιονόκρανου, είναι στοιχείο όμοιο με τα καλάθια οικιακής χρήσης στην αρχαία Ελλάδα. Ο άβακας έχει μικρό πάχος, διακοσμημένος συνήθως από κυμάτια. Τρεις ζώνες από πλαστικό φυτικό διάκοσμο περιέβαλαν τον κάλαθο, η ανώτερη είχε μεγαλύτερο ύψος. Οι δυο κάτω, διακοσμούνταν με φύλλα άκανθας. Η ανώτερη ζώνη δεν είχε φύλλα, αλλά έλικες, τέσσερις σε κάθε πλευρά ανα δύο συμμετρικά τοποθετημένες, αφήνοντας το μεγαλύτερο μέρος του κάλαθου ορατό.

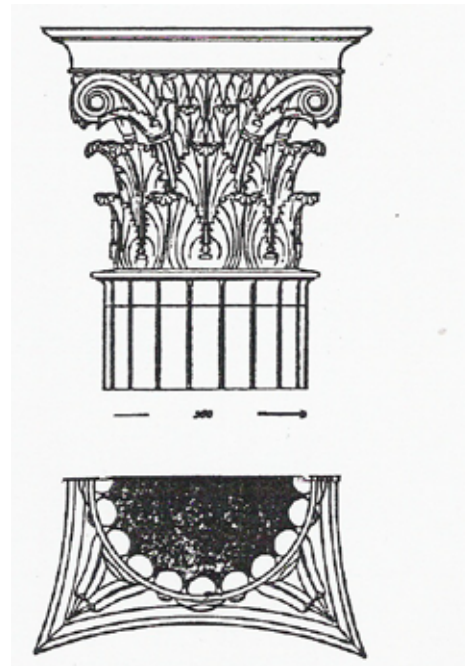
εικ.16 Κορινθιακό κιονόκρανο, κάτοψη του άβακα.

εικ.17 Κορινθιακό κιονόκρανο, χάραξη του άβακα.

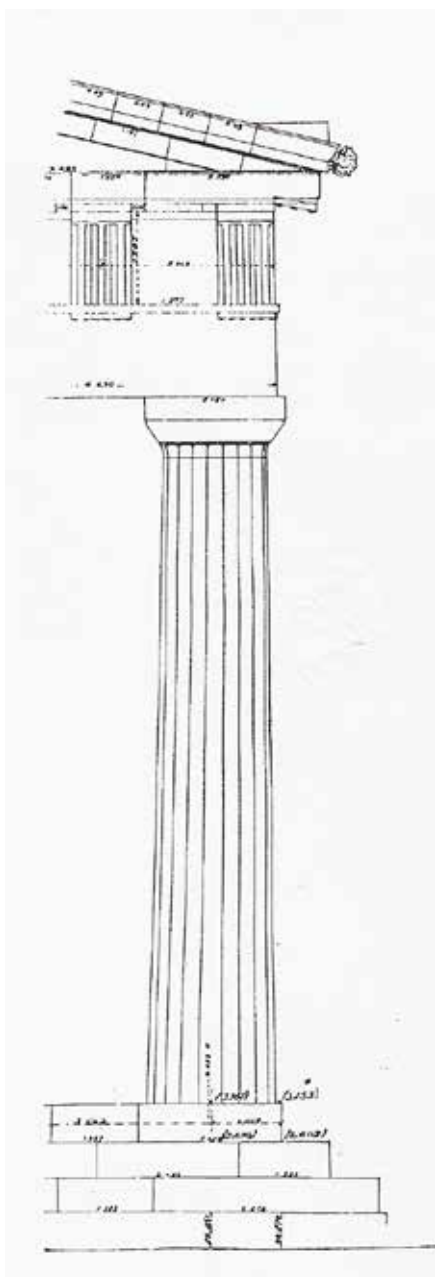

εικ.18 Γλυπτική απόδοση του φύλλου της άκανθας

εικ.19 Κορινθιακό κιονόκρανο, από το Φιλιπείον της Ολυμπίας. Όψη και Άνοψη

Στο κορμό του κίονα διακρίνονται:

εικ.20 Ακραίος κίονας και θριγκός του Παρθενώνα.

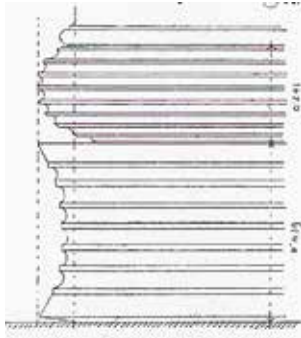
Η ένταση είναι χαρακτηριστικό των Ελληνικών κίωνων που επέζησε και στην Ρωμαϊκή περίοδο. Δεν είχε ποτέ ως αποτέλεσμα το να προκύψει στον κορμό πάχος μεγαλύτερο από την κάτω βάση του.

Οι ραβδώσεις των Δωρικών κίωνων ήταν συνήθως 20. Πολλοί κίονες από την κλασσική περίοδο έμειναν αράβδωτοι, επειδή το κτίριο στο οποίο άνηκαν δεν αποπερατώθηκε και διατηρήθηκε με τη μορφή χιτώνα. Η σημασία των ραβδώσεων στους δωρικούς κίονες είναι μέγιστη από πλευράς μορφολογικής. Τις έχουν εφαρμόσει και άλλοι λαοί (Πέρσες π.χ.) γιατί εξυπηρετούν αισθητικούς σκοπούς πολύ σπουδαίους, τονίζοντας το κυκλικό σχήμα του κίονα και δημιουργώντας διαδοχικές φωτοσκιάσεις στα φέροντα μέλη. Η μορφή του κορμού με τις ακμές που διαγράφονται έντονα στην πρόσοψη γίνεται έτσι κατανοητή από τον θεατή και ευκολύνεται η θεώρησή του ως φέροντος στοιχείου με τη συγκέντρωση του βλέμματος στην σύγκλιση τους προς το κιονόκρανο. Η διαφορετική φωτοσκίαση κάθε ραβδώσεως τονίζει την αυτοτέλεια της μορφής και την αισθητική της αυτάρκεια, με αποτέλεσμα ένας Δωρικός κίονας ακόμη και ημικατεστραμμένος ή μακριά από τη θέση του, να μην χάνει την ομοιομορφία του.

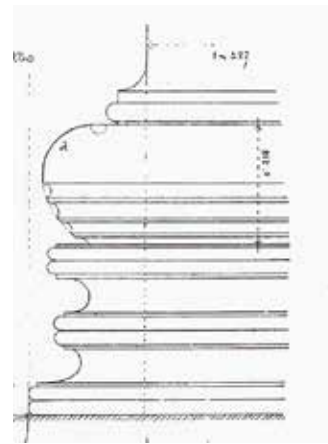
Οι δακτύλιοι μορφής εγκοπής χωρίζουν τον κορμό από το κιονόκρανο. Οι κίονες εκτός από την μείωση και την ένταση είχαν και **κλίση** προς την πλευρά του σηκού, δεν ήταν δηλαδή απόλυτα κατακόρυφοι. Όλοι οι κίονες κάθε κιονοστοιχίας είχαν απόκλιση προς τα πίσω και οι τέσσερις γωνιακή απόκλιση κατά την διαγώνιο. Έτσι ολόκληρος ο ναός έπαιρνε μια διάταξη πυραμιδοειδή, την οποία είχε και κρηπίδα. Σε αρχαϊκά μνημεία έχουμε τριπλό και τετραπλό δακτύλιο, αργότερα στα κλασσικά απλό και στα ελληνοιστικά δεν υπάρχει δακτύλιος.

Η βάση του κίονα:

Χαρακτηριστικό της βάσης, είναι η σπείρα, η οποία μπορεί να είναι απλή, αλλά συνήθως διπλή ή πολλαπλή. Στα Αθηναϊκά μνημεία υπάρχουν δυο σπείρες και μεταξύ τους μια κοίλη μορφή, η σκοτία. Οι σπείρες τους μερικές φορές διακοσμούνται (όπως στο Ερεχθείο π.χ.) με ραβδώσεις οριζόντιες, κοίλες ή κυρτές ή ακόμα και με περίτεχνο γλυπτό πλέγμα. Σε μεταγενέστερα παραδείγματα επίσης κάνει την εμφάνιση της η πλίνθος, πλάκα τετράγωνη συμφυής με τη βάση στο κάτω μέρος της η οποία αυξάνει το ύψος της, αλλά εμποδίζει την κυκλοφορία γύρω από τον κίονα. Η μορφή αυτή της Ιωνικής βάσης με δυο σπείρες, σκοτία και πλίνθο, θα γίνει συνήθης κατά την ελληνοριστική και ρωμαϊκή εποχή και θα επιβιώσει και ακόμα αργότερα.

εικ.21

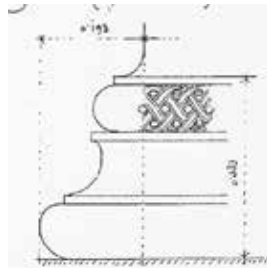

εικ.22

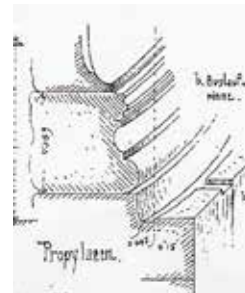
Ιωνικές βάσεις σε όψη. Ναός Σάμου και Πριήνης.

εικ.23

εικ.24

εικ.25

Ιωνικές βάσεις σε όψη. Ναού του Ερεχθείου και Προπυλαίων.

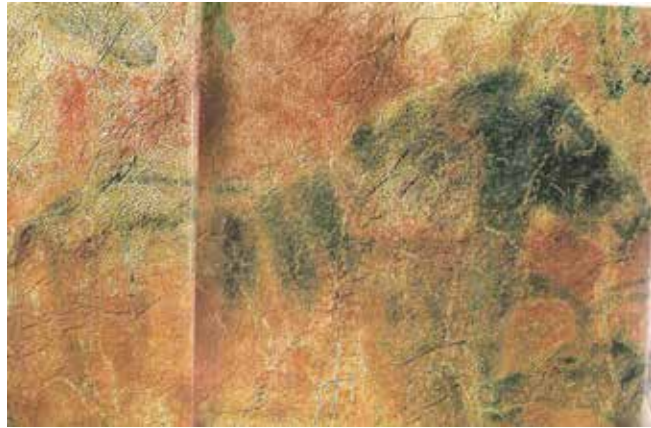
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2^ο

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ

Στοιχεία από ένα παρελθόν περίπου 2000 χρονών, διακρίνονται ακόμα στον ιστό της πόλης της Βαρκελώνης. Το όνομα Καταλονία προφανώς προέρχεται από την έκφραση ‘γή των κάστρων’. Ο Ρωμαϊκός προγονός της, το αρχαίο Βάρκινο ή Μπαρσίνο, ήταν μια μικρή αλλά ακμάζουσα επαρχιακή πόλη. Όμως στον Μεσαίωνα η Βαρκελώνη έφτασε στο απόγειο της δόξας της ως η κορυφή μίας ισχυρής Μεσογειακής εμπορικής αυτοκρατορίας. Τα πράγματα άρχισαν να παρακμάζουν μετά την Ισπανική ενοποίηση υπό το Στέμμα της Καστίλης, όμως το 19^ο αιώνα η Βαρκελώνη άρχισε και πάλι να ανακάμπτει ως η σπουδαιότερη βιομηχανική επιχειρηματική πόλη της Ισπανίας, μια θέση που κατέχει μέχρι σήμερα, αν και σε συνεχή ανταγωνισμό με την πρωτεύουσα, Μαδρίτη.

Πύργος του Μεσαιωνικού κάστρου Sota-ribes.

Προϊστορικές ζωγραφιές ζώων και κυνηγών καλύπτουν τις σπηλιές Τίτο Μπουστίγιο στη Ριβαδεσέγια.

ΑΡΧΙΚΑ

Το όνομα Ιβηρία, εμφανίστηκε για πρώτη φορά το 6^ο αιώνα π.χ, όταν ένας Έλληνας συγγραφέας έκανε αναφορά στους λαούς που ζούσαν κατά μήκος του ποταμού Έμπρε ή Έμπρο (Ιβερως). Η ιστορία της Ισπανίας ξεκινά πολύ νωρίτερα, όταν οι πρωτόγονοι άνθρωποι πέρασαν για πρώτη φορά τα στενά του Γιβρατάρ από την Αφρική.

Στην Ανδαλουσία έχουν βρεθεί ίχνη ανθρώπινης παρουσίας που χρονολογούνται ένα εκατομμύριο χρόνια και πλέον πριν. Γύρω στο 25.000 π.χ. οι κυνηγοί ζωγράφιζαν στις σπηλιές τους Βίσονες και ελάφια. Οι καλύτερες ζωγραφιές της Παλαιολιθικής εποχής που έχουν ανακαλυφθεί μέχρι σήμερα, βρίσκονται στις σπηλιές της Αλταμίρα στην Καντάβρια και χρονολογούνται από το 15.000 π.χ.

Ο πρώτος λαός που εγκαταστάθηκε στην περιοχή ήταν οι ίδιοι οι Ίβηρες, που πιστεύεται ότι κατάγονται από την Βόρεια Αφρική. Αργότερα έφτασαν οι Κέλτες, που στην συνέχεια ονομάστηκαν Κελτίβηρες.

ΦΟΙΝΙΚΕΣ, ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΚΑΡΧΗΔΟΝΙΟΙ

Οι αρχαιολόγοι ανακάλυψαν ότι στα Πυρηναία ζούσαν άνθρωποι της Λίθινης εποχής πριν από 70.000 χρόνια, όμως εξελίσσονταν και ξεπερνούσαν τους φόβους τους, άρχισαν να μετακινούνται προς τις πιο εκτεθειμένες πεδιάδες.

Γύρω στον 7^ο αιώνα π.χ. οι Ιβηρικές αυτές φυλές ενώθηκαν με νέο αίμα: τους Κέλτες, που μετανάστευσαν από τα ανατολικά της Ευρώπης. Το πώς συναναστράφηκαν μεταξύ τους δεν είναι γνωστό, όμως για τους ξένους της εποχής, όπως τους Έλληνες οι οποίοι έφτασαν στην Καταλονία έναν αιώνα αργότερα, έμοιαζαν ήδη ενταγμένοι ο ένας στην κοινωνία του άλλου. Από τις προσμειξείς αυτές προέκυψαν οι αποκαλούμενοι από τους ιστορικούς Κελτίβηρες.

Ο ερχομός των Φοινίκων και των Ελλήνων εμπόρων στις Ισπανικές ακτές είχε μεγάλο αντίκτυπο στους Κελτίβηρες. Οι εμπορικές συναλλαγές με τους Έλληνες ήταν ιδιαίτερα σπουδαίες, ενώ ιδρύθηκαν μέχρι και Ελληνικές εμπορικές αποικίες στην Καταλονία, όπως η Ρόδη (κοντά στο σημερινό Ρόζες) και το Εμπόριον (Εμπούριες). Κατάλοιπα της δεύτερης αυτής πόλης σώζονται μέχρι σήμερα. Η χρήση νομισμάτων, αλλά και πολλές όψεις της Κελτιβηρικής τέχνης (ιδιαίτερα αγγειοπλαστική) παρουσιάζουν σαφείς επιρροές από την επαφή με τους Έλληνες.

Όταν οι Φοίνικες άρχισαν σιγά σιγά να εξαφανίζονται, εμφανίστηκαν τα ξαδέρφια τους οι Καρχηδόνιοι (με βάση τους την Καρταχίνα, στην σύγχρονη Τυνησία). Η Ρώμη και η Καρχηδόνα βρίσκονταν σε διαμάχη για τον έλεγχο της Μεσογείου και η Ιβηρική Χερσόνησος ήταν το πόνι στο παιχνίδι τους. Η επίδραση των Ελλήνων σταμάτησε όταν οι Καρχηδόνιοι έφτασαν στην Ταρτησό, ωστόσο ο πολιτισμός των ιθαγενών Ιβήρων προόδευε συνεχώς: οι Ίβηρες εξήγαγαν κρασί, ελαιόλαδο, δημητριακά αλλά και πλούσια αποθέματά τους σε ορυκτά. Κατά το Β' Καρχηδονιακό πόλεμο (3^{ος} αιώνας), μεταξύ της Ρώμης και της Καρχηδόνας, οι Ίβηρες στρατεύτηκαν με τον Αννίβα, ο οποίος κατάφερε να περάσει τις Άλπεις και να φτάσει στην Ιταλία.

Η απάντηση της Ρώμης ήταν να σβήσει την Καρχηδόνα από τον χάρτη το 202 π.χ. Από τότε ξεκίνησε η μακροχρόνια κυριαρχία της Ρώμης στην Ευρώπη και φυσικά και στην Ισπανία.

ΡΩΜΑΪΚΗ ΙΣΠΑΝΙΑ

Κατά τα επόμενα 500 χρόνια η Ρώμη άφησε έντονα το στίγμα της στην Ισπανία, όπως φαίνεται ακόμα και σήμερα από τους δρόμους, τις γέφυρες, τα υδραγωγεία, τα αμφιθέατρα, την πολεοδομία και την ισπανική γλώσσα, η οποία βασίστηκε στην λατινική. Η Κόρδοβα (Κόρτουμπα), η Ταραγόνα (Ταράκων), και η Μέριδα (Εμέρτια Αυγούστα) έγιναν πρωτεύουσες των τριών Ρωμαϊκών επαρχιών, της Βαϊτικής, της Ταρακονησίας και της Λουζιτάνια. Κατά την διάρκεια της Ρωμαϊκής κυριαρχίας δημιουργήθηκαν και πολλές άλλες πόλεις: Σεβίλλη (Ισπάλις), Λεόν (Λέχιο), Παμπλόνα (Πομπάελο), Θαραγόνα (Καίσαρα Αυγούστα).

Οι πανύψηλοι κίονες ενός ναού αφιερωμένου στον καίσαρα Αύγουστο, είναι τα λιγοστά κατάλοιπα της ρωμαϊκής παρουσίας στη πόλη.

Δεν έχει γίνει γνωστό πως ακριβώς δημιουργήθηκε το Μπαρσίνο, όμως κατά πάσα πιθανότητα ξεκίνησε ως οχυρό, όπως πολλές ρωμαϊκές πόλεις.

Η εξόρυξη τεράστιων ποσοτήτων χρυσού και ασημιού συνεχίστηκε. Ένα μεγάλο μέρος των ορυγμάτων στελνόταν με πλοίο στην Ρώμη. Όσο η Ρώμη αποκτούσε μεγαλύτερο έλεγχο, η διαδικασία της αποικιοποίησης μετατράπηκε σε εκρωμαϊσμό. Οι μετανάστες Ρωμαίοι εγκαταστάθηκαν μόνιμα στην Ισπανία και καθιέρωσαν τα έθιμά τους μαζί με αυτά των Ιβήρων. Η αντίσταση στον εκρωμαϊσμό ήταν πιο αισθητή στα βόρεια και βορειοδυτικά της χώρας, ενώ οι Ρωμαίοι επέστρεψαν στους Κελτίβηρες της Γαλικίας να διατηρήσουν τις παραδόσεις και τα ονόματά τους.

Υπό την κατοχή των Ρωμαίων, η Ιβηρική Χερσόνησος άρχισε να παραγάγει προϊόντα από θαλασσινά (αλατισμένες ατζούγιες και πικάντικες σάλτσες από ψάρια).

Έτσι τα ψάρια έγιναν μέρος της ήδη μεγάλης παραγωγής της περιοχής. Ο πολιτισμός άνθισε: η Ισπανία γέννησε διακεκριμένους Ρωμαίους αυτοκράτορες, όπως ο Τραϊανός και ο Ανδριανός, λόγιους όπως η οικογένεια Σενέκα (πατέρας και γιος), ο Μαρτιάλης, ο Κοϊντίλιανός, αλλά και γεωγράφους, όπως ο Μέλας. Αλλά παρά το γεγονός ότι γεννήθηκαν και μεγάλωσαν στην Ισπανία, ήταν όλοι ρωμαϊκής 'κατασκευής', καθώς η ρωμαϊκή ελίτ κρατούσε τις αποστάσεις από τους Ιβήριους.

Η σταθερότητα και ευμάρεια διατηρήθηκαν μέχρι τον 3^ο αιώνα π.χ., όταν άρχισαν να εμφανίζονται ρωγμές στη ρωμαϊκή λάμψη, αφού η αυτοκρατορία άρχισε να δύνει. Η αδυναμία της Ισπανίας έγινε φανερή με την εισβολή των φυλών του Βορρά, όπως οι Φράγκοι, οι Βάνδαλοι τον 5^ο αιώνα και οι Σουήβοι και οι Βησιγότθοι. Μέσω σποραδικών εισβολών κατάφεραν με τον καιρό να διασπάσουν την προσεκτικά δομημένη κοινωνική και πολιτική δομή.

Το αμφιθέατρο της Ταραγόνας είναι το καλύτερο δείγμα της αρχιτεκτονικής που επικράτησε στους πέντε αιώνες ρωμαϊκής κυριαρχίας.

Η Ρωμαϊκή αυτοκρατορία βιάδιζε σταθερά προς το τέλος της και η οικονομία της Ισπανίας κατέρρεε, καθώς οι προϋπολογισμοί για την άμυνα αυξάνονταν συνεχώς. Τέλος το 409 εγκαταστάθηκαν στη χερσόνησο οι αδίστακτοι και αναφάλβητοι Βησιγότθοι.

ΒΗΣΙΓΟΤΘΟΙ

Οι εκχριστιανισμένοι Βησιγότθοι, οι οποίοι πρωτόφτασαν το 415, έκαναν τη Βαρκελώνη πρωτεύουσά τους με σκοπό να μείνουν μόνιμα.

- Το 584, βασιλείς καθιέρωσαν το Τολέδο ως έδρα τους και η χώρα ενώθηκε υπό τον βασιλιά Λεοβίγildo.
- Ο χριστιανισμός εμφανίστηκε στα τέλη του 3^{ου} αιώνα και η σύσταση των εκκλησιαστικών συμβουλίων υπό την εξουσία των Βησιγόθων, δημιούργησε ένα σύνδεσμο μεταξύ της εκκλησίας και του κράτους που αποδείχτηκε σημαντικός για την μετέπειτα ιστορία της Ισπανίας.
- Οι εβραίοι, που είχαν μεταναστεύσει στην Ισπανία κατά την Ρωμαϊκή περίοδο, αναγκάστηκαν να αλλαξοπιστήσουν ή να γίνουν σκλάβοι. Η κατάσταση έφτασε στα άκρα με τον κώδικα δικαίου του 681, με τον οποίο νομιμοποιήθηκαν τα αντιεβραϊκά μέτρα και η αναγκαστική επιστροφή των σκλάβων στους αφέντες τους.
- Ο λιμός, οι συγκρούσεις των κατακτητών και η απουσία δικαίου και τάξης δημιούργησαν μία εύθραυστη και εκρηκτική κατάσταση.

Το 711 ένας Μουσουλμανικός στρατός με κινητήρια δύναμη την πίστη και την προοπτική ατελείωτου πλούτου, ο αραβο-βερβερικός στρατός ξεχύθηκε σε όλη την Ιβηρική χερσόνησο χωρίς να συναντήσει καμία αντίσταση. Η Βαρκελώνη υποχώρησε μάλλον εύκολα, όπως και οι υπόλοιπες πόλεις, και η προέλαση των μουσουλμάνων ανακόπηκε τελικά μόνο από τους Φράγκους, στο Πουατιέ της Γαλλίας 21 χρόνια αργότερα.

ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΣ ΝΟΤΟΥ-ΒΟΡΡΑ

Οι Φράγκοι έδωξαν τους Μουσουλμάνους πέρα από τα Πυρηναία και το 801 ο Λουδοβίκος ο Ευσεβής (788-840) απελευθέρωσε τη Βαρκελώνη. Από τότε μια διαχωριστική γραμμή, που εκτεινόταν από τη Βαρκελώνη μέχρι τα βορειοδυτικά της χερσονήσου, αποτελούσε το σύνορο μεταξύ του μουσουλμανοκρατούμενου νότου και των χριστιανικών κομητειών του Βορρά. Οι κομητείες αυτές επικράτησαν τελικά ως Ισπανική μεθόριος, μια φραγκική ουδέτερη ζώνη με σκοπό να κρατά τους μουσουλμάνους υπό έλεγχο.

Ο Νότος και ο Βορράς έχουν παράλληλες ιστορικές διαδρομές μέχρι τον 11^ο αιώνα.

Ακολουθούν σημαντικά γεγονότα της ιστορίας του Νότου και του βορρά.

ΒΟΡΡΑΣ-ΚΟΜΗΔΕΣ ΤΗΣ ΒΑΡΚΕΛΩΝΗΣ

Ο βασιλιάς των Φράγκων Καρλομάγνος (742-814) είχε ήδη στεφθεί Άγιος Ρωμαίος Αυτοκράτορας το 800. Οι κόμηδες της Ισπανικής Μεθορίου έχαιραν μεγάλης αυτονομίας και έπαιρναν συχνά μέρος στις τοπικές αψιμαχίες. Μέχρι τα μέσα του 9^{ου} αιώνα ο αγώνας για την εξουσία στα νότια των πυρηναίων είχε μετατραπεί σε ένα είδος προσωπικής

μονομαχίας ανάμεσα στον Σουνιφρέντ κόμη του Ουρζέλ από τη μία και των Σεπτιμανία από την άλλη.

Ο γιος του Σουνιφρέντ, Γκιφρέ ελ Πελόζ (840-897), από το 870 έως το 878 κατάφερε μαζί με τους αδελφούς του ν'αποκτήσει τον έλεγχο όλων σχεδόν των κομητειών νότια των Πυρηναίων, συμπεριλαμβανομένης της Βαρκελώνης.

Ο Γκιφρέ ήταν ικανός πολεμιστής και οξυδερκής πολιτικός, όμως δεν ήταν καθόλου Καταλανός εθνικιστής. Ήξερε πώς θα αποκτούσε καλή φήμη και γι'αυτό φρόντισε να ιδρύσει θρησκευτικά ιδρύματα σε όλη την Καταλονία. Σε αντάλλαγμα, η μόνη μορφωμένη τάξη της κοινωνίας, ο κλήρος, υποστήριξε ανοιχτά και ευλόγησε τον ηγέτη. Έτσι σε αυτό το δραστήριο πολέμαρχο της μεθορίου ιδρυτή του Καζάλ ντε Μαρσελόνα (οίκου της Βαρκελώνης) και κατακτητή της περιοχής η οποία αργότερα ονομάστηκε Καταλούνια Βέλια (Παλιά Καταλονία) αποδόθηκε η γέννηση της Καταλονίας, ενός έθνους που ποτέ δεν απέκτησε επίσημα αυτό το προσδιορισμό.

Οι πέντε επαρχίες τις διοικούνταν από τους κόμηδες της Βαρκελώνης με βάση το φεουδαρχικό σύστημα. Σύμφωνα με αυτό, η ιδιοκτησία συγκεντρωνόταν στα χέρια των κρατικών και θρησκευτικών αρχών.

Μέχρι τον 12ο αιώνα η ταυτότητα της Καταλονίας είχε σταθεροποιηθεί και η γλώσσα της, που ήταν σημαντικά επηρεασμένη από τα γαλλικά, είχε εδραιωθεί στη περιοχή.

Η συμφορά χτύπησε πάλι όταν οι μουσουλμάνοι, υπό τον στρατηγό Αλ-Μανσούρ (938-1002) έκαναν την τελευταία επιτυχημένη επιδρομή τους στην πόλη. Οι εκκλήσεις για βοήθεια από τους Φράγκους, δεν εισακούστηκαν με αποτέλεσμα οι κόμηδες να νιώσουν αποδεδειγμένοι απ' οποιαδήποτε ονομαστική σχέση υποταγής. Μέχρι τα τέλη του 11^{ου} αιώνα οι κόμηδες της Βαρκελώνης είχαν πλέον τον έλεγχο μιας καθορισμένης εδαφικής επικράτειας.

Το 1153, επανακτήθηκε η Καταλούνια Νοβα (Νέα Καταλονία).

Αλλά η Αραγόνα αναπτυσσόταν κάτω από τη διοίκηση του δικού της κόμη και στις αρχές του 9ου αιώνα συνδέθηκε με τη διπλανή Ναβάρρα μέσω ενός γάμου. Υπό την κυριαρχία του Σάντο Γ', η Ναβάρρα απέκτησε σημαντική πολιτική υπεροχή, αλλά την έχασε από την Αραγόνα και την Καστίλλη μετά τον θάνατό του. Η τελευταία ήταν ένα πρόσφατα δημιουργημένο ανεξάρτητο βασίλειο, κυβερνήτης του οποίου ήταν ο φιλόδοξος Φερδινάνδος Α', ένας από τους τέσσερις γιους του Σάντσο Γ'. Η Καστίλλη απορρόφησε την Λεόν και ο Φερδινάνδος έκανε βασιλιά της Ναβάρρα, έναν από τους αδελφούς του, που μπορούσε να ελέγχει απόλυτα. Επίσης, έθεσε σε υποτέλεια τα μουσουλμανικά βασίλειά του, Τολέδο και Θαραγόθα. Το 1085 ο Αλφόνσο ΣΤ' της Καστίλης και Λεόν πήρε την πόλη του Τολέδο από τους Μαυριτανούς αλλά και τον τίτλο 'Αυτοκράτορας των δυο θρησκειών', ένα σημάδι των καιρών που έπονταν.

ΝΟΤΟΣ -ΜΑΥΡΙΤΑΝΙΚΗ ΚΑΤΑΚΤΗΣΗ

Μετά το θάνατο του προφήτη Μοχάμεντ (570-632), το μεγαλύτερο τμήμα της Αραβίας και της βόρειας Αφρικής, βρέθηκε κάτω από την εξουσία του Ισλάμ. Τα νέα για τις μικροκλοπές στα σπίτια πλουσίων στην αναρχική Ισπανία – γνωστή ως Αλ-Ανδαλούς, που σημαίνει 'νησί των Βανδάλων'- έφτασαν στην Ιφρίκγια, μια ισλαμική επαρχία του χαλιφάτου της Δαμασκού στη Βόρεια Αφρική.

Η Αλάμπρα της Γρανάδα, με φόντο τη χιονισμένη Σιέρα Νεβάδα, είναι η πιο εκλεπτυσμένη κατασκευή των Μαυριτανών στην Ισπανία.

- Οι βάρβαροι εγκαταστάθηκαν σε άγονες περιοχές και άρχισαν να τελούν γάμους μεταξύ τους.
- Τον 9^ο αιώνα η αραβική και γαλλορομαντική γλώσσα είχαν αντικαταστήσει τα λατινικά.

Δεν είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς γιατί οι Βάρβαροι πετύχει στην κατάκτησή τους. Το Ισλάμ υποστήριξε την θρησκευτική ανοχή, επιτρέποντας στους Εβραίους και τους χριστιανούς να πιστεύουν ελεύθερα στην θρησκεία τους, ενώ το τέλος του ρωμαϊκού δικαίου ελευθέρωσε τους Ίβηρες σκλάβους. Το σημαντικότερο ίσως ήταν ότι οι Βησιγότθοι είχαν εμπλακεί σε συγκρούσεις που έσπερναν τη διχόνοια και δεν πρόσφεραν τίποτα στο μέσο πολίτη, εκτός από αιματοχυσίες.

- Το 756 Αμπίντ αρ-Ραχμάν, δημιούργησε το εμιράτο του Αλ-Ανδαλούς, καλύπτοντας την περιοχή μέχρι τα Πυρηναία. Έτσι ξεκίνησε η χρυσή περίοδος της ισλαμικής Ισπανίας, με την Κόρδοβα στο κέντρο της, ακολουθούμενη από την Σεβίλλη και την Μάλαγα.
- Η γεωργία άρχισε να προοδεύει, καθώς δημιουργήθηκαν πιο εξελιγμένα συστήματα άρδευσης. Επίσης άρχισαν να καλλιεργούν με επιτυχία ρύζι, ζαφορά, βαμβάκι, εσπεριδοειδή, σύκα και χουρμάδες. Οι επιστήμες προόδευσαν με τη βοήθεια φιλοσόφων, επιστημόνων και συγγραφέων που έφτασαν στην Κόρδοβα από όλο το μουσουλμανικό κόσμο, αλλά και ανάμεσα στους Εβραίους, τους χριστιανούς και τα τοπικά ισλαμικά τάγματα προσηλυτισμού.
- Τα Ρωμαϊκά θεμέλια χρησιμοποιήθηκαν για να ξαναχτιστούν πόλεις που είχαν καταστραφεί από τους Βησιγότθους, αλλά οι ισλαμιστές καλλιτέχνες, έκαναν πολύ περισσότερα από απλή αναστήλωση. Χτίστηκαν παλάτια, οχυρά, δημόσια λουτρά, σχολεία, τζαμιά, σιντριβάνια και κήποι ανείπωτης ομορφιάς.
- Οι άπιστοι του βορρά υπέφεραν από σποραδικές επιδρομές που , υπό την απειλή του θανάτου είχαν στόχο την απόσπαση φόρων.
- Το 929, ο Αμπιντ αρ-Ραχμάν Γ', κόβοντας όλους τους δεσμούς με την Βαγδάτη, πήρε τον τίτλο του χαλίφη, κατέλαβε στρατηγικά σημεία στην Βόρεια Αφρική . Το παλάτι του που βρισκόταν έξω από την Κόρδοβα, η Μεδίνα Αθαάρα, έγινε ένα ακόμα από τα λαμπερά μνημεία του Αλ-Ανδαλούς.
- Κατόπιν ακολούθησε μία περίοδος δυναστικής αδυναμίας υπό τον Χίσχαμ Β'. Την εξουσία όμως την ασκούσε ουσιαστικά ο αδίστακτος Αλ-Μανσούρ, ο πρωθυπουργός του. *Οι στρατιωτικές φιλοδοξίες του Αλ-Μανσούρ δεν είχαν όρια και έτσι γρήγορα η Λεόν, η Βαρκελώνη και το Σαντιάγο δε Καμποστέλα υποκλίθηκαν στη δύναμη του .* Μετά τον θάνατο του Αλ-Μανσοούρ, το

χαλιφάτο, άρχισε να κλυδωνίζεται από διαμάχες, που οδήγησαν το 1031 στον ολοκληρωτικό του κατακερματισμό σε μικρά βασίλεια.

Ένα νέο κύμα μουσουλμάνων εισβολέων, των Αλμοραβίδων, έκανε την εμφάνισή του στον ορίζοντα.

Οι Αλμοραβίδες, ήταν μια φανατική ομάδα μουσουλμάνων βαρβάρων, οι οποίοι είχαν δημιουργήσει ένα βασίλειο κατά μήκος της Βόρειας Αφρικής, από το Μαρόκο μέχρι τη Σενεγάλη. Ήρθαν στην Ισπανία για να βοηθήσουν στη μάχη εναντίον του Αλφόνσου ΣΤ΄ της Καστίλης, που είχε καταλάβει το Τολέδο το 1085. Ο ηγέτης των Αλμοραβίδων, Γιουσούφ γοητευμένος από το Αλ-Ανδαλούς, αποφάσισε να ξεκινήσει την επόμενη δυναστεία στη χώρα των Μαυριτανών.

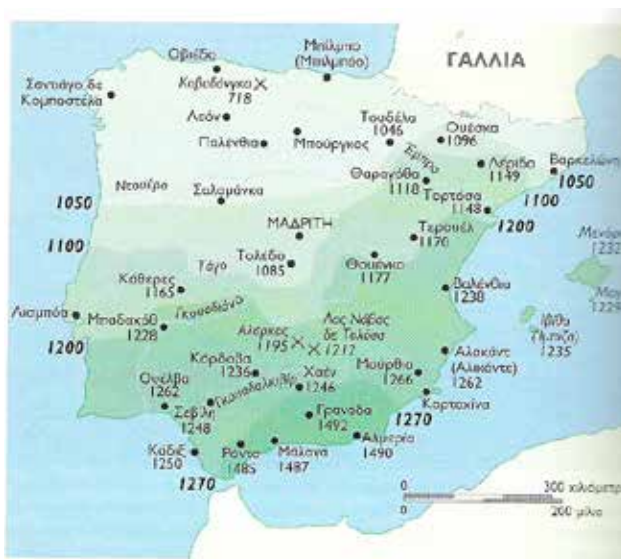
Ωστόσο, η κυριαρχία των Μαυριτανών στην Ισπανία είχε περιέλθει σε παρακμή και για τα επόμενα 400 χρόνια τα ηνία πήραν στα χέρια τους οι χριστιανοί του Βορρά.

ΣΤΕΜΜΑ ΤΗΣ ΑΡΑΓΟΝΙΑΣ

Έτσι, ο βασιλιάς Αλφόνσο Α΄ της Αραγόνας, αναγκάστηκε να αντιμετωπίσει μόνος του τις στρατιωτικές προκλήσεις των Αλμοαδών. Βοηθούμενος από ένα νέο τάγμα στρατιωτικών-μοναχών που ιδρύθηκε το 1118. Η Θαραγόσα ήταν μια από τις πολλές πόλεις των Μαυριτανών που έπεσαν στα χέρια του, και όταν η κόρη του, Πεντρονίλα, παντρεύτηκε τον Ραμόν Μπερενιέρ της Βαρκελώνης, μια μεγάλη συμμαχία είχε ολοκληρωθεί (1113-1162).

Μέχρι τότε οι ηγέτες του Οίκου της Βαρκελώνης δεν είχαν επιδιώξει να ανακηρυχτούν βασιλιάδες της Καταλονίας. Η Καταλονία βεβαίως και υπήρχε, όμως σαν να παρέλειπαν να την κατονομάσουν όπως έπρεπε.

Υπό την ένωση αυτή, κάθε μερίδα διατήρησε σε μεγάλο βαθμό την ανεξαρτησία της, καθώς και τους νόμους και τα έθιμά της. Η συμφωνία βόλευε ιδιαίτερα την πολυπληθή και ακμάζουσα Καταλονία, επιτρέποντας της να επεκτείνει την νεογέννητη ακόμη εμπορική της αυτοκρατορία, τη στιγμή που οι Αραγόνοι σχημάτιζαν έναν προμαχώνα εναντίον του Βασιλείου της Καστίλης που κυριαρχούσε στην Κεντρική Ισπανία.

Χάρτης με τη Χριστιανική Ανάκτηση της Ισπανίας από τους Μουσουλμάνους. Οι ημερομηνίες με έντονο χρώμα δείχνουν την επέλαση των χριστιανών.

Η πιο εντυπωσιακή εξάπλωση της καταλανικής επικράτειας και του εμπορίου σημειώθηκε ακριβώς μετά από μια ολέθρια ήττα.

Ύστερα από μια μακρά και περίπλοκη σειρά γεγονότων, ο Περρέ (Πέτρος) Α' (1174-1213) βρέθηκε επικεφαλής ενός καταλανικού στρατού αντιμέτωπου με τους Γάλλους στη Μάχη του Μιρέ το 1213. Η έκβαση ήταν καταστροφική, καθώς αντίθετα με τις προσδοκίες οι καταλανοί κατατροπώθηκαν και ο ίδιος ο Περρέ πέθανε στη μάχη.

Οι Γάλλοι ανέλαβαν τον έλεγχο του μεγαλύτερου μέρους της Οξιτανίας, αφήνοντας στους καταλανούς το Ρουσιγιόν, τη Σερτάνια και τμήματα της Πορβηγίας.

Τη μέρα του θανάτου του Περρέ αιχμαλωτίστηκε από τους Γάλλους, ο γιος του Τζάουμπε (Ιάκωβος). Ο πάπας Ινοκέντιος Γ' παρενέβη και έτσι το πεντάχρονο αγοράκι επέστρεψε στην Καταλονία, όπου ανακηρύχτηκε βασιλιάς. Ο Ιάκωβος Α' (1208-1276) πήρε ανέλαβε εξουσία το 1225, όταν ενηλικιώθηκε. Είχε φιλόδοξα σχέδια. Αν και η Βαρκελώνη δεν είχε κανονικό λιμάνι, ήταν σπουδαίο εμπορικό κέντρο με συνεχώς αναπτυσσόμενη ναυτιλία. Το αδύναμο σημείο της, ήταν οι Βαlearίδες νήσοι, τις οποίες οι Βορειοαφρικάνοι κυρίαρχοι χρησιμοποιούσαν ληστρικές τελωνειακές και πειρατικές βάσεις. Για όσο καιρό υπήρχε αυτό το εμπόδιο, οι Καταλανοί έμποροι δεν μπορούσαν να ανταγωνιστούν στο εμπόριο της Ανατολικής Μεσογείου.

Έτσι ο Ιάκωβος Α' το 1229 ξεκίνησε να κατακτήσει τη Μαγιόρκα. Έξι χρόνια αργότερα έπεσε και η Ίμπιζα και η Μενόρκα κράτησε μέχρι το 1287. Επόμενος στόχος του ήταν το μουσουλμανικό Φέουδο της Βαλένθια, την οποία κατέκτησε το 1245, πράγμα που εξαγρίωσε τους Αραγόνιους.

Μετά το θάνατο του Ιάκωβου Α' ακολούθησαν: πόλεμοι, εξεγέρσεις και ίντριγκες.

Μεταξύ άλλων η εισβολή του Γαλλικού στρατού στην Αραγονία και η σύγκρουση με τον Κόμη- βασιλιά Ιάκωβου Β' με τον αδελφό του Φρειδερίκο για τον έλεγχο της Σικελίας.

Έπειτα από πολλή αιματοχυσία και αποδυνάμωση των βασιλικών ταμείων, το Στέμμα της Αραγονίας κατέληξε στην κορυφή μίας συνομοσπονδίας που αποτελούσε ουσιαστικά μια σπουδαία εμπορική αυτοκρατορία. Στην ενδοχώρα, τα εδάφη της περιλάμβαναν την Καταλονία, την Αραγονία, τη Βαλένθια, τη Μούρθια, το Ροσιλιγιόν και το Μονπερλιέ. Πέρα από αυτά, η καταλανική εκστρατεία στα νησιά είχε υποτάξει επίσης τις Βαlearίδες, τη Σικελία, και τη Σαρδηνία. Για πολύ σύντομη περίοδο τα καταλανικά δουκάτα έφτασαν να ελέγχουν επίσης την Αθήνα, τη Μάλτα και το Γκόζο.

Το καταλανικό εμπόριο ωφελήθηκε. Οι έμποροι της Βαρκελώνης κυκλοφορούσαν πλέον σε ολόκληρη τη Μεσόγειο. Έλεγχαν ολόκληρο το δυτικό της τμήμα και είχαν ιδρύσει εμπορικά κέντρα μέχρι τη Βόρεια Αφρική και τη Μέση ανατολή. Ωστόσο το τίμημα για τη απόκτηση όλων αυτών ήταν πολύ υψηλό και η συντήρησή τους ακόμη πιο ασύμφορη. Οι απόπειρες κατάκτησης της Κορσικής και διείσδυσής στη μουσουλμανική Ανδαλουσία κατέληξαν σε πολυδάπανες αποτυχίες.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

Από τον καιρό του «μεγάλου κατορθώματος» του Ιακώβου Α', η πόλη βρισκόταν σε άνθηση.

- Το 1249 συστάθηκε η πρώτη δημοτική συνέλευση και μέχρι το 1274 είχε πάρει την τελική της μορφή. Σχημάτισαν μια στενά συνδεδεμένη ολιγαρχία που ενεργούσε σύμφωνα με τα συμφέροντα της επικρατούσας εμπορικής τάξης
- Το 1283 συστάθηκε για πρώτη φορά ακόμα ένας θεσμός κλειδί: η **Κόρτς Καταλάνες**, ένα είδος τοπικής βουλής. Το γεγονός προκάλεσε εμπορική άνθηση

που αντικατοπτρίστηκε στην μεγάλη ανοικοδόμηση της Βαρκελώνης το 14^ο αιώνα. Η Κόρτς ψήφισε επίσης νόμους, τον προϋπολογισμό, ενώ οι κόμηδες-βασιλιάδες στρέφονταν συνεχώς σ' εκείνη για χρηματοδότηση, με αντάλλαγμα περισσότερη νομοθετική δύναμη και άλλα προνόμια.

Το εκτελεστικό συμβούλιο μόνιμης συνόδου (συνεδρίαζε πιο συχνά από το Κόρτς), αποτελούνταν από δώδεκα ντιπουτάτς (βουλευτές), με βασικό ρόλο την είσπραξη φόρων (ή τζενεραλιτάτς) και την ανανέωση των βασιλικών χρηματοδοτήσεων. Στο πέραςμα των αιώνων, αυτή η Ντιπουτασιό ντε λα τζενεραλιτάτ, που αργότερα επικράτησε απλώς ως Τζενεραλιτάτ, απέκτησε ακόμα περισσότερες αρμοδιότητες, μέχρι που τελικά εγκαταστάθηκε σε μια μόνιμη έδρα, το Παλάου ντε λα Τζενεραλιτάτ.

Παράλληλα Στην Υπόλοιπη Ισπανία:

- Η εκκλησία κατείχε μεγάλη δύναμη, και αυτό αντικατροπιζόταν στους τεράστιους γοθικούς καθεδρικούς του Μπούργκος, του Τολέδο και της Λεόν.
- Το 1240 στη Γρανάδα οι Αλμοάδες είχαν αντικατασταθεί από τους Ναζρίδες, μία αριστοκρατική οικογένεια Μαυριτανών που είχε εκδιωχθεί από τη Θαραγόσα προς το νότο. Αυτοί επέβλεψαν την πολιτιστική ακμή της Γρανάδα, η οποία έφτασε στο αποκορύφωμά της με το παλάτι τους στην Αλάμπρα.
- Στα μέσα του 14^{ου} αιώνα, το μεγαλύτερο μέρος της χερσονήσου άκμαζε με τους μουσουλμάνους, τους χριστιανούς και τους Εβραίους, να συνυπάρχουν σε μια ανεκτική και κοσμοπολίτικη κοινωνία.

Στη Βαρκελώνη:

Κατά τα μέσα του 14^{ου} αιώνα, η Βαρκελώνη είχε εξελιχτεί σε μια σπουδαία πόλη με πληθυσμό 50.000 κατοίκων. Ο Ιάκωβος Α' είχε επεκτείνει τα τείχη της πόλης νοτιοδυτικά μέχρι τη Λα Ράμπλα.

Ο Περé Γ' (1319-1387) επέκτεινε και πάλι τα τείχη για να συμπεριλάβει στην οχυρωμένη πόλη αφενός τη Λα Ριμπέρα και αφετέρου την Ελ Ραμπάλ. Ο λαός της πόλης χωρίστηκε σε τρεις ομάδες: την αριστοκρατική ελίτ, μια μέση τάξη εμπόρων, επαγγελματιών, ναυπηγών, δικηγόρων και άλλων, και τέλος τις κατώτερες τάξεις, αυτή η τελευταία αποτελούσαν την μεγαλύτερη μερίδα του πληθυσμού και έκαναν την περισσότερη δουλειά. Οι ανειδίκευτοι εργάτες δεν είχαν καμία προστασία και αντιπροσώπευση, συχνά ξεσπούσαν σε εξεγέρσεις, με κυριότερες εκείνες του 1285, 1334, 1348 και 1391.

Το 1348, η βουβωνική πανώλη αποδεκάτισε την Ευρώπη

Το δεύτερο μισό του 14^{ου} αιώνα ήταν μια παράδοξη εποχή για την Βαρκελώνη. Ο Μαύρος Θάνατος του 1348 είχε αποδεκάτισει τον πληθυσμό της πόλης και οι πόλεμοι στο εξωτερικό συνέχιζαν να απομυζούν τα ταμεία. Παρόλα αυτά, τότε χτίστηκε το μεγαλύτερο μέρος της γοθικής πόλης που βλέπουμε σήμερα. Η πόλη γινόταν ωραιότερη, όμως αυτό δεν συμβάδιζε με την σκοτεινή πολιτική της. Η διαφθορά βασίλευε παντού, ενώ κάποιοι κόμηδες-βασιλιάδες αναμείχθηκαν στα κοινά της πόλης, στρέφοντας τη μία φατρία ενάντια στην άλλη ή τροφοδοτώντας μέχρι και εξεγέρσεις στ' όνομα της μεταρρύθμισης.

Ενώ Στην Υπόλοιπη Ισπανία:

Ο διακοσμημένος τάφος του Χριστόφορου Κολόμβου στον καθεδρικό της Σεβίλης συμβολίζει το σημαντικό ρόλο του, στην Ισπανική ιστορία.

- Ο **Χριστόφορος Κολόμβος** έφτασε στο νέο κόσμο, ανοίγοντας ένα καινούργιο κεφάλαιο στην Ιστορία της Ισπανίας. Ο χρυσός και το ασήμι έρεαν για πολλούς αιώνες στα θησαυροφυλάκια της χώρας, ενώ οι κάτοικοι του νέου κόσμου ασπάστηκαν τον καθολικισμό και μιλούσαν την ισπανική γλώσσα.
- Η σταυροφορία του ενάντια στους Μαυριτανούς χρηματοδοτήθηκε κατά ένα μεγάλο μέρος από την εκκλησία. Σε αντάλλαγμα, εκείνοι υποκίνησαν μια μεγάλη περίοδο θρησκευτικής αδιαλλαξίας, η οποία ξεκίνησε από τον διωγμό των Εβραίων από την Ισπανία και συνέχισε με εκτόξευση απειλών προς τους μουσουλμάνους που απέμειναν, δίνοντας τους την δυνατότητα να αλλαξοπιστήσουν ή να εξοριστούν. Τα τζαμιά και οι συναγωγές κατεδαφίστηκαν και στην θέση τους ξαναχτίστηκαν εκκλησίες.
- Η Ιερά Εξέταση (1478), έγινε το κεντρικό όργανο εξουσίας της καθολικής εκκλησίας και των Βασιλέων(Φερδινάνδου και της Ισαβέλλας: καθολικοί βασιλείς).
- Ο Φερδινάνδος και η Ισαβέλλα επέκτειναν την κυριαρχία τους και σε περιοχές πέρα από τη Μεσόγειο, στην Νεάπολη.
- Τα ταξίδια του Χριστόφορου Κολόμβου στον Ατλαντικό, άρχισαν να αποδίδουν.
- Ο εκχριστιανισμός τω ιθαγενών, έδωσε στον Φερδινάνδο και την Ισαβέλλα τον τίτλο «Καθολικοί Βασιλείς».
- Το 1492, ύστερα από δέκα χρόνια πολιορκίας και καταστροφής της υπαίθρου, η μουσουλμανική Γρανάδα έπεσε στα χέρια του στρατού Φερδινάνδου. Η ένωση της Ισπανίας ολοκληρώθηκε με την προσάρτηση της Ναβάρρα.
- Ο θάνατος της Ισαβέλλας το 1504, αποτέλεσε καμπή στην Ιστορία της Ισπανίας.
- Ο εγγονός της Κάρλος Α' έφτασε στην Ισπανία το 1571, βρίσκοντας μια χώρα που είχε διαλυθεί από την πανώλη και την γενική κοινωνική δυσαρέσκεια. Ο Αψβούργος βασιλιάς, που δεν μιλούσε καν την καστιλιανή γλώσσα, δεν ήταν ικανός να διοικήσει την περίπλοκη και άναρχη κοινωνία που είχε για κληρονομιά. Παρόλαυτα, μια καινούργια εποχή είχε ξεκινήσει.

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ 1714

Η παρακμή της Καταλονίας είχε ξεκινήσει ακόμα και πριν την ένωση του Στέμματος της Αραγονίας με την Καστίλη το 1479, την οποία επιδίωξαν οι Αραγόνοι παρά τη θέληση των Καταλανών. Ωστόσο η Καστίλη ανέλαβε σταδιακά τον έλεγχο, ιδίως υπό τον Κάρολο Α' και τον Φίλιππο Β', των βασιλιάδων που κυβέρνησαν στο ζενίθ της ισπανικής δόξας, την εποχή που οι ηπειρωτικές κατακτήσεις σε συνδυασμό με το χρυσάφι της Αμερικής, έκαναν την Ισπανία την μεγαλύτερη δύναμη στον κόσμο. Η καθιέρωση της Ιεράς εξέτασης στη Βαρκελώνη, αλλά και μιας νομοθεσίας που απέκλειε το απ'ευθείας εμπόριο μεταξύ Καταλονίας και Αμερικής κατέστησαν σαφές το ποιος κρατούσε τα ηνία.

Εξαντλημένη από τους συνεχείς πολέμους, η Ισπανία έπεσε γρήγορα από το βάθρο της μετά το θάνατο του Φίλιππου Β', και η Καταλονία παρασύρθηκε στη πτώση μαζί της. Οι πόλεμοι και οι επαναστάσεις, συμπεριλαμβανομένης και της λαϊκής εξέγερσης των αγροτών (1640-1652), αποτελείωσαν την Καταλανική ύπαιθρο. Επιπλέον, τα βασιλικά στρατεύματα επιτέθηκαν στη Βαρκελώνη με μια πολιορκία-προάγγελο της καταστροφής που θα επακολουθούσε.

Ο θάνατος του Καρόλου Β' το 1700 άφησε την Ισπανία ακέφαλη και χωρίς διάδοχο. Σαν τα κοράκια μαζεύτηκαν Ευρωπαϊκές χώρες στο τραπέζι του παιχνιδιού, ξεκινώντας τον πόλεμο της Ισπανικής Διαδοχής (1702-1714), στον οποίο η Καταλονία μπήκε σε μια αντί-γαλλική συμμαχία. Οι Γάλλοι επικράτησαν και στον θρόνο ανέβηκε ένας Βουρβόνος βασιλιάς, ο Φίλιππος Ε'. Οι σύμμαχοι άφησαν την καταλονία στο έλεος της μοίρας της, που πήρε την μορφή μιας αμείλικτης πολιορκίας και βομβαρδισμού της Βαρκελώνης το 1714. Στις 11 Σεπτεμβρίου, η πόλη παραδόθηκε και ο Φίλιππος Ε' εξαφάνισε κάθε ίχνος καταλανικής αυτονομίας. Ο Φίλιππος δημιούργησε ένα πλήρως κεντροποιημένο σύστημα εξουσίας και η Καταλονία έχασε τα προνόμια της, τις νησιώτικες της κτήσεις, μέχρι και τη γλώσσα της, η χρήση της οποίας απαγορεύτηκε ρητά.

Η πολιορκημένη Βαρκελώνη ηττήθηκε από τις δυνάμεις της Μαδρίτης στον Πόλεμο της Ισπανικής Διαδοχής στις 11^η Σεπτεμβρίου 1714

ΑΝΑΚΑΜΨΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΜΕΤΑΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΙ

Το πλήγμα ήταν μεγάλο, όμως η πόλη άρχισε σιγά σιγά να συνηθίζει τη νέα κατάσταση. Από τα τέλη του 18^{ου} αιώνα που καταργήθηκε η απαγόρευση απευθείας εμπορίου μεταξύ των λατινοαμερικανικών αποικιών και της Καταλονίας και μέχρι το 1898, που η Ισπανία έχασε τις τελευταίες της υπερατλαντικές αποικίες- την Κούβα, το Πουέρτο Ρίκο και τις Φιλιππίνες- σε μια ταπεινωτική ήττα από το στόλο των ΗΠΑ, η Βαρκελώνη ανέκαμψε σε σημείο που έγινε η πρώτη πόλη της Ισπανίας. Ήταν ένας δρόμος μετ' εμποδίων. Η κατοχή του Ναπολέοντα και ο πόλεμος της Χερσονήσου (1808-1814), είχαν καταστρέψει ολόκληρη τη χώρα, ενώ η παραπαίουσα βιομηχανοποίηση (υφαντουργία, ναυπηγική, σιδηρουργία, ο πρώτος ισπανικός σιδηρόδρομος, η παραγωγή κρασιού και φελλού), είχε φέρει πλούτο στους λίγους και την εξαθλίωση στους πολλούς.

Μεταξύ, του 1886 και του 1913 1,5 εκατομμύριο άνθρωποι μετανάστευσαν στην Λατινική Αμερική. Η δημογραφική εικόνα της χώρας άλλαξε καθώς οι κάτοικοι μετανάστευσαν στις πόλεις, παρόλο που μόνο η Καταλονία, το Εουσκάδι και η Αστουρίας ήταν βιομηχανοποιημένες περιοχές. Οι ιδεολογικές και οικονομικές διαφορές που παρατηρούνταν από από περιοχή σε περιοχή, έγιναν πιο εμφανείς, ενώ περισσότεροι από τους μισούς Ισπανούς ήταν αναλφάβητοι. Παρόλο που στην διάρκεια του 20^{ου} αιώνα παρατηρήθηκε μια εκπληκτική αναγέννηση στον πολιτισμό, αυτή περιορίστηκε σε ένα μικρό μόνο τμήμα της κοινωνίας – το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού βούλιαζε στην φτώχεια. Οι λιμοί και οι ασθένειες κατέστρεψαν το νότιο τμήμα της χώρας.

Στην Βαρκελώνη οι εξεγέρσεις των εργατών είχαν ξεκινήσει ήδη από τα μέσα του 19^{ου} αιώνα.

Μολοταύτα, την τελευταία εικοσαετία οι πατέρες της πόλης, παρουσίασαν μια ενθουσιώδη ανανεωτική διάθεση. Έχοντας μόλις κατεδαφίσει τα τείχη της πόλης, εγκαίνιασαν ένα φιλόδοξο πρόγραμμα αστικής ανάπτυξης και δημιούργησαν μια κομψή συνοικία με δρόμους χαραγμένους σαν πλέγμα μεταξύ Βαρκελώνης και της ξεχωριστής τότε πόλης Γκράσια. Η Λ'Εϊσαμπλ (Επέκταση), όπως ονομάζεται η περιοχή μέχρι σήμερα, χαρακτηρίστηκε από σπουδαία οικοδομική άνθιση, ενώ το 1888 η πόλη φιλοξένησε τη Παγκόσμια Έκθεση.

Η εφορία των ημερών εκείνων συνοδεύτηκε από μια πολιτική ανανέωση. Η Ρειναΐσα (αναγέννηση) ξεκίνησε σαν ένα πολιτιστικό κίνημα, μέσω του οποίου, μια ομάδα διανοούμενων καλλιέργησε το ενδιαφέρον για την καταλανική γλώσσα και λογοτεχνία.

ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ

Ολόκληρη η Ισπανία χαρακτηριζόταν από νέες ζυμώσεις.

Η Βαρκελώνη δεν μπορούσε να μείνει αμέτοχη, ενώ τα γεγονότα εξελισσόταν ανεξέλεγκτα. Ο πληθυσμός της πόλης διπλασιάστηκε φτάνοντας το ένα εκατομμύριο, από το 1900 μέχρι το 1930, ενώ η ανήσυχη και ολοένα πολυάριθμη βιομηχανική εργατική τάξη έκλινε ξεκάθαρα προς τα άκρα Αριστερά, και ιδίως προς τον αναρχισμό.

Τον Ιούνιο του 1909 η λεγόμενη σεμάνα τράτζικα, πλήθος έβαλε φωτιά σε πολλές εκκλησίες της πόλης σε ένα ξέσπασμα απέχθειας προς τον κλήρο.

Κατά την διάρκεια του Α' Παγκόσμιου Πολέμου η Ισπανία έμεινε ουδέτερη και η βιομηχανία της ωφελήθηκε λίγο από τις εξαγωγές.

Στη σύντομη δικτατορία του (1923-1930), ο Στρατηγός Μιγκέλ Πρίμο ντε Ριβέρα κατέστειλε την ακροαριστερά και τους Καταλανούς εθνικιστές, χωρίς όμως αυτό να διαρκέσει πολύ.

Ωστόσο, το 1917 ξέσπασε στο Μαρόκο οικονομική ύφεση, η οποία οδήγησε σε μια σημαντική γενική απεργία, που καταπνίχτηκε βίαια.

Οι φόβοι για μια επερχόμενη εργατική εξέγερση οδήγησαν τον στρατηγό Μιγκέλ Πρίμο ντε Ριβέρα σε πραξικόπημα το 1923. Η δικτατορία κράτησε μέχρι το 1930, αλλά δεν κατάφερε να αποτρέψει το αναπόφευκτο. Οι Καταλανοί εθνικιστές άδραξαν την ευκαιρία στις εκλογές του 1931 με τη νίκη ενός αριστερού συνασπισμού στη Μαδρίτη. Η διαμάχη μεταξύ Δεξιάς και Αριστεράς εντάθηκε μέχρι που το Φεβρουάριο του 1936, το αριστερό Λαϊκό Μέτωπο κέρδισε τις εθνικές εκλογές και ο Κομπάνις κήρυξε ξανά την καταλανική Δημοκρατία. Όμως όλα ήταν μάταια.

Τον Ιούλιο του 1936 τα στρατεύματα του Φρανσθίσκο Φράνκο, μεταφέρθηκαν από τα φρούρια του Μαρόκου με τη βοήθεια γερμανικών αεροπλάνων στην Ισπανία. Ο Εμφύλιος πόλεμος είχε μόλις αρχίσει.

Ο Εμφύλιος Πόλεμος της Ισπανίας ήταν η πιο αιματοβαμμένη και τραγική περίοδος που είχε ζήσει ποτέ η χώρα.

Με τη βοήθεια των Μαροκινών μισθοφόρων, ο Φράνκο κέρδισε γρήγορα τον έλεγχο της ανατολικής Ανδαλουσίας, της Εστρεμαδούρας και της Καστίλης.

Όταν οι επιθέσεις του Φράνκο στην νότια Αραγόνα έφτασαν μέχρι τις ακτές της Μεσογείου, οι ρεπουμπλικανικές δυνάμεις της ανατολής χωρίστηκαν σε δυο ομάδες. Τελικά, στις αρχές του 1939, η Βαρκελώνη έπεσε, ακολουθούμενη από την Μαδρίτη και την Βαλένθια. Το παιχνίδι είχε πλέον τελειώσει και ο στρατηγός ανέλαβε τα ηνία της εξουσίας την 1η Απριλίου.

ΧΡΟΝΙΑ ΑΓΩΝΙΑΣ

Στη Βαρκελώνη ο στρατός αποπειράθηκε να στασιάσει υποστηρίζοντας τον Φράνκο, όμως γρήγορα εμποδίστηκε από την αστυνομία, η οποία παρέμεινε πιστή στην κυβέρνηση, και από ομάδες ενόπλων αναρχικών.

Έτσι ξεκίνησε μια σουρεαλιστική περίοδος. Ο Λιούις Κομπάνις, επικεφαλής της πρόσφατα ανασχηματισμένης Τζενεραλιτάτ, δεν είχε την δύναμη να εμποδίσει τον συνασπισμό των αναρχικών και τροτσκιστών μαχητών (το Εργατικό Κόμμα Μαρξιστικής Ενοποίησης), από το να πάρει τον έλεγχο της πόλης.

Η επανάσταση κρεμόταν από μια λεπτή κλωστή, καθώς οι αναρχικοί και το κόμμα των τροτσκιστών επιδίωκαν τόσο να δημιουργήσουν άμεσα μια νέα τάξη πραγμάτων, όσο και να νικήσουν τον κοινό τους εχθρό.

Η τελευταία μεγάλη πολεμική σύρραξη, η Μάχη του Έβρο, που έλαβε χώρα στις όχθες του ομώνυμου ποταμού στη νοτιοδυτική Καταλονία το καλοκαίρι του 1938, έφερε ακόμα μια ήττα για τους δημοκρατικούς, οι οποίοι ήταν πλέον τελείως ανίκανοι να υπερασπίσουν τη Βαρκελώνη. Τα εθνικιστικά στρατεύματα μπήκαν στην πόλη το 1939. Δύο μήνες αργότερα έληξε ο εμφύλιος πόλεμος.

Αμετανόητος οπαδός της κεντροποιημένης εξουσίας, ο Φράνκο κατάργησε και πάλι στην Καταλονία την Τζενεραλιτάτ, την καταλάνικη γλώσσα, το δικαίωμα διαδηλώσεων κ.λ.π. Ο Φράνκο ενθάρρυνε τη μαζική μετανάστευση του λαού από τις φτωχότερες περιοχές της Ισπανίας, όπως την Ανδαλουσία και την Εστρεμαδούρα, προς τη Βαρκελώνη, με αποτέλεσμα ο πληθυσμός της πόλης και των περιχώρων της να διογκωθεί κατά 700.000 περίπου μόνο την δεκαετία του 1960.

Βομβαρδισμός της Βαρκελώνης (Ιταλική εναέρια δύναμη).

17^η Μαρτίου 1938, 14.15 h

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΦΡΑΝΚΟ

Οι προτεραιότητες του νέου κυβερνήτη της Ισπανίας ήταν η τήρηση κοινωνικής τάξης, και η αδιαμφισβήτητη πολιτική ισχύς. Ο Φράνκο χρησιμοποίησε εκτελεστικά αποσπάσματα, στρατόπεδα εργασίας και κοινωνικό εξοστρακισμό για να καταπνίξει την αντιπολίτευση.

Οποιαδήποτε αντίδραση καταπνιγόταν, επιβλήθηκε λογοκρισία και αποκαταστάθηκε η δύναμη της καθολικής εκκλησίας.

Η αλλαγή ήρθε την δεκαετία του 1950, όταν ο Φράνκο υποδέχτηκε τον στρατηγό Άιζενχauer και συμφώνησε να δημιουργηθούν οι αμερικάνικες στρατιωτικές βάσεις ως αντάλλαγμα για τεράστια δάνεια. Αυτό άνοιξε τις πόρτες στην Ισπανία, προωθώντας την στην πρώτη γραμμή οικονομικής ανάπτυξης και κάνοντας την μέλος παγκόσμιων ιδρυμάτων, όπως τα Ηνωμένα Έθνη το 1955. Ο Φράνκο επένδυσε σε δρόμους, εγκαταστάσεις ηλεκτρικής ισχύος, εργατικές πολυκατοικίες και άλλα έργα υποδομής. Στην χώρα άρχισαν να καταφτάνουν τεραστία κύματα τουρισμού, ενώ η οικονομία αναπτύχθηκε βοηθούμενη από μια νέα γενιά τεχνοκρατών. Ωστόσο, οι χωρικοί της Ανδαλουσίας εργάζονταν υπό άθλιες συνθήκες, ενώ η πολιτική και πνευματική καταπίεση συνεχίζονταν, κυρίως στην Καταλονία και την Χώρα των Βάσκων.

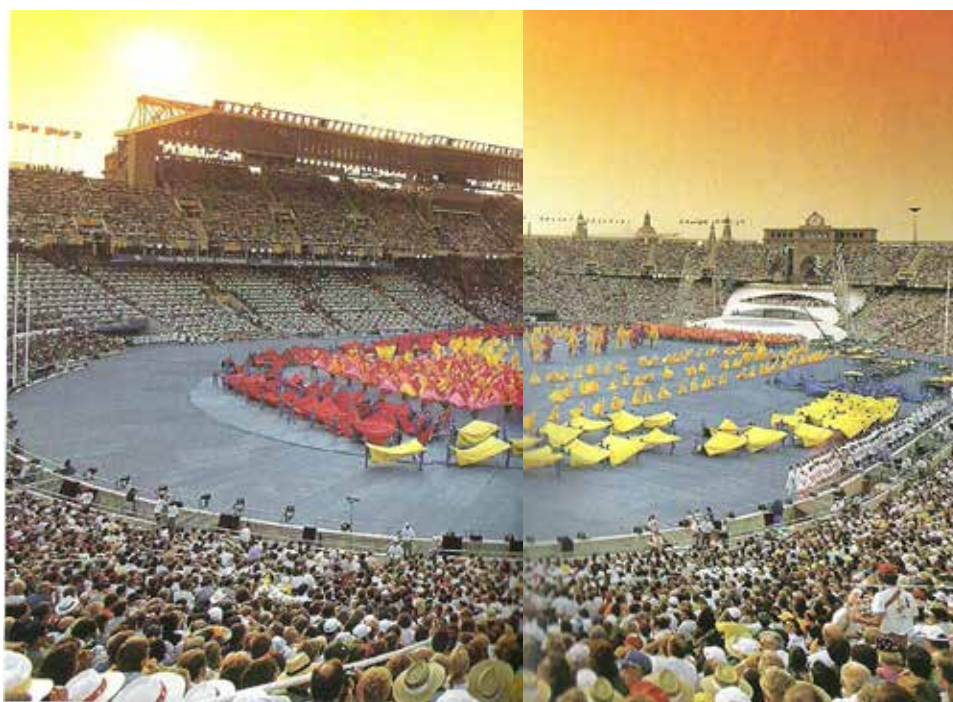
ΕΠΟΧΗ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΦΡΑΝΚΟ

Ο Φράνκο παρέμεινε στην εξουσία για 40 ολόκληρα χρόνια. Όταν πέθανε το 1975, βασιλιάς στέφθηκε ένας εγγονός του Αλφόνσο ΙΓ', ο Χουάν Κάρλος Α'. Ο Φράνκο τον είχε επιλέξει για διάδοχό του, εν μέρει λόγω της συμπάθειας που έτρεφε προς την μοναρχία, αλλά και γιατί πίστευε ότι ο χαρακτήρας του Χουάν Κάρλος ήταν εύπλαστος και όχι ιδιαίτερα ισχυρός. Σε αυτό όμως έκανε λάθος. Ο νέος βασιλιάς άρχισε γρήγορα να αποκαθιστά τη Δημοκρατία μέσω του ικανού πρωθυπουργού Αδόλφο Σουάρεθ.

Έχοντας στα χέρια του ένα νέο κόσμο και απόλυτα φιλελεύθερο σύνταγμα, το κοινοβούλιο άρχισε να χαλαρώνει τον καστιλιανό συγκεντρωτισμό και να δίνει αυτονομία στις περιοχές, ξεκινώντας με την Καταλονία και την Χώρα των Βάσκων το 1979.

Στη δεκαετία του '80 η Ισπανία προόδευσε σε όλους τους τομείς και απέκτησε σταθερότητα και δυναμισμό. Η είσοδος της στην Ευρωπαϊκή Ένωση το 1986 της απέφερε επιχορηγήσεις, που χρησιμοποιήθηκαν για την κατασκευή των έργων υποδομής. Το 1992 (500 χρόνια αφότου ο Κολόμβος πάτησε για πρώτη φορά το πόδι του στον Νέο Κόσμο) οι Ολυμπιακοί Αγώνες διοργανώθηκαν στην Βαρκελώνη, η Σεβίλλη φιλοξένησε την Διεθνή Έκθεση Expo '92 και η Μαδρίτη ανακηρύχθηκε πολιτιστική πρωτεύουσα της Ευρώπης.

Ωστόσο η διαφθορά κατάφερε τελικά να ρίξει τη σοσιαλιστική κυβέρνηση ύστερα από 14 χρόνια εξουσίας. Παρόλο που η Λαϊκή Συμμαχία του Χοσέ Μαρία Αθνάρ (μια συμμαχία των κεντροδεξιών κομμάτων) κέρδισε τις εκλογές του 1996 και του 2000 με μεγάλη πλειοψηφία, τα πράγματα απέχουν πολύ από το να είναι ρόδινα. Η Ισπανία έχει ακόμη πολλά εμπόδια να υπερπηδήσει: την εσωτερική διαφθορά, το μεγαλύτερο ποσοστό ανεργίας στην Ευρώπη και την τρομοκρατία της ΕΤΑ. Ωστόσο, έχει αποκτήσει οικονομική ευμάρεια, πολιτιστικό δυναμισμό, όμορφες πόλεις και ένα βιώσιμο ομοσπονδιακό σύστημα. Η Ισπανία κατάφερε να ταξιδέψει έτη φωτός μέσα σε λίγες μόνο δεκαετίες

Στιγμιότυπο από την τελετή έναρξης των επιτυχημένων Ολυμπιακών Αγώνων το 1992, το γεγονός που έβαλε την πόλη στο σύγχρονο χάρτη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3^ο **Α' ΜΕΡΟΣ (1373-1900)**

Τη χρονική περίοδο του 14^{ου} αιώνα έως 19^{ου} αιώνα, κατασκευάζονται μερικά από τα πιο σημαντικά κτίρια της πόλης, που μας ενδιαφέρουν λόγω της νεοκλασικής εμφάνισής τους. Την περίοδο αυτή την χωρίζουμε σε δυο υποπεριόδους που ευνόησαν την ανέγερση των μνημειακών αυτών κτιρίων, λόγω ευμάρειας της πόλης.

Η πρώτη περίοδος τοποθετείται στα μέσα του 14^{ου} αιώνα. Στη πλειονότητα της Χερσονήσου υπάρχει συνύπαρξη Μουσουλμάνων, Χριστιανών και Εβραίων. Στην Ανατολική Ισπανία, συστάθηκε ένας θεσμός κλειδί, τα κοινοβούλια (cortes) της Καταλονίας, της Αραγόνα και της Βαλένθια. Η περίοδος αυτή χαρακτηρίστηκε από την *επέκταση της Καταλονίας προς την Μεσόγειο*. Το γεγονός προκάλεσε εμπορική άνθηση που αντικατοπτρίστηκε στην *μεγάλη ανοικοδόμηση της Βαρκελώνης το 14^ο αιώνα*. Το 1348 η βουβωνική χολέρα χτύπησε τη χώρα.

Τη χρονιά του 1492 ο Χριστόφορος Κολόμβος έφτασε στο νέο κόσμο, ανοίγοντας ένα καινούργιο κεφάλαιο στην Ιστορία της Ισπανίας. *Ο χρυσός και το ασήμι έρεαν για πολλούς αιώνες στα θησαυροφυλάκια της χώρας*, ενώ οι κάτοικοι του νέου κόσμου ασπάστηκαν τον καθολικισμό και μιλούσαν την ισπανική γλώσσα.

Ένα άλλο σημαντικό γεγονός του 1492, ήταν ότι ύστερα από δέκα χρόνια πολιορκίας και καταστροφής της υπαίθρου, η μουσουλμανική Γρανάδα έπεσε στα χέρια του Φερδινάνδου. Η ένωση της Ισπανίας ολοκληρώθηκε με την προσάρτηση της Ναβάρρα.

Την περίοδο 1470-1790, η πόλη διακρίνεται από αδράνεια, λόγω των εξής σημαντικών γεγονότων: Η Καστίλη ανέλαβε σταδιακά τον έλεγχο. Η καθιέρωση της Ιεράς εξέτασης στη Βαρκελώνη, αλλά και μιας νομοθεσίας που απέκλειε το απ'ευθείας εμπόριο μεταξύ Καταλονίας και Αμερικής κατέστησαν σαφές το ποιος κρατούσε τα ηνία. Οι πόλεμοι και οι επαναστάσεις, συμπεριλαμβανομένης και της λαϊκής εξέγερσης των αγροτών (1640-1652), αποτελείωσαν την Καταλανική υπαίθρο. Ο θάνατος του Καρόλου Β' το 1700 άφησε την Ισπανία ακέφαλη και χωρίς διάδοχο. Οι Ευρωπαϊκές χώρες ξεκίνησαν τον πόλεμο της Ισπανικής Διαδοχής (1702-1714), στον οποίο η Καταλονία μπήκε σε μια αντί-γαλλική συμμαχία. Οι Γάλλοι επικράτησαν και στον θρόνο ανέβηκε ένας Βουρβόνος βασιλιάς, ο Φίλιππος Ε'. Οι σύμμαχοι άφησαν την Καταλονία στο έλεος της μοίρας της, που πήρε την μορφή μιας αμείλικτης πολιορκίας και βομβαρδισμού της Βαρκελώνης το 1714, εξαφανίζοντας κάθε ίχνος καταλανικής αυτονομίας.

Η πόλη ανακάμπτει πάλι από τα τέλη του 18^{ου} αιώνα, που *καταργήθηκε η απαγόρευση απευθείας εμπορίου* μεταξύ των λατινοαμερικανικών αποικιών και της Καταλονίας και μέχρι το 1898, που η Ισπανία έχασε τις τελευταίες της υπερατλαντικές αποικίες- την Κούβα, το Πουέρτο Ρίκο και τις Φιλιππίνες- σε μια ταπεινωτική ήττα από το στόλο των ΗΠΑ, η *Βαρκελώνη ανέκαμψε σε σημείο που έγινε η πρώτη πόλη της Ισπανίας*. Ήταν ένας δρόμος μετ' εμποδίων. Η κατοχή του Ναπολέοντα και ο πόλεμος της Χερσονήσου (1808-1814), είχαν καταστρέψει ολόκληρη τη χώρα, ενώ η *παραπαίουσα βιομηχανοποίηση* (υφαντουργία, ναυπηγική, σιδηρουργία, ο πρώτος ισπανικός σιδηρόδρομος, η παραγωγή κρασιού και φελλού), *είχε φέρει πλούτο στους λίγους* και την εξαθλίωση στους πολλούς. Το 1888 η πόλη φιλοξένησε τη Παγκόσμια Έκθεση.

Στην συνέχεια ακολουθούν έντεκα (11) σημαντικά κτίρια, καθώς και η περιγραφή και σύγκριση τους με τα χαρακτηριστικά της Ελληνικής Αρχιτεκτονικής, που παρουσιάστηκαν στο 1^ο κεφάλαιο.

ΔΗΜΑΡΧΕΙΟ ΤΗΣ ΒΑΡΚΕΛΩΝΗΣ
(AJUNTAMIENTO DE BARCELONA)

Εικ. 1

Διεύθυνση: Pl. de Sant Jaume

Χρονολογία: 1373-1402

Αρχιτέκτονας : (Νεοκλασική όψη) Josep Mas i Vila, Blay Pere: Saló del Trentenari**

Η κύρια πύλη του Γοτθικού κτιρίου (1399-1402) υπάρχει μέχρι σήμερα.

Το εσωτερικό αίθριο ακολουθεί το σχέδιο ενός αριστοκρατικού σπιτιού. Το κτίριο επίσης, ήταν περήφανο για τον денδρόκηπο από πορτοκαλιές και το Saló del Trentenari, ωστόσο αυτά τα δυο καταστράφηκαν λόγω της επεκταμένης ανακαίνισης που επιχειρήθηκε τον 19^ο αιώνα, οποίος περιλάμβανε την κατασκευή νέων δωματίων και την μεγέθυνση του Saló de Cent. Αυτές οι αλλαγές ξεκίνησαν μετά την φωτιά στο παρεκκλήσι του Αγίου Χάουμπε (sant jaume) το 1822, η επακόλουθη κατεδάφιση κατέστησε δυνατή τη διάνοιξη ενός μεγάλου τετράγωνου μεταξύ του δημαρχείου και Generalitat. Σε αυτό το χώρο έγινε η νέα πρόσοψη (1830-1845) με νεοκλασική γραμμή, κάπως βαριά και στατική, παρά το τέχνασμα ενός τετράγωνου όγκου που προεξέχει με τέσσερις ιονικούς κίονες . Αυτή η νέα πρόσοψη οδήγησε στην καταστροφή της προηγούμενης πρόσοψης και μερικά γοτθικά δωμάτια, καθώς επίσης και τη μείωση του μεγέθους του αίθριου.

**Βιογραφία του αρχιτέκτονα :Josep Mas i Vila (σελ115) και Blay Pere (σελ111)

Στο κτίριο αυτό γίνεται χρήση του Ιονικού ρυθμού. Στο θριγκό (Λεπτ.1) είναι εμφανείς οι οδόντες, οι τρεις ζώνες και το κυμάτιο. Η ζωφόρος δεν έχει διάκοσμο. Το κιονόκρανο δεν έχει κυμάτια στο υποτραχήλιο, αλλά σπείρα. (Λεπτ.1) Ο κορμός του είναι γυμνός, χωρίς ραβδώσεις. Η βάση του με διπλή σπείρα (Λεπτ.2), και υπάρχει μεγάλη πλίνθος, που του δίνει ύψος .
(βλ. επίσης σελ.9 εικ. 10, σελ.10 εικ. 14, σελ.12 εικ. 20, σελ.13 εικ. 24)

Λεπτ. 1 Θριγκό και Κιονόκρανο Ιωνικού ρυθμού.

Λεπτ. 2 Βάση και Πλίνθος Ιωνικού Ρυθμού.

ΛΟΤΖΙΑ ΤΗΣ ΒΑΡΚΕΛΩΝΗΣ (LLOTJA DE BARCELONA)

Εικ. 1

Διεύθυνση: Pl. de Palau / Passeig d' Isabel II

Χρονολογία: 1381 & 1764-1802

Αρχιτέκτονας: Pere Arvey και Joan Soler i Fanesa**

Αυτό το κτίριο κατασκευάστηκε το 1383, με σκοπό να δημιουργηθεί ένας χώρος αντάξιος των εμπορικών επιχειρήσεων που λάμβαναν χώρα στην πόλη. Η αγορά αρχικά περιλάμβανε, όχι μόνο την αίθουσα εμπορίου αλλά επίσης και ένα αίθριο με πορτοκαλιές, ένα παρεκκλήσι και ένα κτίσμα το οποίο προστέθηκε σύμφωνα με τις ανάγκες, παρόλαυτά μόνο η αίθουσα εμπορίου έχει διατηρηθεί. Η μεσαιωνική αγορά πρέπει να μοιάζει με αυτή της Βαλένθια, παρόλο που έχει γίνει με πέτρα και ένα θόλο και αυτή της Βαρκελώνης χτίστηκε με διαφραγματικά τόξα και με μία επίπεδη ξύλινη οροφή όπως το Salò del Tinell. Το σημερινό κτίριο προέρχεται από ένα πολυφασμαμένο σχέδιο πόλεως το οποίο περιέλαβε όχι μόνο μια μεγαλύτερη αγορά αλλά επαναπροσδιόρισε τον ενωτικό κρίκο ανάμεσα σε λιμάνι και πόλη. Το νεοκλασικό συγκρότημα απορρόφησε τη γοτθική δομή με το να την αναβαθμίσει σαν ένα βοηθητικό κτίριο. Αυτή η ανάμιξη είναι ελάχιστα αντιληπτή στην απόλυτα συμμετρική πρόσοψη, καθώς μόνο μια μικρή λεπτομέρεια προδίδει τη συμμετρία: το κεντρικό μέρος της όψης προβάλλει ένα τύμπανο και ένα πλατύ μπαλκόνι, αλλά δεν υπάρχει είσοδος για το ισόγειο.

**Βιογραφία του αρχιτέκτονα :Pere Arvey (σελ.111) και Joan Soler i Fanesa (117)

Στη Llotja έχει γίνει συνδυασμός διαφορετικών ρυθμών αλλά και τεχνοτροπίας. Παρατηρούμε να εφαρμόζεται στο όροφο ο Ιωνικός ρυθμός με δημιουργία πεσσών που προεξέχουν από το υπόλοιπο κτίριο δίνοντας την εντύπωση πως οι κολώνες είναι εντοιχισμένες στο κτίριο (Εικ.2). Αλλά και κίονες Ιωνικού ρυθμού, χωρίς ραβδώσεις, με οδόντες στο γείσο, ζωφόρο χωρίς διάκοσμο, χωρίς χρήση κυματίου στο επιστύλιο, (Λεπτ.2). (βλ. επίσης σελ.9 εικ. 10, σελ.10 εικ. 14, σελ.12 εικ. 20, σελ.13 εικ. 24)

Στο ισόγειο υπάρχουν κίονες δωρικού ρυθμού, με μια σπείρα στη θέση του ιμάντα και με βάση που έχει μία σπείρα και πλίνθο, χαρακτηριστικό του Ιωνικού και Κορινθιακού ρυθμού (Λεπτ.3,4). Επίσης ο θριγκός, δεν έχει μετώπη και τρίγλυφο στη ζωφόρο και στο επιστύλιο λείπουν οι κανόνες και οι σταγόνες. (Λεπτ.1). (βλ. επίσης σελ.8 εικ. 9, σελ.10 εικ. 12, σελ.12 εικ. 20, σελ.13 εικ.24)

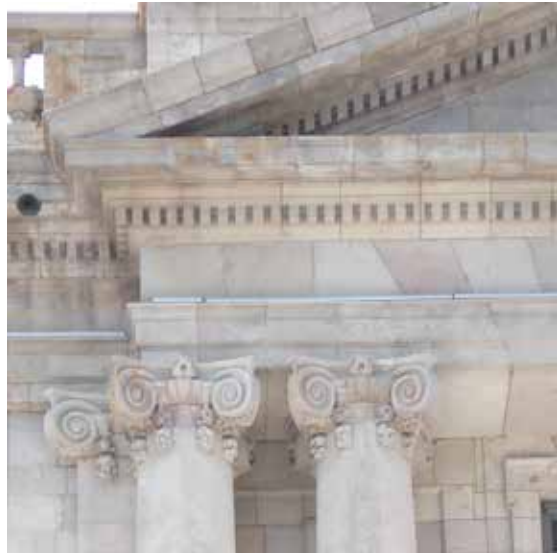
Γίνεται χρήση των αετωμάτων τριγωνικού σχήματος στο πρέκι των παραθύρων (Λεπτ.6). Καθώς επίσης και στις δυο όψεις. Στη κύρια όψη στο τύμπανο υπάρχει ένα ρολόι ενώ στη πίσω όψη υπάρχει ένα άγαλμα στη θέση του τύμπανου (εικ 1,2). (βλ. επίσης σελ.7 εικ.6)

Εικ. 2

Λεπτ. 1 Θριγγός Δωρικού Ρυθμού.

Λεπτ.2 Θριγγός ,κιονόκρανο και Αέτωμα Ιωνικού Ρυθμού.

Λεπτ.3 Κιονόκρανο Δωρικού ρυθμού.

Λεπτ. 4 Βάση και Πλίνθος σε κολώνα Δωρικού ρυθμού.

Λεπτ. 6 Αέτωμα τριγωνικού σχήματος στο πρέκι παραθύρου, με εμφανή χρήση οδόντων.

**ΜΕΓΑΡΟ ΤΗΣ ΑΥΤΟΝΟΜΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΟΝΙΑΣ
(PALAU DE LA GENERALITAT)**

Εικ. 1

Διεύθυνση: Pl. de Sant Jaume 4

Χρονολογία: 1416-1418

Αρχιτέκτονας: Marc Safont i Pere Joan i Pere Blay**

Στις αρχές του 15^{ου} αιώνα, ξεκίνησε το έργο της ανακαίνισης, με την όψη του μεγάρου που υπάρχει σήμερα. Ειδικότερα στην κατασκευή της πρόσοψης της οδού Bisbe, σχεδιάστηκε από τον Marc Safont, οποία είναι μία από τις πιο σημαντικές λαϊκές γοθικές κατασκευές της πόλης, και εξυπηρέτησε την κύρια πρόσοψη του παλατιού για δύο αιώνες. Ο ίδιος κύριος ήταν υπεύθυνος για την είσοδο της αυλής, το κλιμακοστάσιο με στοά και το παρεκκλήσι του Αγίου Γεώργιου (Sant Jordi). Τον 16^ο αιώνα νέα βοηθητικά κτίρια προστέθηκαν στο μέγαρο, και δύο δενδρόκηποι συνδυάστηκαν για να δημιουργήσουν ένα αίθριο με πορτοκαλιές, που είναι το έκθεμα του κτιρίου αυτής της πλευράς.

**Βιογραφία του αρχιτέκτονα: Marc Safont (117), Pere Joan (δεν βρέθηκε), Pere Blay (111)

Παρόλο που το κτίριο βρίσκεται στη γοτθική συνοικία, η κύρια όψη του κτιρίου έχει συνδυάσει δύο ρυθμούς. Η πύλη περιβάλλεται από κολώνες Δωρικού ρυθμού, με μια σπείρα στη θέση του ιμάντα (Λεπτ.3), με βάση που έχει δύο σπείρες και μεγάλο πλίνθο (Λεπτ. 4). (βλ. επίσης σελ.8 εικ.9, σελ.10εικ. 12, σελ.12εικ. 20, σελ.13 εικ. 24)

Και οι όροφοι διακοσμούνται στις άκρες με ένα ζευγάρι από πεσσούς με κιονόκρανα Κορινθιακού ρυθμού. Η βάση του πεσσού έχει δύο σπείρες και πλίνθο. Πάνω από το κιονόκρανο τρέχει σε όλο το μήκος του κτιρίου επιστύλιο με τρεις ζώνες. Στη θέση της ζωφόρου δεν υπάρχει διάκοσμος, αλλά κατά διαστήματα παρεμβάλλονται παράθυρα. Πάνω από τα παράθυρα υπάρχει το γείσο, που είναι διακοσμημένο με οδόντες.(Λεπτ 6). Υπάρχει επίσης σίμη. (βλ. επίσης σελ.7 εικ. 6) (βλ.επίσης σελ.9 εικ. 10, σελ.11 εικ. 16,19, σελ.12 εικ. 20, σελ.13εικ. 24)

Στο πρέκι του παραθύρου υπάρχει αέτωμα τριγωνικού σχήματος, χωρίς κάποιο διάκοσμο. (Λεπτ.5) (βλ. επίσης σελ.7 εικ. 6)

Λεπτ. 1 Πεσσός με Κιονόκρανο Κορινθιακού ρυθμού.

Λεπτ. 3 Θριγκός και Κιονόκρανα Δωρικού Ρυθμού.

Λεπτ. 2 Πεσσός με βάση και πλίνθο.

Λεπτ. 4 Βάση και Πλίνθος κολώνας Δωρικού Ρυθμού.

Λεπτ.5 Αέτωμα που στολίζει το πρέκι του παραθύρου, απλό χωρίς κυμάτια ή οδόντες.

Λεπτ.6 Θριγκός με επιστύλιο που έχει τρεις ζώνες, έλλειψη ζωφόρου, και γείσο με οδόντες. Υπάρχει σίμη, που εμποδίζει τα νερά να υπερχειλίζουν και μια κεφαλή με μορφή υδρορροής.

**ΜΕΓΑΡΟ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ
(PALAU DEL GOVERN CIVIL)**

Εικ. 1

Διεύθυνση: Avinguda del Marques de l' Argentera 2, pl. del Palau, C. de General Castanos, C de la Duana

Χρονολογία: 1790-1792

Αρχιτέκτονας: Miquel De Roncali**

Αυτό το κτίριο έγινε για να υποκαταστήσει το παλιό τελωνείο που καταστράφηκε από φωτιά το 1777. Ο κόμης του Roncali, ο οποίος τότε ήταν υπουργός οικονομικών, σχεδίασε ένα νέο κτίριο, όπου κάτω από τις προσωπικές του οδηγίες, χτίστηκε μεταξύ 1790 και 1792. Έχει τοίχους από τούβλα, πέτρα, στόκο και κίονες που μιμούνται το χρωματιστό μάρμαρο, συγκροτώντας μια δουλειά που στο μέσο της νεοκλασικής περιόδου, επέστρεφε στην σχολή κλασικισμού, επιτυγχάνοντας παρόλαυτά, και παρά τον αναχρονισμό, ένα διαχωρισμό από την μόδα που είχε ξεκινήσει το στυλ του Λούβρου. Εντούτοις η εσωτερική αυλή έχει μια πιο συγκροτημένη διακόσμηση, σε αντίθεση τα κύρια δωμάτια επηρεασμένα από την μεγαλύτερη πολυτέλεια, με τοίχους καλυμμένους από τοιχογραφίες που έχουν περισσότερο εικονογραφική παρά καλλιτεχνική αξία. Στο σύνολο του, το κτίριο διατηρείται σε καλή κατάσταση παρά τις μετατροπές που υπέστη όταν μετατράπηκε σε Μέγαρο της Κυβέρνησης το 1902.

**Βιογραφία του αρχιτέκτονα: Miquel De Roncali (δεν βρέθηκε)

Η κύρια είσοδος διακοσμείται από ένα διάροφο πλαίσιο με ένα ζευγάρι από κολώνες Δωρικού ρυθμού δεξιά και αριστερά. Στο ισόγειο ο θριγκός δεν έχει ζωφόρο αλλά την επιγραφή 'DELEGACION DEL GOBIERNO' (εικ.2). Έχει επιστύλιο με δυο ζώνες και μικρό γείσο (Λεπτ.7). Στον πάνω όροφο, ο θριγκός είναι καθαρά Δωρικού ρυθμού με τρίγλυφο στη ζωφόρο και σταγόνες στο επιστύλιο και μικρό γείσο (Λεπτ. 6). (βλ. επίσης σελ.8 εικ. 9, σελ.10 εικ. 12, σελ.12 εικ. 20, σελ.13 εικ. 24)

Γίνεται χρήση πεσσών με δυο ρυθμούς. Σε Ιωνικό ρυθμό με τρεις κατακόρυφες σκοτειές αντί για τις ραβδώσεις, με βάση διπλής σπείρας και πλίνθο διακοσμημένο.(Λεπτ. 1, 2) (βλ. επίσης σελ.10 εικ.14, σελ.13 εικ. 24)

Και σε Δωρικό ρυθμό με την παραλλαγή του τετραγωνισμένου εχινού, κορμού με γκρί μάρμαρο και βάση με διπλή σπείρα και πλίνθο.(Λεπτ.3,4) (βλ. επίσης σελ.8 εικ.9, σελ.13 εικ. 24)

Υπάρχει αέτωμα τριγωνικού σχήματος, με γλυπτική αναπαράσταση στο τύμπανο, και διακόσμηση του γείσου και της σίμης με οδόντες (Λεπτ.5) (βλ.επίσης σελ.7 εικ.6)

Λεπτ.1 Πεσσός με Κιονόκρανο Ιωνικού ρυθμού. (τρεις κάθετες σκοτιές, αντί τις ραβδώσεις)

Λεπτ. 3 Πεσσός με Κιονόκρανο Δωρικού ρυθμού. (τετραγωνισμένος εχινός)

Λεπτ. 2 Βάση με διπλή Σπείρα, και διακόσμηση του Πλίνθου.

Λεπτ. 4 Βάση με διπλή σπείρα και πλίνθο.

Λεπτ. 5 Αέτωμα με γλυπτή αναπαράσταση στο τύμπανο. Και διακόσμηση στη σίμα με οδόντες. Χαμηλότερα ο θριγκός είναι δωρικού ρυθμού με σταγόνες στο επιστύλιο και τρίγλυφο στη ζωφόρο και οδόντες στο γείσο.

Εικ.2 Κύρια Είσοδος στην οδό Marques de l' Argentera

Λεπτ.6 Θριγκός και κιονόκρανο Δωρικού ρυθμού.

Λεπτ.7 Θριγκός Δωρικού ρυθμού Χωρίς ζωφόρο και δυο ζώνες στο επιστύλιο. Δωρικό Κιονόκρανο.

Λεπτ.8

(Λεπτ.8,9) Οι Βάσεις έχουν δυο σπείρες και πλίνθο. Κάτω από την πλίνθο υπάρχει μια πρόσθετη πλίνθος μεγαλύτερου όγκου, που στηρίζει τις δυο κολώνες.

Λεπτ.9

**ΠΑΡΚΟ ΤΟΥ ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΥ ΤΗΣ ΟΡΤΑ
(PARCK DEL LABERINT D' HORTA)**

Εικ. 1

Διεύθυνση: La Vall d'Hebron

Χρονολογία: Τέλη του 18^{ου} αιώνα

Αρχιτέκτονας: σχεδιάστηκε από τον Joan Antoni Desvalls, Μαρκήσιο του Alfarràs και Lluvià.**

Αυτός ο κήπος, που χρονολογείται στα τέλη του 18^{ου} αιώνα, ήταν ο μεγαλύτερος διατηρούμενος ιστορικός κήπος/κτήμα στην πόλη, αλλά χρειάστηκε την βοήθεια της Ερωπαϊκής Ένωσης για την επιδιόρθωση του το 1993.

Το πάρκο σχεδιάστηκε από τον Μαρκήσιο Joan Antoni Desvalls, που προσωπικά επίβλεψε την διαδικασία κατασκευής. Εντέλει το σύνθετο υδραυλικό σύστημα στην απότομη τοποθεσία, χρειάστηκε να αναλάβει ο ιταλικής καταγωγής μηχανικός, Domenico Bagutti. Η είσοδος του πάρκου φυλάσσεται από την μεγάλη εξοχική κατοικία του Μαρκήσιου, χτισμένο κάστρο του 14^{ου} αιώνα.

Οι κήποι σχεδιάστηκαν από έναν φοιτητή του Διαφωτισμού (του 18^{ου} αιώνα). Καθώς οι επισκέπτες προχωρούν κατά μήκος αυτού του πάρκου, η πεμπτουσία της νεοκλασικής εμπειρίας τους οδηγεί σε μία ιστορία, παλιού εικονογραφημένου βιβλίου. Στο κέντρο της ιστορίας είναι ο λαβύρινθος (εικ.1,7), που φιλοξενεί ένα άγαλμα του έρωτα και έχει ναούς της Δανάης και της Αριάνδης. Ψηλά στην κορυφή είναι ένα νεοκλασικό περίπτερο με πισίνα, που είναι οικία του Ευγηρία (εικ.4,5).

**Βιογραφία του αρχιτέκτονα :Joan Antoni Desvalls (σελ.112)

Εικ. 2 Είσοδος Λαβύρινθου

Εικ. 3

Το κίосκι που φιλοξενεί το άγαλμα της Δανάης, στηρίζεται από κολώνες Δωρικού ρυθμού, χωρίς ραβδώσεις και με βάση διπλής σπείρας. Δεν έχει θριγικό αλλά ένα δοκάρι διακοσμημένο με γιρλάντες και οικόσημα (Λεπτ.3). (βλ. επίσης σελ.10 εικ.12,σελ.12εικ.20, σελ.13 εικ.24)

Το περίπτερο στις δυο όψεις του έχει ένα στέγαστρο που στηρίζεται από κολώνες Ιωνικού ρυθμού χωρίς ραβδώσεις. Στον θριγικό, το επιστύλιο έχει δύο ζώνες, δεν έχει διάκοσμο στη ζωφόρο και στο γείσο που είναι πολύ μικρό έχει οδόντες μεγάλου μεγέθους, που συνεχίζουν τη διακόσμηση και του αετώματος που έχει απλή σίμη χωρίς διάκοσμο και τύμπανο απλό (Λεπτ.4,5). Και στη βάση έχει διπλή σπείρα και αλλά καθόλου πλίνθο. (βλ. επίσης σελ.9 εικ.10,σελ.10 εικ.14, σελ.12 εικ.20, σελ.13 εικ.24)

Εικ. 4 Νεοκλασικό περίπτερο με πισίνα (οικία του Ευγηρία).

Εικ. 5

Εικ. 6 Κέντρο του Λαβύρινθου

Εικ. 7

**ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΖΩΓΡΑΦΩΝ ΜΑΣΡΙΕΡΑ
(LOS PINTORES DE MASRIERA)**

Εικ. 1

Διεύθυνση: C. de Bailen 72
Χρονολογία: 1882-1885
Αρχιτέκτονας: Josep Vilaseca**

Ψάχνοντας να εφαρμόσουν αναγεννησιακές τεχνικές ιδέες στην αρχιτεκτονική, οι αδερφοί Masriera, ζωγράφοι και αργυροχόοι, επιλέξανε να δώσουν στα εργαστήρια τους την όψη ελληνορωμαϊκού ναού, ανεξαρτήτως την τοποθεσία του κτιρίου στο Eixample, που έχει υποβληθεί πολλές φορές σε μεγάλη αλλαγή. Το κτίριο στέκεται πιο πίσω και πιο πάνω από την ευθυγραμμία του δρόμου, αγνοώντας όλες τις μορφολογικές και διαστασιολογικές τυπολογίες έγνοιες, της νέας πολεοδομικής αρχιτεκτονικής, το μοναδικό του ενδιαφέρον, είναι να εκθέτει την συμβολική του λειτουργία.

**Βιογραφία του αρχιτέκτονα :Josep Vilaseca (σελ.118)

Η κύρια όψη του κτιρίου έχει ένα προθάλαμο με έξι κίονες Κορινθιακού ρυθμού με ραβδώσεις και βάση με διπλή σπείρα και δυο πλίνθους διαφορετικού όγκου αλλά μικρού ύψους (Λεπτ.1,2). (βλ. επίσης σελ.9 εικ.10,σελ.11εικ.16,19, σελ.12εικ.20, σελ.13εικ.24)

Ο θριγκός είναι τυπικός Κορινθιακού ρυθμού.(Λεπτ.4) (βλ. επίσης σελ.9 εικ.10)

Έχει αέτωμα τριγωνικού σχήματος χωρίς διάκοσμο στη σίμη και ανθεμωτό ακρωτήριο στην κορυφή του και αγρύπα πλάγια. (Λεπτ.3) (βλ. επίσης σελ.7 εικ.7)

Λεπτ. 1 Κιονόκρανο
Κορινθιακού ρυθμού.

Λεπτ. 3 Ανθεμωτό Ακρωτήριο

Λεπτ.2 Βάση με διπλή
Σπείρα και δύο πλίνθους.

Λεπτ. 4 Θριγκός και Αέτωμα
Κορινθιακού ρυθμού

ΟΙΚΙΕΣ ΧΙΦΡΕ
(CASAS D'EN XIFRÉ)

Εικ.1

Διεύθυνση: Passeig d'Isabel II 14

Χρονολογία: 1836-1840

Αρχιτέκτονας: Josep Boixaren και Francesc Vila**

Το συγκρότημα κατοικιών διαιρείται σε πέντε ευδιάκριτους τομείς, με μεγάλη στοά με κιονοστοιχίες που βλέπουν σε εμπορικά καταστήματα. Η μεγάλης έκτασης πρόσοψη είναι διακοσμημένη με κολόνες ιωνικού ρυθμού, έξι από τις οποίες σχηματίζουν κεντρικό τετράγωνο που εξυπηρετεί ως κάθετος άξονας, ενώ δύο σε κάθε τέλος βοηθάνε να δοθεί στις πλευρές του κτιρίου μια κοφτερή καθορισμένη ακμή. Αυτές οι πλευρικές κολώνες έχουν στην κορυφή τους ένα μικρό θόλο, ενώ ένα βαθμιδωτό τύμπανο (Λεπτ.4) με μια ομάδα από αγάλματα περιβάλλουν το κεντρικό τετράγωνο. Οι κολώνες Ιωνικού ρυθμού, είναι με τη μορφή πεσσών. Έχουν Ιωνικό κιονόκρανο, ο κορμός είναι με ραβδώσεις και η βάση έχει διπλή σπείρα και πλίνθο (Λεπτ.1,2). (βλ. επίσης σελ.10 εικ.14, σελ.12 εικ.20, σελ.13 εικ.24)

Στη οροφή του τελευταίου ορόφου τρέχει περιμετρικά του κτιρίου ένα γείσο με εμφανείς οδόντες μεγάλου μεγέθους που δεν είναι συνεχή αλλά ανά ίσα διαστήματα υπάρχει ένα ζευγάρι. Μεταξύ των πεσσών και του γείσου παραλείπεται η ζωφόρος και υπάρχει μόνο επιστύλιο με τρεις ζώνες, το οποίο δεν συνεχίζει περιμετρικά αλλά υπάρχει μόνο πάνω από τους δυο πεσσούς (εικ.2). (βλ. επίσης σελ.10 εικ.14, σελ.12 εικ.20, σελ.13 εικ.24)

**Βιογραφία του αρχιτέκτονα: Josep Boixaren (δεν βρέθηκε), Francesc Vila (δεν βρέθηκε)

Εικ. 2

Λεπτ. 1 Κιονόκρανο
Ιωνικού ρυθμού.

Λεπτ.3 Γείσο Ιωνικού ρυθμού
(με οδόντες).

Λεπτ. 2 Βάση με διπλή
σπείρα και πλίνθο.

Λεπτ. 4 Τύμπανο

ΜΕΓΑΛΟ ΘΕΑΤΡΟ ΛΙΣΕΟΥ (GRAN TEATRE DEL LICEU)

Εικ.1

Διεύθυνση: La Rambla 61-65

Χρονολογία: 1845-1947

Αρχιτέκτονας: Miguel Garriga i Roca και Josep Oriol i Mestres **

Ήταν ένα από τα μεγαλύτερα θέατρα στην Ευρώπη όταν χτίστηκε και επιπλέον χρηματοδοτήθηκε ολοκληρωτικά από ιδιώτες, πράγμα που εξηγεί την απουσία βασιλικού θεωρείου, παρόλο που στη Ισπανία ήταν μοναρχία εκείνο το καιρό.

Το Λισέου χτίστηκε σε ένα ακανόνιστο οικόπεδο, που ήταν πρωτότερα η θέα μιας μονής της Αγίας Τριάδας, με την κύρια όψη στην Rambla. Το μοντέλο που ακολουθήθηκε για την σκηνή θεάτρου και την αίθουσα συναυλιών, ήταν η Σκάλα του Μιλάνου, αλλά αυτή της Βαρκελώνης ήταν μεγαλύτερη. Το γενικό σχέδιο που έγινε από τον Miguel Garriga i Roca διατηρήθηκε, παρά τις πολλές επεμβάσεις και ανακαινίσεις που έχει υποστεί, λόγω των δυο καταστροφικών πυρκαγιών (1861 και 1994), που κατέστησε αναγκαία την σχολαστική αναδόμηση του πρωτότυπου σχεδίου. Το θέατρο έγινε πιο μεγάλο μετά την τελευταία πυρκαγιά, με την βοήθεια γενναιόδωρων επενδυτών από την Καταλανική Κυβέρνηση και οι θέσεις δεν ήταν πλέον προπληρωμένες ειδικά τακτικούς πελάτες αλλά ήταν ανοιχτά για όλους.

**Βιογραφία του αρχιτέκτονα: Miguel Garriga i Roca (σελ.114) και Josep Oriol i Mestres (117)

Η κύρια όψη του κτιρίου, χωρίζεται σε τρία ισομεγέθη πλαίσια που χωρίζονται από πεσσούς με ζευγάρια από κολώνες Δωρικού ρυθμού. Το ύψος των κίωνων χωρίζεται στα δύο με παρεμβολή πλίνθου που στηρίζει τις δυο κολώνες και θριγκού ιωνικού ρυθμού, ζωφόρου χωρίς διάκοσμο και γείσο χωρίς οδόντες (Λεπτ.2). Μεταξύ δεύτερου και τρίτου ορόφου υπάρχει διαχωρισμός λόγω του γείσου που τρέχει σε όλη την όψη. Οι οδόντες είναι έντονα μεγενθυμένες (Λεπτ.1). Η βάση έχει μία σπείρα και δύο πλίνθους. Ένα μικρό πλίνθο για κάθε κολώνα και ένα πλίνθο για το ζευγάρι μεγαλύτερου όγκου και με ορθογώνιο πλαίσιο στην όψη του. (βλ. επίσης σελ.8 εικ.9, σελ.10εικ.12, σελ.12 εικ.20,σελ.13 εικ.24)

Λεπτ. 1

Λεπτ. 2

**ΤΟ ΚΛΑΜΠ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΩΝ του ΜΠΟΛΣΙΝ
(ΣΧΟΛΗ ΕΦΑΡΜΟΣΜΕΝΩΝ ΤΕΧΝΩΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΥ
ΕΜΠΟΡΙΟΥ)**

Εικ.1

Διεύθυνση: Plaça Verònica
Χρονολογία: 1881-1883
Αρχιτέκτονας: Tiberi Sabatel**

Μία πρώην λέσχη ανταλλαγής εφοδιασμού, το κτίριο, ενταγμένο σε μια ακανόνιστα σχηματισμένη τοποθεσία, επεξηγεί την ποικιλία γλωσσικών κατευθύνσεων που μεσολαβεί στα μέσα του 19^{ου} αιώνα, στο οποίο έγιναν πολλές εκλεκτιστικές προσπάθειες της νεοκλασικής αναδημιουργίας, τις οποίες ανέλαβαν εργολάβοι και εκτέλεσαν με μεγάλο κατασκευαστικό ταλέντο. Ο αρχιτέκτονας επέλεξε την συνεργασία του αναγεννησιακού επίσημου στυλ και κλασσικού ρυθμού, εφαρμοσμένα με μεγάλη συνθετική ελευθερία, εφαρμόζοντας τα ειδικά στην στενή όψη της εισόδου.

**Βιογραφία του αρχιτέκτονα: Tiberi Sabatel (δεν βρέθηκε)

Εικ. 2

Εικ. 3

Λεπτ. 1 Αέτωμα τριγωνικού σχήματος πάνω από το πρέκι.

Λεπτ.2 Αέτωμα, θριγκός με τεράστιους οδόντες και τύμπανο.

Στον δεύτερο και τρίτο όροφο γίνεται εφαρμογή πεσσών, με κιονόκρανα Κορινθιακού ρυθμού και ραβδώσεις στο κορμό της κολώνας (Εικ.2),(Λεπτ.1,5).

Στο τελικό αέτωμα το τύμπανο περιέχει ένα ρολόι, και στο γείσο έχει γίνει μία έντονη διαμόρφωση του θριγκού Δωρικού ρυθμού, με κανόνες και σταγόνες στο επιστύλιο, τρίγλυφα που προεξέχουν στη ζωφόρο και οδόντες που βρίσκονται μόνο πάνω από κάθε τρίγλυφο (Λεπτ.2). (βλ. επίσης σελ.7 εικ.6)(βλ. επίσης σελ.8εικ.9, σελ.10εικ.12)

Στο κεντρικό παράθυρο, παρεμβάλλονται εσωτερικά στο κούφωμα δυο κοντές κολώνες που μοιάζουν Δωρικού ρυθμού, αλλά στη θέση του εχινού υπάρχει μικρό μέρος με ραβδώσεις που δεν συνεχίζονται σε όλο το ύψος της κολώνας. Και η βάση είναι ιδιόρρυθμη καθώς δεν υπάρχει σπείρα αλλά ένα στερεό που θυμίζει αντεστραμμένο εχινό με τω μεγάλη διατομή να ακουμπάει στη ποδιά του παραθύρου (Λεπτ. 2,3,4). (βλ. επίσης σελ.8 εικ.9, σελ.10εικ.12, σελ.12εικ.20,σελ.13 εικ.24)

Στην είσοδο υπάρχουν δεξιά και αριστερά κολώνες Κορινθιακού ρυθμού, με φύλλα άκανθας στο κιονόκρανο (Λεπτ.6), απλή βάση με μία σπείρα και πλίνθο. Ο κορμός παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον αφού δεν έχει ραβδώσεις σε όλο το ύψος αλλά μόνο σε τέσσερα τμήματα του που προεξέχουν και μοιράζονται ίσα μεταξύ τους (εικ3). (βλ. επίσης σελ.9 εικ.10, σελ.11εικ.16,19, σελ.12εικ.20,σελ.13εικ.24)

Λεπτ.3 Κιονόκρανο πιθανώς Δωρικού ρυθμού με παραλλαγή.

Λεπτ.5 Πεσσός με Κιονόκρανο Κορινθιακού ρυθμού.

Λεπτ.4 Βάση χωρίς σπείρα ή πλίνθο.

Λεπτ. 6 Κιονόκρανο Κορινθιακού ρυθμού.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΟ ΜΕΓΑΡΟ (PALACIO DE JUSTICIA)

Εικ. 1

Διεύθυνση: Passeig de Lluís Companys 14

Χρονολογία: 1887-1908

Αρχιτέκτονας: Josep Domènech i Estaparà και Enric Sagnier i Villarecchia**

Το παλάτι Δικαιοσύνης είναι από τα πρώτα έργα αυτών των αρχιτεκτόνων, και από αυτούς ο Sagnier πρέπει να μεγαλύτερο πρωταγωνιστικό ρόλο στην σύνθεση και την αισθητικές επιλογές, ενώ η επέμβαση του Domènech i Estaparà, επικεντρώθηκε στη κατασκευαστική πλευρά στην οποία είχε περισσότερη ειδίκευση. Χρονολογικά, είναι ένα από τα πρώτα έργα που καθορίζουν την αρχιτεκτονική Μοντερνισμού, αλλά σε αντίθεση με άλλους αρχιτέκτονες, αυτής της αρχικής περιόδου –που, όπως ο Domènech i Montaner, για παράδειγμα, έψαχναν τις επίσημες πηγές τους στα αυτόχθονα ιστορικά στοιχεία- εδώ το νέο νατουραλιστικό ποιητικό, λύνεται με εκλεκτικισμό με θέματα που προτείνονται από το κλασικό στυλ.

Σε παράθυρο της όψης, παρεμβάλλεται εσωτερικά στο κούφωμα κολώνα Ιωνικού ρυθμού, με την αντικατάσταση του έλικα από μία σφαίρα ντυμένη με φύλλα. Ο κορμός είναι χωρίς ραβδώσεις, και η βάση έχει διπλή σπείρα όχι όμως πλίνθο (εικ.2),(Λεπτ.1).

Σε εξωτερική γωνία υπάρχει λεπτή κολώνα ιωνικού ρυθμού που αντικαταστά πάλι τον έλικα με σφαίρα ντυμένη από φύλλα. Ο κορμός έχει ραβδώσεις που σταματούν λίγο χαμηλότερα για να διακοσμηθεί με άνθη. Η βάση έχει διπλή σπείρα και πλίνθο με μικρότερη διατομή από τη βάση (Λεπτ.1,2).

Στην κύρια όψη, η πύλη διακοσμείται δεξιά και αριστερά με δύο ζευγάρια από κίονες Ιωνικού ρυθμού. Τα κιονόκρανα κρατούν τους έλικες αλλά προσθέτουν άνθη στο κέντρο του έλικα, έχει κυμάτιο στο εχινό και λίγο χαμηλότερα πριν τον ιμάντα είναι διακοσμημένο με άνθη. Ο κορμός έχει ραβδώσεις, και λόγω του μεγάλου ύψους του έχει πλίνθο μεγάλου ύψους αλλά κυκλικού σχήματος συνέχεια της διατομής του κίονα (Εικ.3),(Λεπτ.4). (βλ. επίσης σελ.9 εικ.10, σελ.10 εικ.14, σελ.12 εικ.20,σελ.13 εικ.24)

**Βιογραφία του αρχιτέκτονα: Josep Domènech i Estaparà (σελ.112) και Enric Sagnier i Villarecchia (117)

Εικ. 2 Κολώνα Ιωνικού ρυθμού και θριγκός Δωρικού ρυθμού.

Λεπτ. 1 Κιονόκρανο Ιωνικού ρυθμού με παραλλαγή αντί για έλικες έχει στις τέσσερις γωνίες σφαιρίδια ντυμένα με φύλλα.

Λεπτ.2 Κιονόκρανο Ιωνικού ρυθμού με αντικατάσταση του έλικα.

Λεπτ. 3 Βάση με στολισμένη με άνθη και διπλή σπείρα, και πλίνθο μικρότερο από τη διατομή της βάσης.

Εικ.3 Πύλη του Δικαστικού Μεγάρου

Λεπτ.4 Κιονόκρανα Ιωνικού ρυθμού.

ΤΟ ΝΕΟ ΤΕΛΩΝΕΙΟ (LAS NUEVAS ADUANAS)

Εικ. 1

Διεύθυνση: Pg. De Colom 27 - Pl. de Portal de la Pau

Χρονολογία: 1895-1902

Αρχιτέκτονας: Enric Sagnier i Villarecchia και Pere Garcia Fariai Monteys**

Με σκοπό να γίνουν οι διαδικασίες του τελωνείου γρηγορότερες, το 1890 η κεντρική διοίκηση αποφάσισε να ανεγείρει ένα κτίριο που θα χρησιμοποιούνταν για την μεταφορά και επιθεώρηση όλου του λιμανιού. Το 1896 η κατασκευή του οριστικού σχεδίου άρχισε, και αποτέλεσε ένα κτίριο με κάτοψη σχήματος Η (ήτα), ώστε να έχει δύο αυλές με πλατφόρμες οι οποίες καλύφθηκαν με γυάλινο θόλο, μία χρησιμοποιήθηκε για την εισαγωγή των εμπορευμάτων και η άλλη για την έξοδο τους. Οι πτέρυγες του κτιρίου χρησίμευαν ως αποθήκες και το κεντρικό τμήμα για την επιθεώρηση των αγαθών.

Το κτίριο το οποίο εγκαινιάστηκε στις 30 Ιουνίου του 1902, υπέστη επανελημένες αλλαγές στην λειτουργική του χρήση, εφόσον δεν ήταν ποτέ επαρκές όπως φαντάζονταν οι διοργανωτές του. Ευτυχώς και οι διοργανωτές και αρχιτέκτονες, που επιλέχθηκαν για το σχέδιο του δεν περιόρισαν το έργο στα λειτουργικά θέματα αλλά έχοντας συνείδηση του μνημειακού χαρακτήρα του περιγύρου του, επέλεξαν να μην μειονεκτεί αλλά να είναι ισάξιο με αυτά, εφόσον έψαξαν για μια μνημειώδη αισθητική στο κτίριο η οποία το διαχωρίζει από τη πολιτιστικές και τεχνολογικές συνθήκες του καιρού του.

**Βιογραφία του αρχιτέκτονα: Enric Sagnier i Villarecchia (σελ.117) και Pere Garcia Fariai Monteys (σελ.114)

Η πύλη του Τελωνείου χωρίζεται στον όροφο από τέσσερις πεσσούς με κιονόκρανα Ιωνικού ρυθμού, με ραβδώσεις στο κορμό της κολώνας και βάση με διπλή σπείρα και πλίνθο (εικ.2), (Λεπτ.2,3). Στο τελευταίο όροφο διακρίνεται το γείσο που τρέχει σε όλο το μήκος του κτιρίου, που έχει χαρακτηριστικά Ιωνικού ρυθμού, με τους οδόντες και το κυμάτιο να το διακοσμούν (Λεπτ.1). (βλ. επίσης σελ.9 εικ.10, σελ.10 εικ.14, σελ.12 εικ.20,σελ.13 εικ.24)

Εικ. 2 Πύλη του Τελωνείου

Λεπτ. 2 Κολώνα και πεσσός με Κιονόκρανο Ιωνικού ρυθμού.

Λεπτ. 3 Βάσεις και πλίνθος κολώνας και πεσσού.

Λεπτ. 1 Γείσο Ιωνικού ρυθμού

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4^ο

Β' ΜΕΡΟΣ (1900-1929)

Ήδη από την προηγούμενη ενότητα στο τέλος του 19^{ου} αιώνα, είδαμε την Βαρκελώνη να ανακάμπτει από την απώλεια των τελευταίων αποικιών και να βιομηχανοποιείται, καθώς και να αναλαμβάνει την Παγκόσμια Έκθεση το 1888.

Τώρα πλέον στον 20ο αιώνα χωρίς κάποιο γεγονός να διακόπτει την ανοδική πορεία της πόλης φτάνει μέχρι το 1907 στη *δημιουργία της οδού Laietana* (Λαϊετάνα). Γεγονός πολύ σημαντικό εφόσον καθορίζει την ανοικοδόμηση της πόλης και το νέο χαρακτήρα που αποκτά καθώς πολλά από τα κτίρια της οδού έχουν νεοκλασικό χαρακτήρα, γεγονός που τονίζει τη σπουδαιότητα τους.

Παρότι είχε εγκριθεί νωρίτερα (το 1889), το 'σχέδιο για την εσωτερική αναδιαμόρφωση της Βαρκελώνης', σχεδιασμένο από τον Àngel Baixeras, δεν πραγματοποιήθηκε μέχρι το 1907, όπου με την δημιουργία της οδού Laietana, προέκυψε η ανάγκη για ένα νέο σχέδιο μεγαλύτερης κλίμακας. Η έναρξη των εργασιών για την πλάτυνση της οδού, οδήγησε στην ανάγκη να ενωθεί το κεντρικό τμήμα της πόλης με την θάλασσα, ως μέρος της υποδομής για τη κυκλοφορία που θα κατάφερνε να μειώσει την κίνηση της ιστορικής πόλης.

Η νέα οδός θα γινόταν ο άξονας της τριτογενούς δραστηριότητας, που θα είχε ως μοντέλο τις μεγάλες εμπορικές οδούς των Βόρειο-Αμερικανικών πόλεων, με κτίρια ογκώδη και τεράστιου μεγέθους. Πολλά από τα νέα κτίρια υιοθέτησαν αυτό το μοντέλο, κάνοντας δυνατόν να αναδημιουργηθεί ένα μεγάλο μέρος, του τότε Γοτθικού τμήματος, χαρίζοντας τον μεταβατικό χαρακτήρα που έχει ακόμη μέχρι σήμερα. Είναι σημαντικό ότι, από τις τρεις διαδρομές που προτάθηκε στο σχέδιο του Baixeras, μόνο η οδός Laietana ολοκληρώθηκε. Στην πραγματικότητα η οριζόντια οδός, ανοίχτηκε μόνο κατά μία μικρή έκταση. Παρόλο που σκόπευε να ενώσει δυο σημεία (pl. de la Universitat and c. de Muntaner με το πίσω μέρος του Drassanes), η δεύτερη από τις κάθετες οδούς Β δεν θα έβλεπε την μελλοντική της πραγματοποίηση.

Η επιτυχία της οδού Laietana οφείλεται, λοιπόν σε ένα αριθμό καθορισμένων συνθηκών προώθησης και ανάπτυξης, που θα επέτρεπαν την άνθηση του Eixample μέχρι τη θάλασσα. Παράλληλα με την δραστική προσπάθεια της αστικής ανανέωσης, η πόλη προωθούσε κατασκευαστικά έργα: (σιδηροδρομικός σταθμός, ξενοδοχεία, και καταστήματα), επιπρόσθετα νέους χώρους παρουσίασης (pl. de Catalunya, ένας αστικός άξονας μεταξύ της ιστορικής πόλης και της νέας επέκτασης), η οποία καθόριζε ένα νέο και πιο κοσμοπολίτικο αστικό τοπίο.

Η Βαρκελώνη, φτάνει μέχρι τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, αναπτύσσοντας την οικονομία της και φτιάχνοντας εξίσου κτίρια μεγάλης σημασίας, εφόσον η *Ισπανία παραμένει ουδέτερη* στον πόλεμο και η βιομηχανία της ωφελήθηκε λίγο από τις εξαγωγές.

Η ικανότητα για διεθνή γεγονότα όπως η μεγάλη *Παγκόσμια Έκθεση*, παρακίνησε σχέδια για να αναπτυχθούν οι παρθένες ή περιθωριακές περιοχές της πόλης, ιδέα που είχε ήδη εδραιωθεί από την πρώτη Έκθεση που γιορτάστηκε στην Βαρκελώνη το 1888. Η ιδέα της δεύτερης Μεγάλης Έκθεσης πάει πίσω στο 1907, όταν μια μεγάλη εμποροπανήγυρη προτάθηκε για το 1914. Παρά την πραγματοποίηση ποικίλων σχεδίων, δόθηκε μια αναθεωρημένη ημερομηνία, το 1917. Σύντομα κανονίστηκε και το καθορισμένο αρχικό σχέδιο για ολόκληρη την ανάπτυξη, στο όρος Montjuïc εμπιστεύτηκε στον Josep Puig i Cadafalch.

Υπήρξαν ποικίλες καθυστερήσεις, ως επακόλουθο της φιλονικίας μεταξύ του Δημοτικού Συμβουλίου και της Κυβέρνησης, όπου καθένας εφάρμοζε αυστηρό έλεγχο στον οργανισμό του. Αυτή η κατάσταση έγινε ειδικά έντονη με την έλευση της δικτατορίας του primo de Rivera (1923), η οποία σηματοδότησε το τέλος του Puig i Cadafalch ως υπεύθυνο της Έκθεσης και της ιδεολογικής εκμεταλλεύσεις του γεγονότος, πλέον κανονίστηκε για το 1929 και τελικά άνοιξε από τον Alfonso XIII.

Το ενδιαφέρον του γεγονότος ήταν έντονο λόγω της διάδοσης του ηλεκτρισμού στη Βαρκελώνη, που είχε ήδη οδηγήσει στην ιδέα να μετατραπεί σε Έκθεση Ηλεκτρικής Βιομηχανίας, και τελικά προστέθηκαν άλλοι δυο παράγοντες :η Ισπανική τέχνη και αθλητισμός.

Η επιλογή του Montjuïc, ήταν αντανάκλαση δυο παραγόντων :αρχικά, η έλλειψη οικονομικών πόρων για τοποθέτηση της Έκθεσης σε πιο κεντρικό χώρο, και δεύτερον η ικανότητα της πόλης να μετατραπεί σε μια πρωτοφανές αυξανόμενη σε κλίμακα, περιοχή, που χρόνια πριν ήταν περιφέρεια. Ακόμη και η θεωρία του Nicolau M. Rubio i Tudurí και Ramon Reventós, σύμφωνα με την οποία, η τωρινή pl. d' Espanya, θα μπορούσε να γίνει η νέα καρδιά της πόλης, θα πραγματοποιούνταν σε ένα φιλόδοξο σχέδιο: το σχέδιο της 'μελλοντικής Βαρκελώνης', που προτάθηκε ως πρόβλεψη της μητρόπολης, λειτουργώντας ως κεντρικό πάρκο, που θα περιλάμβανε σήραγγες που θα συνέδεε το *Eixample* και την περιοχή *Vallès*, με τεράστιο κόμβο.

Ενώ ακόμη νέες αξίες εμφανίζονταν, η μεγαλύτερη επίπτωση για το μέλλον ήταν χωρίς αμφιβολία το γεγονός της Παγκόσμιας Έκθεσης, που τοποθετήθηκε το 1929.

ΠΑΡΚΟ ΓΚΟΥΕΛ (PARC GÜELL)

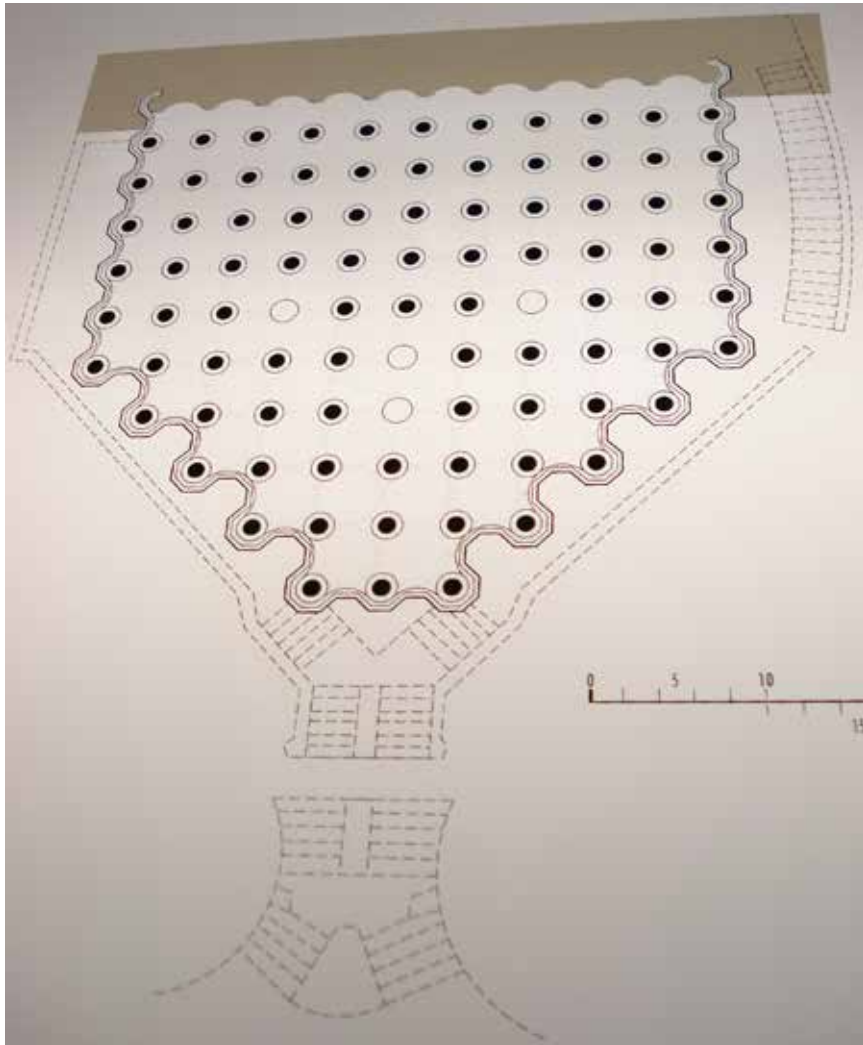

Εικ. 1

Διεύθυνση: C. d'Olot
Χρονολογία: 1900-1914
Αρχιτέκτονας: Antoni Gaudí**

Το πάρκο όπως απλώνεται σήμερα, προοριζόταν να γίνει ένας κήπος για την πόλη με έξι μικρά κομμάτια γης, τα οποία ξεκινούν με την κατασκευή υποδομής του δρόμου και κύριες εισόδους. Ο Γκαουντί (Gaudí), απευθύνεται στο αγαπημένο του θέμα εδώ: τη δομή σχημάτων από τη φύση. Ανεβαίνοντας τη σκάλα περνάμε σε μία στοά με κιονοστοιχίες με κολόνες δωρικού ρυθμού που στηρίζουν τη οροφή, η οποία είναι ταράτσα. Ολόκληρη η οργάνωση του πάρκου περιστρέφεται γύρω από μια μεγάλη πανοραμική πλατειά, τοποθετημένη στην κορυφή του χώρου με τους στύλους που χρησιμοποιούνταν ως καλυμμένη αγορά, και παισιώνεται από ένα παγκάκι σχήματος ερπετού με trencadís (μια τεχνοπτροποία από σπασμένα γυαλιστερά πλακάκια και γυαλί ενωμένα με κονίαμα), σχεδιασμένα από τον M. Jujol** .

**Βιογραφία του αρχιτέκτονα: Antoni Gaudí (σελ.114)

Εικ. 2 Κάτοψη της στοάς

Το έντονο χαρακτηριστικό στοιχείο σ' αυτό το τόσο πλαστικό δημιούργημα του Gaudí, είναι οι κίονες που είναι διαφοροποίηση του Δωρικού ρυθμού. Το κιονόκρανο είναι αυτό που ενώ κρατάει την αρχική του δομή με τον άβακα, βλέπουμε ότι ο εχινός δεν καταλήγει στην κολώνα όπως έχουμε συνηθίσει να τον βλέπουμε αλλά, δημιουργείται ένα αυλάκι μεταξύ κορμού και εχινού με κυματιστό τελείωμα. Οι κολώνες έχουν ραβδώσεις που σταματούν λίγο νωρίτερα από την βάση, σαν τη χρήση πλίνθου που τοποθετούνται στα μεγάλα ύψη των κίωνων. Εδώ είναι ντυμένο με κεραμικό πλακάκι (Λεπτ1,2). (βλ. επίσης σελ.10εικ.12, σελ.12εικ.20)

Ο θριγκός είναι Δωρικού ρυθμού, με σταγόνες χωρίς κανόνα στο επιστύλιο, τρίγυφο χωρίς μετώπη στη ζωφόρο, και με λεοντοκεφαλή στο γείσο ως υδρορροή. (βλ. επίσης σελ.8 εικ.9,σελ.7εικ.6)

Λεπτ.1 Κολώνα Δωρικού ρυθμού,
με διαφοροποίηση στο εχινό και χωρίς μάντα.

Λεπτ. 2 Βάση κολώνας
ντυμένη με κεραμικά πλακάκια.

Λεπτ. 3 Θριγικός Δωρικού ρυθμού, χωρίς γείσο
και εμφανείς σταγόνες στο επιστύλιο.
Και λεοντοκεφαλή μορφή υδρορροής.

**ΟΙΚΙΑ ΛΑΡΙΜΠΑΛ
(CASA LARRIBAL)**

Εικ.1

Διεύθυνση: Carrer Avinyó 13
Χρονολογία: 1902
Αρχιτέκτονας: Pere Falqués i Urpi**

Το κτίριο τοποθετημένο στην γωνία ενός μικρού κομματιού γης στην οδό Αβινιό, η οποία ήταν πολύ δημοφιλής στην ανώτερη και μεσαία τάξη το καιρό της. Καθώς το περιέβαλαν στενά δρομάκια, ο αρχιτέκτονας αποφάσισε να αφήσει χώρο στην γωνία και να τοποθετήσει την κύρια όψη πιο πίσω από το δρόμο, κερδίζοντας έτσι οπτικά λόγω ψευδαίσθησης στο χώρο. Η διακόσμηση επικεντρώνεται στην πρόσοψη της γωνίας, με ένα φρενώδη ρυθμό και μια σειρά από κλασικά στοιχεία, από παραμορφωμένα, αφάνταστα και ακραία στοιχεία, τέτοια όπως οι δύο κοντόχοντρες κολόνες του πρώτου ορόφου, που κατά τα φαινόμενα ισοπεδώνεται από την αψίδα θριάμβου στον δεύτερο όροφο. Παρόμοια οι πέντε κολόνες στον τρίτο όροφο δεν τοποθετούνται πάνω στην κορυφή της αψίδας αλλά προβάλλεται πολύ ψηλότερα έξω από την ίδια την τοιχοποιία.

**Βιογραφία του αρχιτέκτονα: Pere Falqués i Urpi (σελ.113)

Ανάμεσα στα παραμορφωμένα ακραία στοιχεία που χρησιμοποιεί ο αρχιτέκτονας φτάνοντας στην υπερβολή, είναι ένα ζευγάρι από κολώνες Ιωνικού ρυθμού, που στηρίζουν την αψίδα στον όροφο. Ο κορμός δεν έχει ραβδώσεις. Υπάρχει διπλή σπείρα στη βάση και εφαρμογή δύο πλίνθων (μία πλίνθο κάθε κολώνα και μια μεγαλύτερου όγκου που στηρίζει και τις δυο (Λεπτ.1).

Υπάρχει χαμηλότερα από τον όροφο μια κοντόχοντρη κολώνα που έχει χαρακτηριστικά Ιωνικού ρυθμού. Στο κιονόκρανο όμως δεν βλέπουμε τους έλικες στις γωνίες, αλλά είναι μια σπείρα μεγαλύτερης διατομής από τον κορμό της κολώνας που στολίζεται στις γωνίες με ένα παχύ φύλλο (Λεπτ.2).

Στο πάνω μέρος του κτιρίου το τελείωμα είναι ένα γείσο με οδόντες που διακοσμούν όλο το μήκος του κτιρίου (Λεπτ.3).

(βλ. επίσης σελ.9εικ.10, σελ.10 εικ.14, σελ.12 εικ.20, σελ. 13 εικ.24)

Λεπτ.1 ζευγάρι κίωνων
Ιωνικού ρυθμού

Λεπτ. 2 Κίονας με
χαρακτηριστικά Ιωνικού ρυθμού.

Λεπτ.3 Γείσο με οδόντες.

**ΜΟΥΣΕΙΟ ΓΕΩΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ ΜΑΡΤΟΒΕΓ
(MUSEO MARTOVELL DE GEOLOGÍA)**

Εικ. 1

Διεύθυνση: Parc de la Siutadella - Pg. De Pujades

Χρονολογία: 1913-1915

Αρχιτέκτονας: Antoni Rovira i Trias**

Ο Δήμος της Βαρκελώνης διόρισε τον Josep Fontserè, να σχεδιάσει και να χτίσει για το μουσείο και την βιβλιοθήκη του πάρκου της Σιουταντέλα (' la Ciutadella'), ακολουθώντας την προδιάθεση που αναφερόταν στην διαθήκη του μεγαλέμπορου Francesc Martorell i Peña, ενός ερασιτέχνη αρχαιολόγου και φυσιοδίφη, που είχε αποκτήσει μια σημαντική γεωλογική συλλογή. Ήταν τελικά ο Rovira i Trias, ο οποίος ως δημοτικός αρχιτέκτονας, φιλονικώντας για την έλλειψη του ακαδημαϊκού βαθμού του Fontserè, σχεδίασε το κτίριο το 1879.

Η κατασκευή οργανώθηκε γύρω από το κεντρικό τμήμα του προθάλαμου, γραφεία και βιβλιοθήκη, με τις δυο συμμετρικές πτέρυγες που χωρίζονται κάθετα από μια υψωμένη οδική γέφυρα που περιτρέχει στο μισό ύψος της εσωτερικής περιμέτρου.

**Βιογραφία του αρχιτέκτονα: Antoni Rovira i Trias (σελ.117)

Στην είσοδο του κτιρίου, υπάρχουν τέσσερις κολώνες, μπροστά από το κτίριο στη βεράντα, με χαρακτηριστικά Δωρικού και Ιωνικού ρυθμού. Το κιονόκρανο είναι Δωρικού ρυθμού, και ο κορμός της κολώνας έχει ραβδώσεις στο πάνω μισό του ύψους της. Η βάση είναι Ιωνικού ρυθμού με διπλή σπείρα και μικρό πλίνθο (Λεπτ.1,2). (βλ. επίσης σελ.8 εικ.9, σελ.10 εικ.12, σελ.12εικ.20, σελ.13 εικ.24)

Το αέτωμα είναι Ιωνικού ρυθμού λόγω της ύπαρξης οδόντων και στο τύμπανο υπάρχει γλυπτή αναπαράσταση του οικοσήμου καθώς και διακόσμηση με φύλλα (Λεπτ.3,4). (βλ. επίσης σελ.7εικ.6)

Λεπτ. 1 Κιονόκρανο
Δωρικού ρυθμού.

Λεπτ. 3 Αέτωμα Ιωνικού ρυθμού με οδόντες.

Λεπτ. 2 Βάση Ιωνικού ρυθμού

Λεπτ. 4 Τύμπανο με γλυπτό οικοσήμα
και άνθη.

TAXYΔΡΟΜΙΚΟ ΚΤΙΡΙΟ
(EDIFICIO DE CORREOS Y TELEGRAFOS)

Εικ. 1

Διεύθυνση: Via laietana 1

Χρονολογία: 1914, 1924-1927

Αρχιτέκτονας: Josep Goday i Casals και Jaume Torres i Grau**

Η επιθυμία του Δημοτικού Συμβουλίου να ολοκληρωθεί η οδός Λαϊετάνα, με το κτίριο του ταχυδρομείου το οποίο μελετήθηκε από τον πληρεξούσιο της κυβέρνησης, ανακατασκευάζοντας την οδό, απαιτούσε την κατασκευή κατάλληλων κτιρίων στις κύριες πόλεις της χώρας. Χάρη στον δημόσιο χαρακτήρα του κτιρίου και την οπτική του αναγνωρηση λόγω της αστικής τοποθεσίας του, αποφασίστηκε από την αρχή να κάνουν ένα μνημειακό κτίριο και για αυτό το σκοπό κλήθηκε ένας δημόσιος διαγωνισμός. Πραγματοποιήθηκε σε δύο φάσεις και ολοκληρώθηκε το 1914 με την απόφαση να δώσουν το πρώτο βραβείο σε μία ομάδα αρχιτεκτόνων που αποτελούνταν από τους: Jaume Torres i Grau και Josep Goday i Casals, με τους Puig i Cadafalch και Pere Domenech.

Η κύρια είσοδος έχει τρεις πόρτες που χωρίζονται οπτικά από τέσσερις κίονες Ιωνικού ρυθμού που συνεχίζουν μέχρι τον δεύτερο όροφο (εικ.2), (Λεπτ.1,2).

Ο θριγκός είναι Ιωνικού ρυθμού, με τρεις ζώνες στο επιστύλιο, αντί για διάκοσμο στη ζωφόρο υπάρχει η επιγραφή 'CORREOS Y TELEGRAFOS', και το γείσο έχει οδόντες (Λεπτ.4). (βλ. επίσης σελ.9 εικ.10, σελ.10 εικ.14,σελ.12 εικ.20, σελ.13εικ.24)

Ορισμένα παράθυρα έχουν πάνω από το πρέκι του τριγωνικό αέτωμα (Λεπτ.3) (βλ. επίσης σελ.7εικ.6)

**Βιογραφία του αρχιτέκτονα: Josep Goday i Casals (σελ.114) και Jaume Torres i Grau (δεν βρέθηκε)

Εικ. 2

Λεπτ. 1 Κιονόκρανο Ιωνικού ρυθμού.

Λεπτ. 3 Αέτωμα τριγωνικής μορφής πάνω από πρέκι.

Λεπτ. 2 Βάση και πλίνθος Ιωνικού ρυθμού.

Λεπτ.4 Θριγκός Ιωνικού ρυθμού.

**ΠΥΡΓΟΙ ΕΙΣΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΘΕΣΗΣ
(TORRES DE ACCESO A LA EXPOSICIÓN)**

Εικ. 1

Διεύθυνση: Av. De la Reina M. Cristina/ Pl. de espanya

Χρονολογία: 1917-1930

Αρχιτέκτονας: Ramon Reventón**

Η κλασική ‘λογική’ αισθητική- Αναγεννησιακή και Μεσογειακή-, που ενέπνευσε τον Νεωτεριστή ιδεολόγο, παρουσιάστηκαν έντονα και στα πολλά έργα που κατασκευάστηκαν για την Παγκόσμια Έκθεση του 1919. Οι δίδυμη πύργοι που πλαισίωσαν την είσοδο , ήταν αντίγραφα Ιταλικών καμπαναριών, διαμορφώθηκαν εδώ από μια κατασκευή με τούβλα , περισσότερο τυπικά παρά παραδοσιακά.

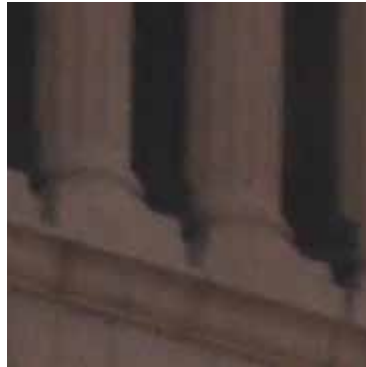
**Βιογραφία του αρχιτέκτονα: Ramon Reventón (σελ.117)

Τα ‘καμπαναριά’ έχουν στη κορυφή περιστοίχιση από επτά κολώνες Κορινθιακού ρυθμού. Με ραβδώσεις στον κορμό και βάση με διπλή σπείρα και πλίνθο (Λεπτ.1,2).

Κάτω από το ‘καμπαναριό’ τρέχει περιμετρικά γείσο με εμφανή διχρωμία τονίζοντας τους οδόντες, που εδώ έχουν διαφορετικό σχήμα, από το συνηθισμένο (Λεπτ. 3). (βλ. επίσης σελ.9 εικ.10, σελ.11εικ.16,19, σελ.12 εικ.20, σελ. 13 εικ.24)

Λεπτ. 1

Λεπτ. 2

Λεπτ. 3

ΟΙΚΙΑ ΚΑΜΠΟ
(κτίρια διαμερισμάτων και γραφείων)
(CASA CAMBÓ ,edificio de viviendas y oficinas)

Εικ. 1

Διεύθυνση: Laietana 30
Χρονολογία: 1921-1950
Αρχιτέκτονας: Adolf Florensa**

Το κτίριο Καμπό είχε γίνει σύμφωνα με την συγκεκριμένη ιδεολογία του Νεοαμερικάνικου στυλ κτιρίων, μιας και ανακήρυσσε την απόλυτη απόρριψη της παρακμασμένης αρχιτεκτονικής των περασμένων δεκαετιών, και επιβεβαιώνει για πρώτη φορά μια αναγεννησιακή σύνθεση και επαναπροσδιόρισμένη λογική σαν έκφραση του νέου πνεύματος του Νεωτερισμού. Ο Florensa κρατάει εδώ αυτές τις πολιτισμικές αναφορές στο ελάχιστο, εκθέτοντας τις σε μια συγκαλυμμένη μορφή, για να αναπαραστήσει με σαφήνεια και πιστότητα το πνεύμα των μεγάλων αστικών σύγχρονων κτιρίων.

**Βιογραφία του αρχιτέκτονα: Adolf Florensa (σελ.113)

Η πύλη του κτιρίου έχει ένα αέτωμα Δωρικού ρυθμού (χωρίς οδόντες ή κυμάτια), και στηρίζεται από δυο κολώνες Ιωνικού ρυθμού. Με ραβδώσεις στον κορμό και βάση με διπλή σπείρα και πλίνθο. Πάνω από τις κολώνες είναι ο θριγκός Ιωνικού ρυθμού, με τρεις ζώνες στο επιστύλιο ζωφόρο χωρίς διάκοσμο και γείσο χωρίς οδόντες (Λεπτ.1). (βλ. επίσης σελ.9 εικ.10, σελ.10 εικ.14,σελ.12εικ.20, σελ.13Εικ.24)

Στα παράθυρα των ορόφων , υπάρχουν εντός του κουφώματος, δύο κολώνες Δωρικού ρυθμού χωρίς ραβδώσεις . Το κιονόκρανο τους έχει μικρό εχινό και η βάση είναι Ιωνικού ρυθμού με διπλή σπείρα και πλίνθο (Λεπτ.2). (βλ. επίσης σελ.8 εικ.9, σελ.10 εικ.12, σελ.12 εικ.20, σελ.13 εικ.24)

Λεπτ.3

Λεπτ. 3

ΣΤΑΘΜΟΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ (ESTACIO DE FRANÇA)

Εικ. 1

Διεύθυνση: Av. Marques de l' Argentera 6
Χρονολογία: 1925-1930
Αρχιτέκτονας: Pedro De Muguruza**

Ο σταθμός της Γαλλίας, είναι τυπικό δείγμα σιδηροδρομικού σταθμού του 19^{ου} αιώνα, παρόλο που ξεχωρίζει για τις ελικοειδείς καμπύλες που καθορίζονται από τις αποβάθρες που υποχρεωτικά ακολουθούν την ίδια εναέρια πορεία. Το 1925 το έργο αυτό αντικατέστησε ένα μικρότερο που υπήρχε σε αυτό το σημείο από το 1848, κάνοντας το τερματικό της παλαιότερης σιδηροδρομικής γραμμής στην Ισπανία. Ο αρχικός σταθμός είχε χτιστεί πίσω από το παλιό στρατιωτικό (old military citadel) και έτσι προσαρμόστηκε, δημιουργώντας μια ελαφριά καμπύλη η οποία μπορεί ακόμη να φανεί, όχι μόνο στο παρόν κτίριο αλλά επίσης και στους δρόμους γύρω από το κτίριο και το πάρκο της Σιουταντέλας.

Η όψη του κτιρίου δεν έχει έντονα νεοκλασικά χαρακτηριστικά, αλλά κάποια στοιχεία που διακοσμούν διακριτικά, επιλεγμένα σημεία. Για παράδειγμα στα μπαλκόνια, διακρίνουμε να στολίζεται το πρέκι της μπαλκονόπορτας, με ένα μικρό γείσο που στο κάτω μέρος του έχει κυμάτια, χαρά. (εικ.2),(Λεπτ.1).(βλ. επίσης σελ.9 εικ.10,11). Και στο κάτω μέρος του μπαλκονιού είναι ευδιάκριτοι οι οδόντες που συνήθως βλέπουμε στο γείσο του θριγκού, του Ιωνικού ρυθμού (Λεπτ.2). (βλ. επίσης σελ.9 εικ.10)Μεταξύ των παραθύρων των ορόφων υπάρχει ένα πλαίσιο με τις δυο άκρες του διακοσμημένες με σταγόνες, που συνήθως υπάρχουν στο επιστύλιο του θριγκού, του Δωρικού ρυθμού (εικ. 3). (βλ. επίσης σελ.8 εικ.9)

**Βιογραφία του αρχιτέκτονα: Pedro De Muguruza (σελ.116)

Εικ.2

Εικ.3

Λεπτ.1 Κυμάτιο στο πρέκι του παραθύρου.

Λεπτ.2 Οδόντες στο κάτω μέρος του μπαλκονιού.

**ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΓΑΡΟ
(PALACIO NACIONAL)**

Εικ.1

Εικ.2

Διεύθυνση: Pl. del Mirador

Χρονολογία: 1925-1929

Αρχιτέκτονας: Enric Catà, Pedro Cendoya, Pere Domènech Roura**

**Βιογραφία του αρχιτέκτονα: Enric Catà (σελ.112), Pedro Cendoya (σελ.112), Pere Domènech Roura (σελ.113)

Το σημερινό σπίτι του Εθνικού Μουσείου της Τέχνης [National Museum of the art of Catalonia (MNAC)] στο βουνό Μόντζουικ (Montjuic) ήταν το κύριο κτίριο που ανεγέρθηκε για την διεθνή έκθεση του 1929. Χαρακτηρίζεται από ένα πεζό , χωρίς φαντασία εκλεκτικισμό, καθώς η τεράστιος θόλος είναι μια απομίμηση του Αγίου Πέτρου ενώ οι πλευρικοί πύργοι είναι μια αδέξια αντιγραφή της Χιράλντα (Giralda). Το αρχικό σχέδιο έγινε από τον Lluís Puig i Cadafalch, αλλά πραγματοποιήθηκε από αρκετούς αρχιτέκτονες, που δεν συμμερίζονταν τις ίδιες πολιτιστικές απόψεις με αυτόν τον Καταλανό καλλιτέχνη και πολιτικό. Εκτός από την μονότονη χρήση του κλασσικού ρυθμού, τα πιο χτυπητά χαρακτηριστικά είναι η οβάλ αίθουσα, η οποία ήταν ο μεγαλύτερος καλυμμένος χώρος, χωρίς κολώνες σε όλη την Ευρώπη. Το 1980 έγιναν οι πιο πολυέσδες εργασίες ανακαίνισης, υπό την επίβλεψη του Gae Aulenti. Η πρόθεση ήταν να μετατραπεί το κτίριο σε μουσείο. Νέα θεμέλια τοποθετήθηκαν, μιας και η φύση της προσωρινής κατασκευής έδειχνε πως ούτε τα υλικά ούτε η κατασκευή είχε σχεδιαστεί για να διαρκέσει. Η ιδέα ήταν να δημιουργηθεί ένα μουσείο σύμφωνα με τις γραμμές μεγάλων Γαλλικών Ιδρυμάτων, αλλά απέτυχε η υλοποίησή της καθώς το μουσείο δεν κατάφερε ποτέ να γίνει αναπόσπαστο κομμάτι της πόλης.

Εικ. 3

Εξωτερικά στο κτίριο θα διακρίνουμε έντονα την παρουσία του Ιωνικού ρυθμού. Με κολώνες (Λεπτ. 1,2) και πεσσούς (Λεπτ.3,4) Ιωνικού ρυθμού καθώς και θριγκό (Λεπτ.6) και αετώματα (Λεπτ.5) ακολουθώντας το ίδιο στυλ.

Εσωτερικά η διακόσμηση είναι πάλι Ιωνικού ρυθμού, με κολώνες πιο στολισμένες από τις εξωτερικές, καθώς διακοσμούν και το κάτω μισό του κορμού της κολώνας με άνθη καθώς το πάνω μισό έχει ραβδώσεις (λεπτ.8).

Στο εσωτερικό (εικ.4), υπάρχει διαχωρισμός επιπέδων με περιμετρική διακόσμηση στο τοίχο με θριγκό Δωρικού ρυθμού. Με τρίγλυφα στη ζωφόρο, χωρίς σταγόνες και κανόνα στο επιστύλιο, και στο γείσο υπάρχει διακόσμηση που θυμίζει οδόντες Ιωνικού ρυθμού. (βλ. επίσης σελ.9 εικ.10, σελ.10 εικ.14, σελ. 12 εικ.20, σελ.13 εικ.24)

Λεπτ.1 Κιονόκρανο
Ιωνικού ρυθμού.

Λεπτ. 3 Πεσός με
Κιονόκρανο Ιωνικού
ρυθμού.

Λεπτ. 5 Αέτωμα
τριγωνικού σχήματος
με οδόντες.

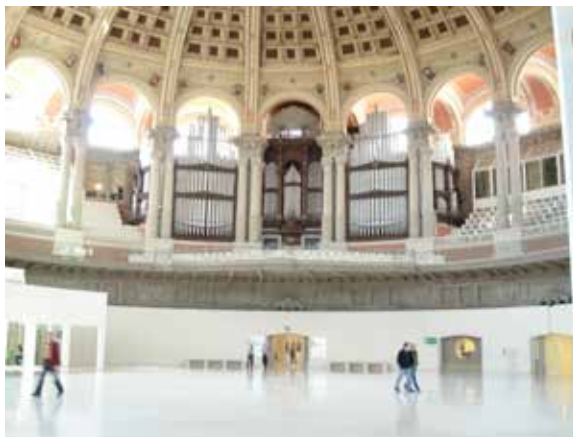
Λεπτ.2 Βάση
Ιωνικού ρυθμού.

Λεπτ.4 Βάση
Ιωνικού ρυθμού.

Λεπτ.6 Θριγκός Ιωνικού ρυθμού.

Εικ.4

Λεπτ.7 Θριγκός Δωρικού ρυθμού.

Εικ.5

Λεπτ.8 Κολώνες Ιωνικού ρυθμού

**ΓΕΝΙΚΗ ΑΡΧΗΓΙΑ
(CAPITANIA GENERAL)**

Εικ. 1

Διεύθυνση: Pg. De Colom 14
Χρονολογία: 1926-1929
Αρχιτέκτονας: Adolf Florensa i Ferrer**

Η γυναικεία μονή και το περιστύλιο, που χτίστηκε κατά την διάρκεια του πρώτου μισού του 17^{ου} αιώνα, ακολουθούσε το σχέδιο του jeroni Santacana και αυτό χρησιμοποιήθηκε σαν Γενική Αρχηγία από το 1846 μετά από πέρασε από αρκετές μετατροπές. Αυτό συνεχίστηκε μέχρι το 1929, όταν στην περίπτωση της παγκόσμιας έκθεσης, ο Florensa τροποποίησε την νέα πρόσοψη και διακόσμησε μερικά από τα εσωτερικά δωμάτια.

Εξωτερικά είναι έντονο το στοιχείο του Δωρικού ρυθμού. Οι κολώνες και οι πεσσοί, έχουν κιονόκρανο με μικρό εχινό, και βάση με διπλή σπείρα και πλίνθο, Ιωνικού ρυθμού, και κορμό χωρίς ραβδώσεις (Λεπτ.1,3,4). Ο θριγκός έχει χαρακτηριστικά Δωρικού ρυθμού, καθώς γίνεται χρήση τριγλύφου στη ζωφόρο, υπάρχουν σταγόνες στο επιστύλιο, και το γείσο θυμίζει Ιωνικό ρυθμό καθώς πάνω από τα τρίγλυφα υπάρχουν μικροί όγκοι που μοιάζουν με οδόντες (Λεπτ.2). Οι μπαλκονόπορτες του ορόφου, διακοσμούν το πρέκι τους με αετώματα τριγωνικού σχήματος (Λεπτ.4). (βλ. επίσης σελ.8 εικ.9, σελ.10εικ.12, σελ.12εικ.20, σελ.13εικ.24), (βλ. επίσης σελ. εικ.6)

**Βιογραφία του αρχιτέκτονα: Adolf Florensa i Ferrer (σελ.113)

Λεπτ.1 Κιονόκρανο Δωρικού ρυθμού.

Λεπτ.2 Θριγκός Δωρικού ρυθμού.

Λεπτ.3 Βάση Ιωνικού ρυθμού.

Λεπτ.4 Αέτωμα τριγωνικού σχήματος.

Λεπτ.4 Πέσσοι, με
χαρακτηριστικά
Δωρικού ρυθμού.

**ΜΕΓΑΡΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
(PALACIO DEL TRABAJO)**

Εικ. 1

Διεύθυνση: Av. De la Reina M. Cristina/ Pl. de espanya

Χρονολογία: 1927

Αρχιτέκτονας: Josep M. Jujol, Adrés Calzada

Το σχέδιο του Puig i Cadafalch για την πλατεία της Ισπανίας (pl. d'Espanya), αρχικά περιλάμβανε την περιστοίχιση της, από μια στοά με κιονοστοιχίες. Τα μεταγενέστερα καταστήματα έγιναν δεκτά στην περίπτωση του Μεγάρου της εργασίας. Επίσης, οι είσοδοι σημειώνονται από την απλή εξαφάνιση μίας από τις κολώνες που βρίσκονται σε σειρά και στην κάτοψη επιλύνεται με μία έξυπνη γεωμετρική επικάλυψη, αναδημιουργώντας με τις αξονικές δομές που παραδοσιακά χρησιμοποιούνται για να υιοθετηθεί σε ανώμαλες περιμέτρους. Πίσω από την στοά, οι σιλουέτες από φθορίζουσες φιγούρες και μεγάλα κοιλώματα στον τοίχο με αγάλματα (τα οποία έχουν και τα δύο εξαφανιστεί) κάλυπταν τον εσωτερικό τοίχο της πρόσοψης.

****Βιογραφία του αρχιτέκτονα: Josep M. Jujol (σελ.115) και Adrés Calzada (σελ.112)**

ΜΕΓΑΡΟ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΒΑΡΚΕΛΩΝΗΣ
(PALACIO DE COMUNICACIONES Y
TRANSPORTES FIRA DE BARCELONA)

Εικ.1

Διεύθυνση: Av. De la Reina M. Cristina/ Pl. de España

Χρονολογία: 1927

Αρχιτέκτονας: Félix De Azúa και Adolf Florensa**

Η είσοδος για την Έκθεση, από την πλατεία της Ισπανίας (pl. d'España), τονίζεται από την πύλη των διδύμων πύργων, και ενισχύεται από τη πλευρική επιβολή των δυο παλατιών με τις στοές από κιονοστοιχίες, η οποία αγκαλιάζει το καμπυλωτό περίγραμμα του τετραγώνου. Η ελαφριά σύνθεση του Μεγάρου της Εργασίας, προδίδει, στην περίπτωση του Παλατιού Τηλεπικοινωνιών, ένα πιο συμπαγές και μοναχικό κτίριο, βασισμένο στους τεράστιους δωρικούς κίονες που πλαισιώνουν δυο αναμφισβήτητα αξονικές εισόδους. Τα δυο γωνιακά τετράγωνα, με τα τεράστια τζάμια που περιτρέχουν από την μία άκρη ως την άλλη, είναι αξιοπρόσεκτα.

Εικ.2 Είσοδος από οδό Reina M. Cristina

**Βιογραφία του αρχιτέκτονα
Félix De Azúa (σελ.111) και
Adolf Florensa (σελ.113)

Οι κολώνες και οι πεσσοί Δωρικού ρυθμού, έχουν μικρό εχινό, κορμό χωρίς ραβδώσεις και βάση Ιωνικού ρυθμού με διπλή σπείρα και πλίνθο (Λεπτ.1,2)(Λεπτ.3,4).(βλ. επίσης σελ.8εικ.9,σελ.10εικ.12, σελ.12εικ.20, σελ.13εικ.24)

Ο θριγκός είναι Ιωνικού ρυθμού και αρκετά λιτός, με δυο ζώνες στο επιστύλιο, και αντί για διάκοσμο στη ζωφόρο, υπάρχει στο ανάλογο διάστημα της κολώνας μια κυκλική διατομή που προεξέχει και στο γείσο υπάρχουν οδόντες (Λεπτ.1,3).

Στην πλευρική είσοδο, της οδού Reina M. Cristina, η πύλη διακοσμείται από δυο κίονες Κορινθιακού ρυθμού (Λεπτ.5) και στο τελείωμα του στηθαίου τρέχει περιμετρικά διάκοσμος από μια μοντέρνα απόδοση κυματίων (Λεπτ.6). (βλ. επίσης σελ.11εικ.16,19) (βλ. επίσης σελ.9 εικ.11)

Λεπτ.1 Κιονόκρανο και Θριγκός Δωρικού ρυθμού.

Λεπτ.3 Πεσσός Δωρικού ρυθμού.

Λεπτ.2 Βάση Ιωνικού ρυθμού

Λεπτ.4 Βάση Ιωνικού ρυθμού.

Λεπτ. 5 Κιονόκρανο Κορινθιακού ρυθμού.

Λεπτ.6 Κυμάτια

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ (TEATRE CREC)

Εικ.1

Διεύθυνση: Montanya de Montjuïc- Pg de l'exposició

Χρονολογία: 1929

Αρχιτέκτονας: Jean C.N.Forestier , Nicolau M. Rubió i Tuduri και Ramon Reventós i Farrarons **

Το σχέδιο πολεοδόμησης του Μόντζουικ (Montjuïc), λαμβάνει μέρος το 1907, προσδοκώντας τον εορτασμό τις δεύτερης παγκόσμιας Έκθεσης. Ορισμένα έργα πραγματοποιήθηκαν κάτω από τις οδηγίες του Josep Amargos and Puig i Cadafalch, και κατασκευάστηκαν γύρω από τον κεντρικό άξονα που έφτανε μέχρι τη κορυφή. Το 1915 , όταν η αρχή μιας νέας Έκθεσης είχε αναθεωρηθεί, ο πολιτικός και φιλάνθρωπος Francesc Cambó, διόρισε τον J.C.N. Forestier να φτιάξει το τελικό σχέδιο του κήπου, που προχωρούσε αργά μέχρι το 1929, την ημερομηνία της νέας Έκθεσης. Μέρος του πάρκου ήταν το ανοιχτό θέατρο που είχε αποτελέσει διαμάχη σε προηγούμενο συνέδριο, ένα κλασσικό αμφιθεατρικό θέατρο ελληνικής επιρροής. Είναι μια μοντέρνα απόδοση του Ελληνικού θεάτρου, βασισμένο στο θέατρο της Επιδαύρου. Από το 1976, χρησιμοποιείται για το καλοκαιρινό φεστιβάλ δράματος της Βαρκελώνης, γνωστό ως 'Ελληνικό Φεστιβάλ'.

Εικ.2

**Βιογραφία του αρχιτέκτονα: Jean C.N.Forestier (σελ.113), Nicolau M. Rubió i Tuduri (σελ.118) και Ramon Reventós i Farrarons (σελ.117)

ΚΤΙΡΙΟ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΜΙΣΘΩΣΗΣ ΚΑΠΝΟΥ ΤΟΠΙΚΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΦΟΡΟΛΟΓΙΑΣ

Εικ.1

Διεύθυνση: Laietana 8-10

Χρονολογία: 1929

Αρχιτέκτονας: Francesc Guardia i Vial

Μέρος της νέας μορφής της πρόσφατης οδού Λαϊετάνα, τα κεντρικά γραφεία της Εταιρίας Καπνού, ξεχωρίζει από τα τυπικά κτίρια της οδού.

Γίνεται καλή χρήση του εξαιρετικού του μεγέθους για να ασφαλίσει, μία αστική εικόνα βασισμένη στον συστηματισμό και ομοιομορφία. Η κύρια όψη του είναι φτιαγμένη από διαμορφωμένα στοιχεία επεξεργασμένα με συστατικά ποικίλης προέλευσης (οβάλ κύρια μπαλκόνια, σειριακή χρήση κιγκλιδωμάτων, και σύνθετους ρυθμούς σε κάθε όροφο), παρουσιάζοντας ένα σύνολο που είναι ανάμεσα σε αμερικάνικο και σύνθετων στοιχείων νεοκλασικισμού.

Οι κολώνες Κορινθιακού ρυθμού που εκτείνονται σε ύψος τριών ορόφων κάνει τονίζει το τεράστιο μέγεθος του κτιρίου. Ο κορμός δεν έχει ραβδώσεις και η βάση είναι έχει διπλή σπείρα και πλίνθο (εικ.2),(Λεπτ.1,2). (βλ. επίσης σελ.9εικ.10, σελ.11 εικ.16,19, σελ.12 εικ.20, σελ.13εικ.24)

**Βιογραφία του αρχιτέκτονα: Francesc Guardia i Vial (δεν βρέθηκε)

Εικ.2

Εικ.3

Λεπτ.1 Κιονόκρανο
Κορινθιακού ρυθμού

Λεπτ.1 Κιονόκρανο
Ιωνικού ρυθμού.

Λεπτ.2 Βάση
Ιωνικού ρυθμού.

Λεπτ.4 Κιονόκρανο
Δωρικού ρυθμού.

Τα παράθυρα επίσης, διακοσμούνται με κολώνες Ιωνικού ρυθμού που παρεμβάλλονται εντός του κουφώματος (εικ.2), (Λεπτ.1). Καθώς και ο τρούλος, εντυπωσιάζει με τις μικρές κολώνες Δωρικού ρυθμού, που το περιβάλλουν (εικ.3)(Λεπτ.4).

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5^ο

Γ' ΜΕΡΟΣ (1930-1997)

Ο Εμφύλιος πόλεμος ήταν γεγονός τον Ιούλιο του 1936. Στις αρχές του 1939, έπεσε η Βαρκελώνη, ακολουθούμενη από την Μαδρίτη και την Βαλένθια. Το παιχνίδι είχε πλέον τελειώσει και ο στρατηγός Φρανσθίσκο Φράνκο, ανέλαβε τα ηνία της εξουσίας την 1η Απριλίου. Δύο μήνες αργότερα έληξε ο εμφύλιος πόλεμος.

Ο Φράνκο ενθάρρυνε τη μαζική μετανάστευση του λαού από τις φτωχότερες περιοχές της Ισπανίας, με αποτέλεσμα ο πληθυσμός της πόλης και των περιχώρων της να διογκωθεί κατά 700.000 περίπου μόνο την δεκαετία του 1960.

Το 1950, ο Φράνκο συμφώνησε με τον στρατηγό Αϊζενχάουερ, να δημιουργηθούν οι αμερικάνικες στρατιωτικές βάσεις ως αντάλλαγμα για τεράστια δάνεια. Αυτό προώθησε την Ισπανία στην πρώτη γραμμή οικονομικής ανάπτυξης και κάνοντας την μέλος στα Ηνωμένα Έθνη το 1955. Ο Φράνκο επένδυσε σε δρόμους, εγκαταστάσεις ηλεκτρικής ισχύος, εργατικές πολυκατοικίες και άλλα έργα υποδομής. Στην χώρα άρχισαν να καταφτάνουν τεραστία κύματα τουρισμού, ενώ η οικονομία αναπτύχθηκε βοηθούμενη από μια νέα γενιά τεχνοκρατών.

Ο Φράνκο παρέμεινε στην εξουσία για 40 ολόκληρα χρόνια. Όταν πέθανε το 1975, βασιλιάς στέφθηκε ένας εγγονός του Αλφόνσο ΙΙ', ο Χουάν Κάρλος Α'.

Μεταξύ του 1980 και 1982, οι περιοχές της Καταλονίας, η Βάσκο, η Γκαλίθια και η Ανδαλουσία αυτονομήθηκαν, καθώς εγκρίθηκε ο νόμος της αυτό-κυβέρνησής τους και εκλέχθηκαν τα αντίστοιχα κοινοβούλια τους. Τον Ιανουάριο του 1982, ο πρωθυπουργός Adolfo Suarez, παραιτήθηκε και την θέση του πήρε ο Leopoldo Calvo-Sotelo. Τον Αύγουστο του 1982, ο Calvo-Sotelo παρουσίασε στον Βασιλιά ένα διάταγμα για τη διάλυση της Βουλής και έναρξη εκλογών. Η νίκη πήγε στο Σοσιαλιστικό κόμμα (PSOE) με γενικό γραμματέα τον Felipe Gonzalez. Οι επακόλουθες εκλογές το 1986, 1989, και το 1993 νικήθηκαν επίσης από το Σοσιαλιστικό κόμμα.

Η είσοδος της στην Ευρωπαϊκή Ένωση το 1986 της απέφερε επιχορηγήσεις, που χρησιμοποιήθηκαν για την κατασκευή των έργων υποδομής. Το 1992, οι Ολυμπιακοί Αγώνες διοργανώθηκαν στην Βαρκελώνη, η Σεβίλλη φιλοξένησε την Διεθνή Έκθεση Expo '92 και η Μαδρίτη ανακηρύχθηκε πολιτιστική πρωτεύουσα της Ευρώπης.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
(FOMENTO DEL TRABAJO NATIONAL)

Εικ.1

Διεύθυνση: Laietana 34
Χρονολογία: 1931-1936
Αρχιτέκτονας: Adolf Florensa, Josep Godey**

Εδώ το πρόγραμμα του μεγάλου τετραγώνου κτιρίων, χρησιμοποιεί μία περίεργη τοποθεσία στην πλατεία Αντόνιο Μόρα (pl. d'Antonio Maura), για να τονίσει την μοναδικότητα του, κάπου κοντά στην σύνθεση νέο-αναγεννησιακή εκδοχή και Νεωτερικτική (από την μεγάλη ποικιλία της δίστηλης δομής στην αποκορύφωση).

Το κτίριο εντούτοις δείχνει επιρροές άλλου είδους, όπως το περίεργο στήριγμα του μπαλκονιού στην συνολική μεταχείριση του ισογείου, μετατρέποντας το σε μια περίπλοκη σύνθεση άσκησης θέλησης που είναι περισσότερο επιβλητικό και μνημειακό παρά αυστηρά κομψό.

**Βιογραφία του αρχιτέκτονα: Adolf Florensa (σελ.113) και Josep Godey (σελ.114)

Λεπτ.1 Είσοδος με κολώνες Δωρικού ρυθμού.

Λεπτ.2 Αέτωμα τριγωνικού σχήματος πάνω από το πρέκι του παραθύρου.

Η είσοδος του Υπουργείου διακοσμείται με ένα ζευγάρι κίωνων Δωρικού ρυθμού, χωρίς ραβδώσεις στον κορμό και βάση Ιωνικού ρυθμού με διπλή σπείρα και πλίνθο (Λεπτ.1). Οι μπαλκονόπορτες επίσης ξεχωρίζουν καθώς στο πρέκι υπάρχει αέτωμα τριγωνικού σχήματος, Δωρικού ρυθμού (λεπτ.2). Και στη κορυφή του κτιρίου υπάρχει ένα κίосκι που περιστοιχίζεται από κολώνες που δεν μοιάζουν σε κάποιο ρυθμό καθώς δεν υπάρχει κιονόκρανο αλλά απλά άβακας και στο κάτω μέρος δεν υπάρχει βάση αλλά πλίνθος. Κάτω από το κίосκι υπάρχει γείσο Ιωνικού ρυθμού με δύο σειρές οδόντων. Η τελική έχει οδόντες πολύ μεγάλου μεγέθους και είναι εμφανείς από τον δρόμο (Λεπτ.3). (βλ. επίσης σελ.10εικ. 12, σελ.12εικ. 20,σελ.13εικ. 24) (βλ. επίσης σελ.9 εικ. 10)

Λεπτ. 3 Κίосκι με κιονοστοιχία .
Και γείσο Ιωνικού ρυθμού.

ΟΙΚΙΑ ΜΕΤΣΕ
(CASAL DEL METGE)

Εικ.1

Διεύθυνση: Laietana 31

Χρονολογία: 1931-1932

Αρχιτέκτονας: Adolf Florensa, Enric Catà i Catà

Η κύρια όψη της οικίας Μέτσε χωρίζεται σε τρεις ρυθμούς: το κατώτερο τμήμα με την όψη στρωμάτων και σκοτίων, με μισά κυκλικά τόξα και κεντρικά παράθυρα, κάθετα και συμμετρικά με πιο ελαττωμένη κλίμακα καθώς ανεβαίνουμε.

Τα παράθυρα του κυρίου ορόφου στέφονται με τριγωνικά αετώματα και στον παραπάνω όροφο με μορφή περίστυλου με Τοσκανικές κολώνες κάτω από κορνίζες και κεντρικά αετώματα. Αξιοσημείωτο στο εσωτερικό είναι ο κεντρικός προθάλαμος – αυλή, το κλιμακοστάσιο με τα χρωματιστά κεραμικά διακοσμητικά, που θυμίζουν το στόλισμα της Ιατρικής Σχολής Βαρκελώνης της οικίας Κοβαλένθια (casa de Convalenccia). Η πρώτη πέτρα τοποθετήθηκε την 5^η Μαρτίου του 1931 και το κτίριο εγκαινιάστηκε την 10^η Δεκεμβρίου του 1932.

**Βιογραφία του αρχιτέκτονα: Adolf Florensa (σελ.113), Enric Catà i Catà (σελ.112)

Λεπτ.1 Θριγγός Δωρικού ρυθμού.

Λεπτ.2 Αέτωμα τριγωνικού σχήματος .

Στον τελευταίο όροφο του κτιρίου διακρίνουμε, στο κάτω μέρος των κίωνων γείσο Ιωνικού ρυθμού (με οδόντες). Και στο πάνω μέρος των κίωνων να τρέχει σε όλο το μήκος του κτιρίου θριγγός Δωρικού ρυθμού. Στο επιστύλιο υπάρχουν κανόνες και σταγόνες και στη ζωφόρο τρίγλυφο και μετώπη κυκλικού σχήματος (Λεπτ.1). Το γείσο είναι παραμορφωμένο καθώς έχει τεράστιους οδόντες που τοποθετούνται ανά διαστήματα όπου και τα τρίγλυφα και αυτό συμβαίνει και στο αέτωμα που υπάρχει στην κορυφή του κτιρίου (εικ.2). Αετώματα υπάρχουν επίσης και στο πρέκι του παραθύρου (Λεπτ.2). (βλ. επίσης σελ.8 εικ. 9) (βλ. επίσης σελ.7 εικ. 6)

Εικ.2

**ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΚΑΪΧΑ ΤΗΣ
ΚΑΤΑΛΟΝΙΑΣ
(SEDE DEL BANCO DE ESPAÑA CAIXA DE CATALUNYA)**

Εικ.1

Διεύθυνση: Laietana 35

Χρονολογία: 1933

Αρχιτέκτονας: José Yáñez Larrosa και Luis Menéndez Pidal**

Σε σχέση με το προηγούμενο παράδειγμα, αυτό το κτίριο φαίνεται να δίνει αντίθετη ανταπόκριση στην τροποποιημένη γωνία. Η πρόθεση εδώ είναι να αναζωογονήσει συγκεκριμένες απόψεις μίας συγκριτικά νέο-μοντέρνας αισθητικής στη αφηρημένη διακόσμηση, συνδυασμένη με κομψό εκλεκτικισμό από ευρέως διαφορετικές προελεύσεις, ή μία σειρά από δυσανάλογες κυβικές λύσεις, καθώς στο κυρίως μνημειακό σώμα στέφει το κεντρικό τμήμα. Η χρήση ολικά των ιονικών κιόνων για τις δυο πλευρικές όψεις, οι στηριζόμενες ομάδες αγαλμάτων, οι τριμερής ανάπτυξη του κτιρίου και η φανερά γενική φιλοδοξία θα μπορούσε να συνδεθεί με άλλα παρόμοια έργα στην Βαρκελώνη.

**Βιογραφία του αρχιτέκτονα: José Yáñez Larrosa (σελ.118) και Luis Menéndez Pidal (σελ.115)

Εικ.2

Στο κτίριο γίνεται χρήση κίωνων Ιωνικού ρυθμού στον δεύτερο και τρίτο όροφο, με κίονες που έχουν ραβδώσεις στον κορμό τους (Λεπτ.1,2). Ο θριγκός έχει τρεις ζώνες στο επιστύλιο, δεν έχει διάκοσμο στη ζωφόρο (αλλά την επιγραφή 'CAIXA CATALUNYA' και γείσο με οδόντες (Λεπτ.4). (βλ. επίσης σελ.9 εικ. 10, σελ.10εικ. 14, σελ.12εικ. 20, σελ.13 εικ. 24)

Λεπτ.3

Λεπτ.1 Κιονόκρανο
Ιωνικού ρυθμού.Λεπτ.3 Αέτωμα στο πρέκι του
παραθύρου, τριγωνικού σχήματος.Λεπτ.2 Βάση και πλίνθος
Ιωνικού ρυθμού.

Λεπτ.4 Θριγκός Ιωνικού ρυθμού.

ΚΤΙΡΙΟ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΩΝ (EDIFICIO DE VIVIENTAS)

Εικ.1

Διεύθυνση: C. de Balmes 182
Χρονολογία: 1941-1948
Αρχιτέκτονας: Francesc Mitjans**

Το κτίριο είναι ένα καλό παράδειγμα της τεράστιας ικανότητας του αρχιτέκτονα που είχε για να προικίσει τα πολλά ιδιαίτερα ενοικιαζόμενα διαμερίσματα. Το είχε περιστασιακά σχεδιάσει μετά το 1941 με συνθετική αποτελεσματικότητα και χωρητική περιπλοκότητα. Είναι ολοφάνερο εδώ στην επίλυση της όψης του δρόμου, με τη χρήση Βόρειο-Αμερικάνικου στυλ, υιοθετώντας μοντέρνα υλικά και συνθετικούς μηχανισμούς ως σημάδι μιας αποδεχόμενης και αυστηρά λειτουργικής γλώσσας. Στο ισόγειο και τον τελευταίο όροφο χρησιμοποιούνται κολώνες ελληνικού ρυθμού δίνοντας μια αριστοκρατική ατμόσφαιρα.

**Βιογραφία του αρχιτέκτονα: Francesc Mitjans (σελ.116)

Εικ.2

Λεπτ.1 Αέτωμα τριγωνικού σχήματος.

Η πύλη του ισογείου και ο τελευταίος όροφος, διακοσμούνται από κίονες Ιωνικού ρυθμού, χωρίς ραβδώσεις στον κορμό τους (εικ.2), (Λεπτ.2). Ο θριγκός είναι Ιωνικού ρυθμού, με τρεις ζώνες στο επιστύλιο, κυκλικές διατομές για διάκοσμο στη ζωφόρο και γείσο με τεράστιους οδόντες (Λεπτ.3). Πιο χαμηλά, στο τελείωμα του πέμπτου ορόφου, τρέχει περιμετρικά γείσο Ιωνικού ρυθμού (με οδόντες) (Λεπτ.4). (βλ. επίσης σελ.9εικ. 10, σελ.10εικ. 14, σελ.12εικ. 20, σελ.13εικ. 24) Καθώς επίσης το πρέκι του παραθύρου διακοσμείται με αέτωμα τριγωνικού σχήματος. (βλ. επίσης σελ.7εικ. 6)

Λεπτ.2 Κιονόκρανο Ιωνικού ρυθμού.

Λεπτ.3 Θριγκός Ιωνικού ρυθμού.

Λεπτ.4 Γείσο Ιωνικού ρυθμού.

**ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΒΙΤΑΛΙΣΙΟ
(SEDE DEL BANCO VITALICIO)**

Εικ.1

Διεύθυνση: Gran Via de les Corts Catalanes 632

Χρονολογία: 1942-1950

Αρχιτέκτονας: Lluís Bonet i Gari**

Αυτό το κτίριο περιλαμβάνει ένα συνδυασμό διαμερισμάτων και γραφείων, καθώς και μια στοά καταστημάτων στο ισόγειο και αίθουσα συναυλιών. Η χτυπητή του εμφάνιση προσαρμόζεται στο σύνολο των τεράστιων κτιρίων που τοποθετούνται σε στρατηγικά σημεία της πόλης, και σκοπεύει να επιβεβαιώσει την παρουσία του, ως μεγάλη τράπεζα και οικονομικό ίδρυμα. Η πρόταση του βαθμιαία μειωμένου όγκου συνδυάζεται με μία σειρά συνεχόμενων σχεδίων που φτάνουν ως την κορυφή στο κεντρικό σώμα στην γραμμή με προσανατολισμό προς την αποκοπτόμενη γωνία.

**Βιογραφία του αρχιτέκτονα: Lluís Bonet i Gari (σελ.111)

Εικ.2

Λεπτ.1 Πεσσός και Επιστύλιο με κιονόκρανο Ιωνικού ρυθμού.

Στον τελευταίο όροφο καταλήγουν πεσσοί με κιονόκρανο Ιωνικού ρυθμού και επιστύλιο με τρεις ζώνες, να τρέχει κατά μήκος εκείνου του ορόφου (εικ.2)(Λεπτ.1). Χαμηλότερα, στο τελείωμα του έκτου ορόφου υπάρχει γείσο Ιωνικού ρυθμού με δύο σειρές από οδόντες (η μία φανερά μεγαλύτερου μεγέθους που διακρίνεται και από το δρόμο), και κυμάτιο (Λεπτ.2). Καθώς και η είσοδος ξεχωρίζει με τις τέσσερις κολώνες και το θριγκό Δωρικού ρυθμού, χωρίς σταγόνες ή κανόνες στο επιστύλιο, και με επιγραφή στη ζωφόρο (Λεπτ.3). (βλ. επίσης σελ.9εικ. 10, σελ. 10εικ. 14) (βλ. επίσης σελ. 8 εικ.9, σελ. 10 εικ. 12, σελ.12 εικ. 20, σελ. 13 εικ. 24)

Λεπτ.2 Γείσο Ιωνικού ρυθμού.

Λεπτ.3 Κολώνες και θριγκός Δωρικού ρυθμού.

ΚΤΙΡΙΟ ΓΡΑΦΕΙΩΝ
(EDIFICIO SINGULAR DE OFICINAS)

Εικ.1

Διεύθυνση: Pg. De Gracia 16
Χρονολογία: 1954-1961
Αρχιτέκτονας: Agusti Borrell

Δείγμα κτιρίου γραφείων από τα τέλη του 1950. Μετά τον Εμφύλιο πόλεμο (1936-39), το νέο φασιστικό καθεστώς του Φράνκο επέβαλλε την επιστροφή στα μνημειακά, νεοκλασικά υλικά κάτι παρόμοιο με αυτό που είχε γίνει το 1920, πριν από την εισροή της μοντέρνας και λογικής κίνησης. Το νέο ακαδημαϊκό στυλ των μεταπολεμικών χρόνων επηρεάστηκε περισσότερο από τον Βόρειο-Αμερικάνικο εκλεκτικισμό και τον Μεσογειακό νέο-αναγεννησιακό στυλ και περιλάμβανε ένα είδος ειδικού νεοκλασικού στυλ της Βαρκελώνης. Το κτίριο ντυμένο με πέτρα από το Μόντζουϊκ και με μία προοδευτική ανερχόμενη διάταξη όγκων – με κολώνες κορινθιακού ρυθμού στην κορυφή της γωνίας, στέκεται σε ένα από τα πιο πολυσύχναστα σταυροδρόμια του Eixample: Passeig de Gràcia με Gran Via de les Corts Catalanes. Αρκετά εντυπωσιακό από την κλίμακα του, αλλά εντελώς ετεροχρονισμένο τον καιρό που ολοκληρώθηκε και αρκετά όμορφο αρχιτεκτονικά.

**Βιογραφία του αρχιτέκτονα: Agusti Borrell (δεν βρέθηκε)

Λεπτ.1 Κολώνες Κορινθιακού ρυθμού.

Λεπτ.2 Πεσσοί Κορινθιακού Ρυθμού.

(βλ. επίσης σελ.9 εικ.10, σελ.11εικ.16, 19,σελ.12 εικ. 20, σελ.13 εικ. 24)

ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΟ ΒΑΡΚΕΛΩΝΗΣ (AEROPUERTO DE BARCELONA)

Εικ.1

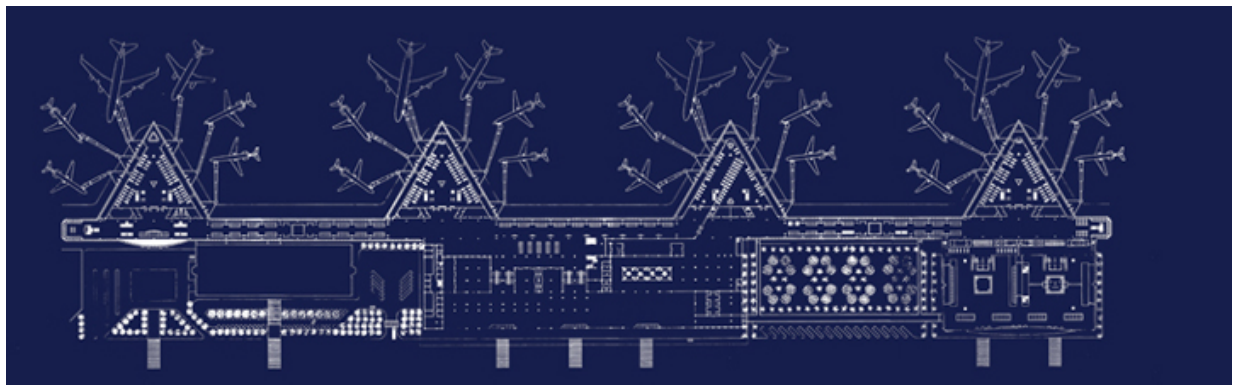
Διεύθυνση: El prat de Llobregat, Estacion de ferrocarril de RENFE
Χρονολογία: 1989-1992
Αρχιτέκτονας: Ricardo Bofill**

**Βιογραφία του αρχιτέκτονα: Ricardo Bofill (σελ.111)

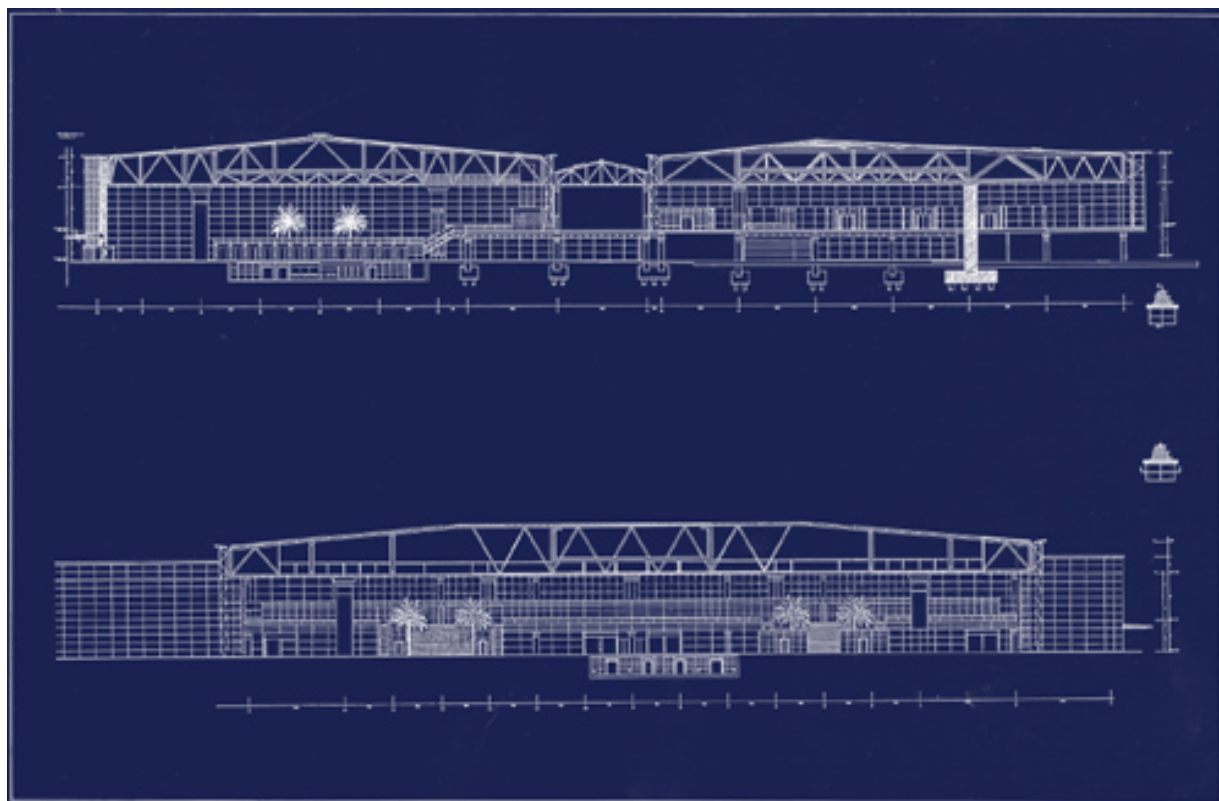
Το αεροδρόμιο της Βαρκελώνης εγκαινιάστηκε το 1992 στην περίσταση των Ολυμπιακών Αγώνων. Προέκταση του προηγούμενου τερματικού, (που σχεδιάστηκε από τον Robert Terradas i Via και χαρακτηρίστηκε από μια κεραμική τοιχογραφία του Joan Mirò στην κύρια όψη του) με μέσο την γραμμική αξονική δομή που συνδυάζει την υπάρχουσα υποδομή και προτείνει ένα απλό σχέδιο κυκλοφορίας και λειτουργίας, στο οποίο παρατάσσονται τρεις τριγωνικές οντότητες, που περιλαμβάνουν τις αίθουσες αναχώρησης. Η όψη του κτιρίου είναι ένα σύνολο από διπλό τζάμι που περιλαμβάνει την μεταλλική κατασκευή με έναν σχετικά οικονομικό και απλό τρόπο ενώ παράλληλα έχει μια όψη ανάμεσα σε τεχνολογική έκφραση και κλασική σύνθεση, ακολουθώντας τα τυπικά γλωσσικά μοντέλα του συνθέτη. Μέσα στο κτίριο χρησιμοποιούνται κυκλικές κολώνες στο στυλ του Δωρικού ρυθμού, αλλά διατηρεί την διάμετρο της σε όλο το ύψος της. Και αντί για κάθετες ραβδώσεις στον κορμό της έχει κάθετες ραβδώσεις που χωρίζουν το ύψος της κολώνας στα τέσσερα τμήματα. (βλ. επίσης σελ.10 εικ.12,σελ.12 εικ. 20)

Λεπτ.1

Κάτοψη κτιρίου

Τομές κτιρίου

**ΕΘΝΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΥΣΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΟΝΙΑΣ
(PALACIO DE COMUNICACIONES PABELLÓN DEPORTIVO DEL INEF)**

Εικ.1

Κύρια είσοδος Ινστιτούτου.

Εικ.2 Αριστερή όψη

Εικ. 3 Στοά με κιονοστοιχία σε εξωτερική αυλή.

Διεύθυνση: Av. De l' Estadi - Pg. De Minici

Χρονολογία: 1985-1992

Αρχιτέκτονας: Ricardo Bofill **

**Βιογραφία του αρχιτέκτονα:
Ricardo Bofill (σελ.111)

Η αθλητική αίθουσα, στο Εθνικό Ινστιτούτο Φυσικής Αγωγής της Καταλονίας, είναι κυρίως κατασκευασμένη από οπλισμένο σκυρόδεμα. Με μόνο ένα όροφο και έντονα κλασσικό στην έμπνευση και εμφάνιση, το κτίριο οργανώνεται γύρω από δυο τεράστια περιστύλια ενωμένα από ένα κεντρικό προθάλαμο. Μπορεί να φιλοξενήσει 1000 μαθητές και εκπαιδευτικό προσωπικό των 100 ατόμων. Και σε αυτό το, το κτίριο βλέπουμε ο αρχιτέκτονας να χρησιμοποιεί την ίδια μέθοδο διακόσμησης στην κολώνα με κάθετες ραβδώσεις (Λεπτ.1). Και αφήνοντας λιτό το θριγκό, χωρίς διάκοσμο, απλά ξεχωρίζοντας τα τρία μέρη του. Και τοποθετώντας οικόσημα στο τύμπανο του αετώματος (εικ.1). (βλ. επίσης σελ.10εικ.12,σελ.12εικ. 20) (βλ. επίσης σελ.7εικ.6)

INEFC: Εθνικό Ινστιτούτο Φυσικής Αγωγής της Καταλονίας

Λεπτ.1

ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΤΑΛΟΝΙΑΣ
(TEATRO NATIONAL DE CATALUNYA)

Εικ.1

Διεύθυνση: Pl. de les Arts

Χρονολογία: 1987-1997

Αρχιτέκτονας: Ricardo Bofill**

Σε μία τοποθεσία που υπάρχει έλλειψη αστικής συνεκτικότητας, το νέα καθιερωμένα κτίρια πρέπει να δράσουν ως καταλύτης μιας νέας εστίας της δημόσιας ζωής. Στην περίπτωση του Εθνικού Θεάτρου – ένα όνειρο που διατηρούσε για καιρό, ο κόσμος του Καταλανικού θεάτρου- ο Bofill επιλέγει τον αμφίβολο μεταφορικό κλασσικό ναό, με ελεύθερα χειριζόμενα και συνδυαζόμενα στοιχεία. Είναι σημαντικό πως η κύρια είσοδος της στοάς με κιονοστοιχίες θα μπορούσε να προτείνει μια μοναδική λάμψη, σύμβολο συνάντησης της κλασσικής παράδοσης και μοντέρνας τεχνικής.

Ο αρχιτέκτονας κάνει χρήση των κάθετων ραβδώσεων στο κορμό της κολώνας, όπως και στο Αεροδρόμιο και το Αθλητικό κέντρο (INEFC). Χρησιμοποιεί κιονοστοιχία Δωρικού ρυθμού (Λεπτ.1) με βάση Ιωνικού ρυθμού (Λεπτ.2), δεξιά και αριστερά, στις πλευρές του κτιρίου (εικ.2,3). Κρατάει απλές τις γραμμές χωρίς να διακοσμή τη σίμα του αετώματος (Λεπτ.4), και διακοσμή τμήμα του κτιρίου με πεσσούς Δωρικού ρυθμού. (βλ. επίσης σελ.8 εικ.9,σελ. 10 εικ.12,σελ.12εικ. 20, σελ.13 εικ.24) (βλ. επίσης σελ.7 εικ.6)

**Βιογραφία του αρχιτέκτονα: Ricardo Bofill (σελ.111)

Етк.2

Етк.3

Λεπτ.1 Κιονόκρανο Δωρικού ρυθμού.

Λεπτ.2 Βάση Ιωνικού ρυθμού.

Λεπτ.3 Πτεσσόι με χαρακτηριστικά Δωρικού ρυθμού.

Λεπτ.4 Σίμα αετώματος χωρίς διάκοσμο.

**ΑΓΟΡΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
(LA BOQUERIA DE SANTA CATERINA)**

Εικ.1

Διεύθυνση: Avinguda Cambó

Χρονολογία: 1997

Αρχιτέκτονας: Enric Miralles και Benedetta Tagliabue

Η νεοκλασική αγορά (στην παλιά πόλη και δεύτερη παλαιότερη της Βαρκελώνης, μετά από την αγορά Μποκερία) είναι χτισμένη τον 19^ο αιώνα πάνω από τα συντρίμια ενός μεσαιωνικού μοναστηριού, μίας γοθτικής εκκλησίας και ρωμαϊκού νεκροταφείου. Το 1997 αναπτύχθηκε ένα σχέδιο, όχι μόνο για αποκατάσταση της τότε ετοιμόρροπης αγοράς αλλά και να ξαναγίνει αστικοποίηση των περιχώρων. Οι Miralles και Tagliabue, κράτησαν την αρχική του όψη αλλά σχεδίασαν μια νέα, εκπληκτική, κυματιστή ξύλινη οροφή καλυμμένη με πολύχρωμο, κεραμικό μωσαϊκό (που θυμίζει τα ψηφιδωτά των Gaudí και Jujol). Η οροφή στερεώνεται από τα τόξα, ενώ αυτά στηρίζονται από κολώνες μορφής δέντρου. Το έργο, νικητής του βραβείου FAD 2006, περιλαμβάνει μερικά τετράγωνα κατοικιών και ένα νέο τετράγωνο στην Νοτιοανατολική πλευρά της αγοράς, ένα υπόγειο πάρκιν και την διατήρηση των μεσαιωνικών ευρημάτων. Εντούτοις μεγάλο πρόβλημα με αυτό το έργο, είναι πως η υπέροχη κεραμική οροφή δεν είναι εντελώς ορατή από τον δρόμο.

Το αέτωμα της εισόδου, είναι απλό, Δωρικού ρυθμού και κάτω από αυτό, δεξιά και αριστερά στις πλευρές υπάρχουν πεσσοί Δωρικού ρυθμού. (βλ. επίσης σελ.10 εικ.12) (βλ. επίσης σελ.7εικ.6)

**Βιογραφία του αρχιτέκτονα: Enric Miralles (σελ.115) και Benedetta Tagliabue (σελ.118)

Εικ.2 Είσοδος Αγοράς.

Εικ.3 Εσωτερικό της αγοράς.

Εικ.4 Άνοψη Στέγης

Εικ. 5

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Η περιήγησή μας, περιλάμβανε 35 κτίρια στην πόλη της Βαρκελώνης, που μοιράζονταν σε μια μεγάλη χρονική περίοδο περίπου 600 χρόνων, κατά την οποία η πόλη αναπτύχθηκε και ανοικοδομήθηκε, αλλάζοντας την αρχική της μορφή και μετατρέποντας την σε μια σύγχρονη Μητρόπολη, με πινελιές από την κλασική ομορφιά. Την ομορφιά που βρίσκεται στην Ελληνική Αρχιτεκτονική, και είναι τόσο διαδεδομένη, σε όλο τον κόσμο, διαχρονική και ξεχωριστή.

Όταν μια πόλη ευημερεί οικονομικά, αυτό γίνεται εμφανές και από την αρχιτεκτονική που χρησιμοποιεί κάθε περίοδος. Και παρόλο που η κάθε περίοδος χαρακτηρίζεται από διαφορετικές αρχιτεκτονικές τάσεις, αυτό που είναι σημαντικό είναι πως ακόμη και σε αυτά τα κτίρια που επηρεάζονται από αυτή, θα υπάρχουν στοιχεία από τους κλασσικούς ρυθμούς, είτε αυτά δένουν ως σύνολο, είτε τείνουν στην υπερβολή.

Παρόμοια και η Βαρκελώνη, βλέπουμε να οικοδομεί, επενδύοντας σε κτίρια μνημειακού χαρακτήρα, τις περιόδους αυτές που η πόλη είχε πλούτο. Στην εργασία, ξεχωρίζουμε ορισμένες περιόδους και χαρακτηριστικά κτίρια της κάθε περιόδου, που επηρεάζονται εμφανώς από την Ελληνική Αρχιτεκτονική.

Τον 14^ο αιώνα η Καταλονία ανθούσε εμπορικά καθώς επεκτάθηκε στην Μεσόγειο για εμπόριο. Τον 18^ο αιώνα, η Βαρκελώνη ήταν η 1^η πόλη της Ισπανίας ως μια Βιομηχανική πόλη. Ο 20^{ος} αιώνας άλλαξε την πόλη, καθώς πολεοδομήθηκε και δεν έλαβε μέρος στον 1^ο Παγκόσμιο πόλεμο, αλλά επωφελήθηκε από αυτόν καθώς αυξήθηκαν οι εξαγωγές τις. Το 1929, όλα τα μάτια ήταν στραμμένα στην Βαρκελώνη καθώς αυτή ήταν η μόνη που μπορούσε να αναλάβει την Παγκόσμια Έκθεση, μιας και δεν είχε διαλυθεί από τον πόλεμο. Τα έτη 1936-1970, με τη δικτατορία του Φράνκο, ενώ οι πολίτες υπέφεραν, η πόλη ωφελήθηκε από την συνεργασία του Φράνκο με την Αμερική, γεγονός που συνέβη κυρίως μετά τον θάνατο του Φράνκο. Η αυτονομία των πόλεων το 1980 και ο Σοσιαλισμός το 1982, έδωσαν μεγάλη ώθηση, στην πόλη. Φτάνοντας στους ολυμπιακούς Αγώνες το 1992, να την φέρνουν στο απόγειο της.

Η Βαρκελώνη εξακολουθεί να υιοθετεί τα κλασσικά χαρακτηριστικά, της Ελληνικής Αρχιτεκτονικής, μέχρι σήμερα και ο επισκέπτης ξαφνιάζεται ευχάριστα καθώς διακρίνει ακόμη και σε μνημεία που είναι χαρακτηριστικά της πόλης, μικρές λεπτομέρειες που θυμίζουν τα αρχαία ελληνικά μνημεία.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Η περιήγησή μας, περιλάμβανε 35 κτίρια στην πόλη της Βαρκελώνης, που περιλαμβάνει μια μεγάλη χρονική περίοδο περίπου 600 χρόνων, κατά την οποία η πόλη αναπτύχθηκε και ανοικοδομήθηκε, αλλάζοντας την αρχική της μορφή και μετατρέποντας την σε μια σύγχρονη Μητρόπολη με πινελιές από την κλασική ομορφιά. Ομορφιά που βρίσκεται στην Ελληνική Αρχιτεκτονική, και είναι τόσο διαδεδομένη, σε όλο τον κόσμο, διαχρονική και ξεχωριστή.

Όταν μια πόλη ευημερεί οικονομικά, αυτό γίνεται εμφανές και από την αρχιτεκτονική που χρησιμοποιεί κάθε περίοδος. Και παρόλο που η κάθε περίοδος χαρακτηρίζεται από διαφορετικές αρχιτεκτονικές τάσεις, αυτό που είναι σημαντικό είναι πως ακόμη και σε αυτά τα κτίρια θα υπάρχουν στοιχεία από τους κλασικούς ρυθμούς, είτε αυτά δένουν ως σύνολο, είτε τείνουν στην υπερβολή.

Παρόμοια και η Βαρκελώνη, βλέπουμε να οικοδομεί, επενδύοντας σε κτίρια μνημειακού χαρακτήρα, τις περιόδους αυτές που η πόλη είχε πλούτο. Τον 14ο αιώνα η Καταλονία ανθούσε εμπορικά καθώς επεκτάθηκε στην Μεσόγειο για εμπόριο. Τον 18ο αιώνα, η Βαρκελώνη ήταν η 1η πόλη της Ισπανίας ως μια Βιομηχανική πόλη. Ο 20ος αιώνας άλλαξε την πόλη καθώς πολεοδομήθηκε και δέν έλαβε μέρος στον 1ο Παγκόσμιο πόλεμο, αλλά επωφελήθηκε από αυτόν καθώς αυξήθηκαν οι εξαγωγές τις. Το 1929, όλα τα μάτια ήταν στραμμένα στην Βαρκελώνη καθώς αυτή ήταν η μόνη που μπορούσε να αναλάβει την Παγκόσμια Έκθεση, μιας και δέν είχε δυαλυθεί από τον πόλεμο. Τα έτη 1936-1970, με τη δικτατορία του Φράνκο, ενώ οι πολίτες υπέφεραν, η πόλη οφελήθηκε από την συνεργασία του Φράνκο με την Αμερική, γεγονός που μετά τον θάνατο του Φράνκο..... Η αυτονομία των πόλεων το 1980 και ο Σοσιαλισμός το 1982, Με τους ολυμπιακούς Αγώνες το 1992, να την φέρνουν στο απόγειό της.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ

1. GREEK AND ROMAN ARCHITECTURE, TOMLINSON, RICHARD A., BRITISH MUSEUM, PRESS, 1995,p16-20
2. THE ORDERS OF ARCHITECTURE: GREEK, ROMAN AND RENAISSANCE, STRATTON ARTHUR, STUDIO, 1986, p1-10
3. ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ,ΧΑΡ. ΜΠΟΥΡΑΣ (Α), ΑΘΗΝΑ, 1985, ΕΜΠ., σελ157-161,197-233,256-260,390-402
4. ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ,ΧΑΡ. ΜΠΟΥΡΑΣ (Β), ΑΘΗΝΑ 1975, ΕΜΠ., σελ356-358

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ

ΚΤΙΡΙΑ

1. ARQUITECTURA DE BARCELONA, JOSEP EMILI HERNADEZ-GROS, BARCELONA LAGAYA GENCIZ, 1973, p (15-16, 65-68,102-107, 132-133, 167-170, 190, 208-212, 215, 217-218, 257, 271, 290-291, 308-309, 344-345, 389-390, 437, 438, 442-443, 448, 480-481,)
2. BARCELONA: GUIA DE ARQUITECTURA MODERNA 1860-2002, GAUSA MANUEL, ACTAR, 2002, (B8, D10,b19, b17, G2, E5 , E6 , G4, G5, E7, E4, e25, E8, I6, i27, O11, P18, P1,G11, I7, A5, A7)
3. BARCELONA ARCHITECTURE GUIDE 1929-2000, ANTONI GONZALES-RAQUEL LACUESTA, GILLI, SA. BARCELONA, 1999, p (1, 3, 11, 26, 91, 119, 128,)
4. BARCELONA ATRACCION N.295, ENE1936, p12-14, EL NUEVO EDIFICIO DE FOMENTO DEL TRABAJO NACIONAL/L. BETRAN Y PIJOAN.
5. CORREO DE LA CONSTRUSION, IV EPOCA, N917, NOV-5 DIC 1997, p23, LA OBRA DEL TEATRO NATIONAL DE CATALUNYA DESTACA POR SU ARQUITECTURA
6. CULTURA FISICA A@V, No33, 1992, p86, ENSEANZAS NEOCLASICAS. INSTITUTO DE EDUCATION FISICA, BARCELONA
7. EL PALAU DE JUSTICIA DE BARCELONA, JOSEP M. MAS I SOLENSH, -, 1990, p (18-20, 67, 83)

8. EL ARQUITECTO JOSEP VILASECA I CASANOVAS. SUS OBRAS Y DIBUJOS, ROSEMARIE BLETTER, C.O.A.C.B., 1977, p35
9. GUIA DE ARQUITECTURA DE BARCELONA, H.KLICZKOWSKI, LOFT, 2004, p (36, 46, 54, 56, 58, 92, 124)
10. RICARDO BOFILL TALLER DE ARQUITECTURA, EDICION A CARGO DE ANNABELLE D' HUART, EDITORIAL CUSTAVO GILLI S.S. BARCELONA, 1984, p46-57

ΒΙΟΓΡΑΦΙΕΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΩΝΩΝ

(με αλφαβητική σειρά)

1. ARVEI, PERE
2. AZÚA, FÉLIX
3. BLAY, PERE
4. BOFILL, RICARDO
5. BOIXAREN, JOSEP (δεν βρέθηκε)
6. BONET i GARI, LLUIS
7. BORRELL, AGUST (δεν βρέθηκε)
8. CALZADA, ANDRÉS
ECHEVARRÍA
9. CATÀ i CATÀ, ENRIC
10. CENDOYA, PEDRO
11. DESVALS , JOAN ANTONI
12. DOMÈNECH i ESTAPÀ, JOSEP
13. DOMÈNECH ROURA, PERE
14. FALQUÉS i URPI, PERE
15. FLORENSA i FERRER, ADOLF
16. FORESTIER, JEAN C. N.
17. GARCIA FARIA i MONTEYS,
PERE
18. GARRIGA i ROCA, MIGUEL
19. GAUDÍ, ANTONI
20. GODAY i CASALS, JOSEP
21. GUARDIA i VIAL, FRANCESC
22. JOAN, PERE (δεν βρέθηκε)
23. JUJOL, JOSEP M.
24. MAS i VILA, JOSEP
25. MENÉNDEZ PIDAL, LUIS
26. MIRRALLES ENRIC
27. MITJANS, FRANCESC
28. MUGURUZA, PEDRO
29. SABATEL, TIBERI (δεν βρέθηκε)
30. SAFONT, MARC
31. SAGNIER i VILLARECCHIA,
ENRIC
32. SOLER i FANESA, JOAN
33. ORIOL i MESTRES, JOSEP
34. REVENTOS i FERRARÒNS,
RAMON
35. ROVIRA i TRIAS, ANTONI
36. RONCALI, MIQUEL (δεν βρέθηκε)
37. RUBIÓ i TUDURÍ, NICOLAU M.
38. VILASECA, JOSEP
39. VILA, FRANCESC
40. TORRES i GRAU, JAUME
41. TAGLIABUE BENEDETTA
42. YÁRNOZ LARROSA, JOSÉ

1. ARVEI, PERE

XIV αιώνας. Το 1386 αρχιτέκτονας του έργου: la Llotja της Βαρκελώνης . Το έτος 1386 πήγε στην πόλη της Χιρόνας και συνεργάστηκε με ντόπιους αρχιτέκτονες.

2. AZÚA, FÉLIX

Γεννήθηκε το 1944, στην Βαρκελώνη. Σπούδασε σε διάφορες πόλεις της Ισπανίας και πήρε Δοκτορά στη Φιλοσοφία. Ένας από τους συγγραφείς που χαίρει εκτίμησης. Οι νουβέλες του: Historia de un idiota, Diario de un hombre humillado (Premio Herrerable de novela), Cambio de bandera y Demasiadas preguntas, La paradoja del primitivo, El aprendizaje de la deception y la venecia de Casanova. Ολοκληρωμένη ποιητική συλλογή με τίτλο: Poesia (1968-1989). Υπήρξε καθηγητής φιλοσοφίας στο Πανεπιστήμιο του Pais Vasko, είναι καθηγητής αισθητικής της γλυπτικής της στην σχολή Αρχιτεκτονικής, Βαρκελώνης, Μέγαρο Τηλεπικοινωνιών. Ποιητής και νοβελίστας

3. BLAY, PERE

Γεννήθηκε το 1583. Έργα του : Η στοά με τις κιονοστοιχίες της αυλής με τις πορτοκαλιές, της Επιτροπής της Βαρκελώνης. Το ‘Saló del Trentenari’, στο Δημαρχείο της Βαρκελώνης. Το 1584 ο Καθηδρικός της Ταραγόνα. Το 1581 την ενοριακή εκκλησία του ‘Selva del Campo’ στην Ταραγόνα. Το 1596 Το νέο τμήμα του Παλατιού της Generalitat, της Βαρκελώνης. Πέθανε το 1620.

4. BOFILL, RICARDO

Ισπανός αρχιτέκτονας. Έχει υπάρξει δραστήριος στην Γαλλία από τα τέλη του 1970. Το 1965 ξεκίνησε το Αρχιτεκτονικό του γραφείο. Έγινε γνωστός με τα χαμηλού κόστους έργα του για εργατικές κατοικίες, με τα γεωμετρικά σύνθετα σχέδια με κύρια χρήση το τσιμέντο. Πολύ γνωστά είναι τα κλασικά χαρακτηριστικά του σε πολλά από τα κτίρια του. Αξιοσημείωτα ανάμεσα στα Γαλλικά κτίρια είναι τα ‘Les Espaces d'Abraham at Marne-la-Vallée’ , κοντά στο Παρίσι , 1978–84, και το ‘Antigone ανάπτυγμα στο Μονπερλιέ το 1992, χρησιμοποιώντας τον Δωρικό ρυθμό για θεατρικό εφέ. Ανάμεσα στα πιο σημαντικά έργα του Bofill, είναι στην Μαδρίτη το Palacio Nacional de Congresos το αεροδρόμιο της Βαρκελώνης, Το εθνικό θέατρο Βαρκελώνης , το αθλητικό κέτρο (INEF) και το ‘Shepherd School of Music at Rice University στο Χιούστον του Τέξας (1991).

5. BOIXAREN , JOSEP (Δεν βρέθηκε)

6. BONET i GARI, LLUIS

Γεννήθηκε στο El Cros, Argenton, Maresme, το 1893. Ήταν Αρχιτέκτονας. Πήρε τον Δίπλωμά του το 1918. Μαθητής των Josep Puig i Cadafalch και Antoni Gaudí. Έργα του : Το 1929 το παρεκκλήσι ‘Sant Miquel del Cros’ στην Argenton. Συνεργάστηκε με τον Masia Catalana τα τέλη του 1936. Ήταν μέλος της ομάδας που συνέχισαν την ‘Sagrada Família’. Το 1949 έφτιαξε το κτίριο της τράπεζας Vitalicio.

7. BORRELL, AGUST (Δεν βρέθηκε)

8. CALZADA, ANDRÉS ECHEVARRÍA

Γεννήθηκε το 1982 στη Βαρκελώνη. Σπούδασε στην Ανώτατη Αρχιτεκτονική Σχολή της Βαρκελώνης. Πήρε το Δίπλωμα του το 1917. Έργα του: Οικία Madurell (1926). Συνεργάστηκε με τον Jose Maria Jujol Gilbert (1879-1949) για το Μέγαρο εργασίας, για την Διεθνή Έκθεση του 1929. Έγραψε το βιβλίο ‘ A History of Architecture on the Comperative Method’ στο Λονδίνο το 1896, το οποίο επανεκδόθηκε 18 φορές μέχρι το 1975 σε διάφορες μεταφράσεις.

9. CATÀ i CATÀ, ENRIC

Γεννήθηκε το 1878. Σπούδασε τα έτη 1894-1903, στην Ανώτατη Αρχιτεκτονική Σχολή της Βαρκελώνης. Μερικά από τα έργα του: Τάφος του Josep Catà (1904). Εργοστάσιο Cual (1911). Οικία ‘F. Catà VDA Regàs’ στη Χιρόνα (1914). Ταχυδρομείο Χιρόνας (1916). Θέατρο ‘Cinema Albeniz’ στη Χιρόνα (1923). Διαμόρφωση του καζίνο España στο Portbon (1923). Παρεκκλήσι «can Roselli – Avenys de Munt’ (1924). Οικία ‘diego Fran’ στη Βαρκελώνη (1927). Εθνικό Παλάτι στο Μόντζουϊκ (1927-1929). Οικία Μέτσε (1929-1933). Οικία ‘Antoni Rigan’ Βαρκελώνη (1930). Οικία ‘Josep Rovina’ (1931). Οικία Παντελεονί (1932). Διαμόρφωση ‘Villa Mercedes’ (1933). Πλατεία της Αγοράς (1936). Πέθανε το 1937.

10. CENDOYA, PEDRO

Γεννήθηκε το 1894. Καταγωγή του από το Βάσκο αλλά έζησε στην Βαρκελώνη από την ηλικία των έξι. Έγινε Αρχιτέκτονας το 1917. Ειδικευόταν στο Αρχιτεκτονικό δίκαιο και έγινε επίτιμο μέλος της Ένωσης Αρχιτεκτόνων. Έργα του: Η τράπεζα του Bilbao. Η τράπεζα Vizcaya, στην πλατεία Καταλουνία. Η τράπεζα Caixa, στην γωνία Muntaner και Rossellio. Η Santa Gemma, στην οδό Manila. Και το Εθνικό Παλάτι του Μόντζουϊκ. Το Παλάτι Εργασίας (1927). Πέθανε το 1975.

11. DESVALLS , JOAN ANTONI

Γεννήθηκε το 1740. Έκτος Μαρκήσιος του Lluvià, και τέταρτος Μαρκήσιος του Roal, και Μαρκήσιος του Alfarràs. Ήταν μαθητής και συνεργάτης του Μαθηματικού και Φιλόσοφου Tomàs Cerdà, στο κολλέγιο Cordelles της Βαρκελώνης. Ως άνθρωπος με κουλτούρα και μεγάλη καλλιτεχνική φύση, αποφάσισε να κατασκευάσει στη γη του ‘Horta’, ένα κήπο σε νεοκλασικό στιλ, γνωστό ως ‘Λαβύρινθο της Όρτα’. Το θέμα του κήπου ήταν επηρεασμένο από την ελληνική μυθολογία. Το σχέδιο του κήπου ήταν του ίδιου του Desvalls, σε συνεργασία με ένα Ιταλό Αρχιτέκτονα, τον Domenico Bagutti. Έγινε ένας από τους ιδρυτές του ‘Conferencia Físico-matemática Experimental’ το 1764. Μόνιμος Γραμματέας της Ακαδημίας ‘Ciencias Naturales y Artes’ της Βαρκελώνης (1799-1808) ,(1814-1820). Το 1793, οργάνωσε για το Δημαρχείο της Βαρκελώνης ένα σώμα εθελοντών για να πολεμήσουν ενάντια στα Γαλλικά στρατεύματα. Το 1808 συνείσφερε στην αντίσταση ενάντια στα Ναπολέοντεια στρατεύματα. Το 1812, εκλέχθηκε αντιπρόσωπος της Βουλής (Cortes) του Cádiz.

12. DOMÈNECH i ESTAPÀ, JOSEP

Αρχιτέκτονας Καταλανός γεννηθείς στην Tarragona. Πατέρας του Josep Domènech i Mansana. Πήρε το δίπλωμα του Αρχιτέκτονα το 1881. Θεωρούνταν ένας από τους πιο λαμπρούς της γενιάς των Αρχιτεκτόνων που δημιούργησαν τον Μοντερνισμό. Έψαχνε να βρει το δικό του στιλ, και τρόπους έκφρασης, κλέβοντας τους κανόνες του κλασικισμού του ιστορικού παρελθόντος. Ανακάλυψε μια μοντέρνα Αρχιτεκτονική,

Καταλάνικη, χωρίς όρια που συνδύαζε το λογικό με το λειτουργικό. Γνωστά έργα του : Το Παλάτι της Δικαιοσύνης (μαζί με τον Enric Sagnier), το αστεροσκοπείο Fabra, και το κτίριο του Καταλανικού Υγγραερίου, όλα στην Βαρκελώνη. Είναι συγγραφέας του 'Modernismo arquitectónico' (1911). Πέθανε στην Cabrera de Mar το 1917.

13. DOMÈNECH ROURA, PERE

Γεννήθηκε το 1881, γιος του Lluís Domenech i Montaner. Έγινε Αρχιτέκτονας το 1904. Ξεκίνησε την καριέρα του συμμετέχοντας στα μεγαλύτερα έργα του πατέρα του, στη Βαρκελώνη, το Reus, το Canet και αλλού. Η δουλειά του στο νοσοκομείο 'Sant Pau' είναι αξιοσημείωτη. Το 1924 διορίστηκε Γενικός Κατασκευαστικός Διευθυντής για την Διεθνή Έκθεση της Βαρκελώνης, στην οποία σχεδίασε το 'Εθνικό Παλάτι' την 'Αίθουσα Τύπου', το 'Ολυμπιακό Στάδιο' και την μνημειακή πύλη εξόδου που καταλήγει στη 'placa d'Espanya', η οποία ποτέ δεν πραγματοποιήθηκε. Ο ρόλος του ως επικεφαλής της κατασκευής της Έκθεσης, ήταν διαμαχόμενη γι' αυτό και όταν συνέβη ένα ατύχημα το 1928, αμφισβητήθηκε η ικανότητά του και απολύθηκε. Αντικαταστήθηκε από τον Jaume Bayo, έναν αρχιτέκτονα που διεύθυνε την κατασκευή της Έκθεσης με πυγμή, καταφέροντας να ολοκληρώσει την κατάλληλη χρονική στιγμή που θα άνοιγε. Επιπρόσθετα έργα του: η οικία Τύπου, στη Βαρκελώνη. Το Celler de l'Esplugua του Francolí. Το εργοστάσιο 'Jover i Cia' στο Canet de Mar.

14. FALQUÉS i URPI, PERE

Σπούδασε αρχιτεκτονική στην Μαδρίτη και πήρε το δίπλωμα του το 1873. Έργα του : Η μικρή γοτθικό παρεκκλήσι στο κτίριο 'Les Carasses' στη Βαρκελώνη. Για την Διεθνή Έκθεση του 1888, διάφορα έργα για το 'Palasio de las Ciencias', και το 'Palasio de la Agricultura'. Μετατροπή του παλιού 'Arsenal de la Ciudadela' σε 'Palacio Real' (1889). Εσωτερικές μετατροπές του Δημαρχείου (1890). Επέμβαση στον ζωολογικό κήπο (1894). Και το 1900, το νέο κτίριο για τις εμπορικές υπηρεσίες (HEC). Το 1902 η οικία Λαρμπαλ.

15. FLORENSA i FERRER

Γεννήθηκε στην Βαρκελώνη το 1889. Πήρε το δίπλωμά του Αρχιτέκτονα το 1914. Το 1914 εργάστηκε για την τοπική αυτοδιοίκηση της Βαρκελώνης. Έργα του : Η οικία Μέτσε (1919). Οι οικία Cambó (1921-25). Το 'Foment del Treball Nacional' (1931-34). Το Μέγαρο τηλεπικοινωνιών στην Plaça d'Espanya (1929), μαζί με τον Félix de Azúa. Την Διαμόρφωση του Γενικού Αρχηγείου (1928). Το Νέο Τελωνείο (1896-1902). Το νοσοκομείο της Lleida. Ανακατασκευή του πύργου της Peralada. Πέθανε το 1968.

16. FORESTIER, JEAN C. N.

Γεννήθηκε το 1861 στην Γαλλία. Ήταν ένας Αρχιτέκτονας κήπων, εκπαιδευμένος από τον Alphand. Γνωστοί κήποι του : Vincennes και Champ-de-Mars κάτω από τον πύργο του Eifel. Το 1925, έγινε Επιθεωρητής των κήπων της Διεθνούς Έκθεσης, (Ελληνικό Θέατρο), των Διακοσμητικών Τεχνών και ανέλαβε έργα στην Αμερική. Το 1925, μετακόμισε στην Havana, για πέντε χρόνια, για να συνεργαστεί με τους ντόπιους Αρχιτέκτονες, και σχεδιαστές τοπίων. Εργάστηκε και σε ένα έργο για την βελτίωση του Buenos Aires. Στην Ισπανία σχεδίασε το πάρκο της 'Maria-Luisa', στη Seville. Πέθανε το 1930.

17. GARCIA FARIA i MONTEYS, PERE

Γεννήθηκε στην Βαρκελώνη το 1858. Το 1878 ξεκίνησε τις σπουδές του στην Σχολή Αρχιτεκτονικής της Βαρκελώνης. Το 1884 εργάστηκε ως τεχνικός γραμματέας για το δήμο της Βαρκελώνης. Το 1888 έργο για το πάρκο του Μοντjuic, καθώς και ένα νοσοκομείο για ειδικές ασθένειες. Έργα του: Το τελωνείο (1896-1902). Η βίλα Risita, σε αραβικό στυλ (1896). Ένα κλασικό κτίριο στη Diagonal 405. Έφτιαξε πύργους έξω από τη Βαρκελώνη, τη Χιρόνα

18. GARRIGA i ROCA, MIGUEL

Γεννήθηκε το 1804, στη Alella . Έγινε αρχιτέκτονας και Πολεοδόμος στην Καταλονία. Γιος και εγγονός Αρχιτεκτόνων. Κατά το διάστημα που εργάστηκε για την τοπική αυτοδιοίκηση, το έτος 1858 πραγματοποίησε ένα τοπογραφικό του εσωτερικού της πόλης σε κλίμακα 1:250, ονομάζοντας το 'Quarterons Garriga i Roca'. Επίσης έκανε τοπογραφικά σχέδια του Masnou (1849), και άλλο το 1850. Έργο για το Εϊσάμπλ (1857). Το πιο γνωστό έργο του είναι το Μεγάλο Θέατρο Λισέο (Gran Teatro del Liceo) (1845). Πέθανε το 1888 στην Βαρκελώνη

19. GAUDÍ, ANTONI

Γεννήθηκε το 1852, στο Baix Camp της Καταλονίας. Ήταν η μεγαλύτερη φυσιογνωμία του κινήματος Art Nouveau, στην Καταλονία, γνωστό ως Μοντερνισμός. Είναι γνωστός παγκόσμια. Σπούδασε στο σχολείο 'Pies at Reus'. Μετά το σχολείο πήγε στην Βαρκελώνη όπου σπούδασε στο 'Institut d'Ensenyament Mitja and in the Sciences Faculty' του Πανεπιστημίου Βαρκελώνης. Αποφοίτησε το 1878. Η επαγγελματική του δραστηριότητα έλαβε μέρος στη Βαρκελώνη. Οι κοινωνικές συνθήκες που ζούσε, μια περίοδος με μια δυνατή πόλη, οικονομική και πολεοδομική ανάπτυξη, η προστασία της δυνατής μεσαίας τάξης, με στόχο να βρίσκεται κοντά στις Ευρωπαϊκές δραστηριότητες της περιόδου, και η ανάπτυξη της "Renaixença" (νέας ώθησης του Καταλάνικου Πολιτισμού ανάμεσα στον XIX και XX αιώνα), είναι η βάση στην οποία ο Gaudí, έχτισε την απίστευτη φαντασία του.

Επηρεασμένος από τον Violet-Le-Duc και Ruskin, ήταν ένας από του κύριους Αρχιτέκτονες της Art Nouveau, στην οποία ειδικεύτηκε.

Η βιογραφία του Gaudí, βρίσκεται κοντά στην οικογένεια Güell, μια οικογένεια με τεράστιο γόητρο σε βιομηχανικούς και καλλιτεχνικούς κύκλους, της περιόδου στην Βαρκελώνη. Γι' αυτό το λόγο έφτιαξε για τη οικογένεια, το Palau Güell, το Park Güell, το Colonia Güell, και άλλα έργα. Η δραστηριότητα του Gaudí, αφιερώθηκε επίσης και σε θρησκευτικά κτίρια, όπως η Sagrada Família στη Βαρκελώνη, η κρύπτη του Colonia Güell στη Santa Coloma de Cervelló, και στ σχολείο της "Santa Teresa de Ganduxer", επίσης στη Βαρκελώνη. Πέθανε στην Βαρκελώνη σε ατύχημα με τραμ, το 1926.

20. GODAY i CASALS, JOSEP

Γεννήθηκε το 1882. Εργάστηκε για το δημοτικό συμβούλιο της Βαρκελώνης από το 1916 και έπειτα. Μαθητής του Puig i Cadafalch, ο Goday ακολούθησε την ακαδημαϊκή πορεία του δασκάλου του, σχεδιάζοντας για το δημοτικό συμβούλιο μια σειρά από επαρκή σχολικά κτίρια, στα οποία ο σχεδιασμός ανταποκρινόταν στο προοδευτικό εκπαιδευτικό πρόγραμμα, και ο ρόλος ενός ελεγχόμενου αισθητικά περιβάλλοντος, παίζει σημαντικό ρόλο. Τα σχολεία ονομάστηκαν: Baixeras, Lluís

Vives, Pere Vila, Ramon Llull και Milà i Fontanals. Άλλα έργα του : σχολείο 'Collasso i Gil' (1932). Το κτίριο του Ταχυδρομείου 'Edificio de Correos y Telegrafos (1917-1930). Το Μέγαρο Εργασίας 'Fomento del trabajo' (1927). Πέθανε το 1936.

21. GUARDIA i VIAL , FRANCESC (Δεν βρέθηκε)

22. JOAN, PERE (Δεν βρέθηκε)

23. JUJOL, JOSEP M.

Γεννήθηκε στην Tarragona το 1879. Το έτος 1883 πήγε με την οικογένεια του στην Gracia. Τελείωσε τις σπουδές του το 1896. Μόλις τελειωσε την στοιχειώδη εκπαίδευση, πήγε στη Βαρκελώνη για Σπουδές στη Σχολή Θετικών Επιστήμων και αργότερα στην l'Escola Superior d 'Arquitectura de Barcelona, από το 1901, όταν Domènech i Montaner ήταν ο διευθυντής. Πήρε το δίπλωμά του, 1906. Συνεργάστηκε με τον Gaudí, (μέχρι και το θάνατο του Gaudí, το 1927), βοηθώντας τον στην κατασκευή του La Pedrera, του Park Güell και άλλων έργων. Μέγαρο Εργασίας (1927). Ήταν καθηγητής της Escola Superior d 'Arquitectura de Barcelona από το 1910. Επιπρόσθετα, αναπτύξει μια πολύ ενδιαφέρουσα δραστηριότητα ως δημιουργός, αλλά και ως γλύπτης (Καθηγητής της Βαρκελώνης Escola del Treball). Το αρχιτεκτονικό έργο του Jujol καθώς και το μέγεθος και τα χαρακτηριστικά των έργων είναι ανάλογα του μικρού προϋπολογισμού που του ανατέθηκε (συγκριτικά με τους μεγάλους Καταλανούς Αρχιτέκτονες Art Nouveau ,Gaudí , Domènech i Montaner, Puig i Cadafalch, Sagnier), αυτό όμως δεν μείωσε την ιδιοφυΐα του. Αυτό ακριβώς είναι το ξεχωριστό με τα έργα του, καθώς συνδυάζει περιορισμένες δυνατότητες, πλούτο και πρωτοτυπία στα έργα του. Τα έργα του στην Βαρκελώνη είναι λίγα, όπως το Μέγαρο Εργασίας, και Παρκο Guell, εφόσον μεγάλο μέρος των έργων του βρίσκονται στη περιοχή Camp de Tarragona. Πέθανε στη Βαρκελώνη το 1949.

24. MAS i VILA, JOSEP

Γεννήθηκε το 1779. Ένας εξέχον μαθητής της 'Llotja', έδειξε την προσκόλληση στο νεοκλασικό στίλ, με την όψη του Δημαρχείου (1830), και σχεδίασε την διαμόρφωση των όψεων των κτιρίων στην οδό Fernando VII, αναδεικνύοντας το ύψος των κτιρίων. Πέθανε το 1855.

25. MENÉNDEZ PIDAL, LUIS

Γεννήθηκε το 1864, στο Pajares της Μαδρίτης. Αδελφός του Φιλόσοφου και Ιστορικού Ramón Menéndez Pidal. Αφιέρωθηκε στη Ζωγραφική από το 1884. Πήγε στη Ρώμη για να σπουδάσει την τέχνη με τον Pradilla y José Villegas, αργότερα στη Φλωρεντία με τον Esteban Ussi. Έργα του οι πίνακες: Nochebuena, El molino, Salus infirmorum, Alborada gallega, El viático, Don Quijote ante los duques και Lazarillo de Tormes. Το κτίριο της τράπεζας Caixa de Catalunya. Πέθανε το 1932.

26. MIRRALLES ENRIC

Γεννήθηκε το 1955. Καταλανος αρχιτέκτονας. Αποφοίτησε από την Αρχιτεκτονική Σχολή της Βαρκελώνης (ETSAB) το 1978. Από το 1973 έως το 1978 εργάστηκε στο γραφείο του αρχιτέκτονα, Albert Viaplana και Helio Piñón και συμμετείχε στην

κατασκευή του *Plaça dels Països Catalans*, το προαύλιο για την *Estación Sants*. Το 1984 και μετά από αρκετές νίκες αρχιτεκτονικού διαγωνισμού, δημιούργησε το δικό του γραφείο στη Βαρκελώνη με την πρώτη του σύζυγο Carme Pinós, με την οποία χώρισε το 1991. Με την αύξηση της Ισπανικής αρχιτεκτονικής σκηνης στα τέλη της δεκαετίας του 1980, μετά το θάνατο του Francisco Franco, τα ασυνήθιστα κτίρια τους προσέλκυσαν την προσοχή της διεθνούς κοινότητας. Αναλαμβάνοντας αρκετές αναθέσεις στην Ισπανία και το εξωτερικό. Μετά το χωρισμό του με την Carme Pinós, εργάζονταν σε χωριστά γραφεία. Το 1993 έφτιαξε νέο γραφείο με ονομασία 'Αρχιτέκτονες EMBT' μαζί με την δεύτερη σύζυγο του, την ιταλίδα Benedetta Tagliabue. Τα πιο σημαντικά έργα του : Το κτίριο για το 'Νέο Κοινοβούλιο της Σκοτίας', στο Εδιμβούργο. Το κτίριο για την ισπανική εταιρεία φυσικού αερίου *Gas Natural* στη Βαρκελώνη. Η σκεπαστή Αγορά St Caterina (1997). Εργάστηκε ως καθηγητής Πανεπιστημίου στο ETSAB στη Βαρκελώνη (1985). Το 1993 έλαβε πρόσκληση από το Πανεπιστήμιο Χάρβαρντ για να αναλάβει τη θέση προέδρου για το Kenzo Tange. Δίδαξε ως επισκέπτης λέκτορας στο Πανεπιστήμιο Columbia της Νέας Υόρκης, στο Πανεπιστήμιο Princeton στο New Jersey, στο Architectural Association του Λονδίνου, το *Instituut Berlage* του Ρότερνταμ, το Mackintosh Σχολή Αρχιτεκτονικής στη Γλασκόβη και τα πανεπιστήμια του Μπουένος Άϊρες και του Μεξικού. Πέθανε το 2000 σε ηλικία 45 χρόνων λόγω καρκίνου.

27. MITJANS, FRANCESC

Γεννήθηκε το 1909 στη Βαρκελώνη. Έργα του : Το 'Camp Nou'. Το 'Real Club Náutico' στην Condal (1958). Η τράπεζα 'Banco Atlántico' της 'Banco Sabadell'. Το κτίριο διαμερισμάτων (1941-1948). Πέθανε το 2006.

28. MUGURUZA, PEDRO

Γεννήθηκε το 1893, στην Μαδρίτη. Γιος του Βάσκου Μηχανικού Domingo Muguruza. Από μικρή ηλικία ασχολήθηκε με τις τέχνες, έμαθε σχέδιο και ζωγραφική από τον Emilio Sala, και γλυπτική από τον Lorenzo Coullaut Valera. Το 1916 πήρε το δίπλωμά του από την Αρχιτεκτονική Σχολή της Μαδρίτης και ξεκίνησε να εργάζεται μαζί με τον Αρχιτέκτονα Antonio Palacios Ramilo. Μετά τον Εμφύλιο Πόλεμο (1936-1939) ως μέλος της ' Real Academia de San Fernando' έγινε Γενικός Αρχιτεκτονικός Διευθυντής αναλαμβάνοντας την νέα πολεοδόμηση της πόλης. Το 1941 ανέλαβε μαζί με τον ανώτερο του Modesto López Otero, την ανακατασκευή της πόλης Universitaria. Έργα του : Valle de los Caídos (1942-1959). Palacio de la Prensa στην 'Plaza de Callao' (1924-1928). Μελέτη και κατασκευή του 'Monumento a Miguel de Cervantes' στην 'plaza de España' (1925), μαζί με τον Αρχιτέκτονα junto Rafael Rodríguez Zapatero και γλύπτη Lorenzo Coullaut Valera. Τερματικός Σταθμός του Borrá (1928). Teatro Real (1928, 1942). Coliseum en la Gran Vía, 78 (1931-1933), μαζί με τον Casto Fernández-Shaw. Ανακατασκευή της οδού Cervantes (1932-1935). Ανακατασκευή του 'Palacio del Hielo y del Automóvil' στη οδό Duque de Medinaceli, προσαρμόζοντάς το στο Centro de Estudios Históricos (1933). Εσωτερική αναδιαμόρφωση του Μουσείου Prado. Η αναπαλαίωση της όψης του Νοσοκομείου 'Hospital de la Latina y del Palacio de Santa Cruz Ministerio de Asuntos Exteriores'. Η αγορά Maravillas στην οδό de Bravo Murillo. Monumento al Sagrado Corazón de Jesús en Bilbao (1921-1925). Αναδιαμόρφωσε τον παλιό σταθμό

‘Estación de la França’ στη Βαρκελώνη (1924-1929). Επιδιόρθωσε το Μοναστήρι της ‘Santa María del Paular’, και το μνημείο του ‘Sagrado Corazón de Jesús del Cerro de los Ángeles’ (1940), Την οικία των Ψαράδων (1939-1946). Πέθανε το 1952.

29. SABATEL, TIBERI (Δεν βρεθηκε)

30. SAFONT, MARC

Αρχιτέκτονας δραστήριος το πρώτο μισό του XV αιώνα. Το 1416 κατεύθυνε την κατασκευή της Generalitat, στην Βαρκελώνη. Κατασκεύασε την όψη του κτιρίου στην οδό Obispo Iurita και το παρεκκλήσι του San Jorge. Το 1448 και 1458 ήταν υπεύθυνος των έργων στον οίκο ‘Generalitat’ στην Περιήαν.

31. SAGNIER i VILLARECCHIA, ENRIC

Γεννήθηκε το 1858, στη Βαρκελώνη. Πήρε το πτυχίο του αρχιτέκτονα το 1882. Ίσως δεν είναι ο πιο πρωτότυπος Καταλανος αρχιτέκτονας της Art Nouveau, αλλά σίγουρα είναι ένας από τους πιο πλούσιους (περισσότερα από 30 κτίρια μόνο στη Βαρκελώνη). Έργα του : la Caixa de Pensions , Το Νέο Τελωνείο (Nova Duana) μαζί με τον Pere Garcia Faria, Παλάτι της Δικαιοσύνης μαζί με τον Josep Domènech i Estarà. Θρησκευτικά κτίρια όπως : Εκκλησία και η Μονή Pompeia, η Capella Francesa (γαλλικό παρεκκλήσι), και το Ναό Tibidabo , που ολοκλήρωσε ο γιος του Josep Maria Sagnier i Vidal. Στο τέλος της ζωής του, είχε σχεδιάσει αλλά κτίρια σε διαφορετικά στυλ, όπως για παράδειγμα η Βασιλική του Sant Josep Oriol στη Βαρκελώνη (Renaissance style), το 1926. Πέθανε στη Βαρκελώνη το 1931.

32. SOLER i FANESA, JOAN

Γεννημένος τον XVIII αιώνα, ακαδεμαϊκός και νεοκλασικός Αρχιτέκτονας . Υιοθετεί την νεοκλασική και στρατιωτική αρχιτεκτονική στα δημόσια κτίρια, η οποία είναι έκδηλη στο κτίριο της Llotja .

33. ORIOL i MESTRES, JOSEP

Αρχιτέκτονας του Καθηδρικού της Βαρκελώνης (1855-1895). Πήγε στη Σεβίλλη να εργαστεί στα αρχιτεκτονικά σχέδια της ημιτελής πτέρυγας του ναού της πόλης. Επίσης εργάστηκε μαζί με τον Miguel Garriga i Roca , για το Μεγάλο Θέατρο Λισέου.

34. REVENTOS i FERRARÒNS, RAMON

Γεννήθηκε το 1892, στη Βαρκελώνη. Πήρε το πτυχίο του Αρχιτέκτονα το 1917. Συνεργάστηκε με την ομάδα του J. Mestres i Fossas, F. Folguera, για την κατασκευή των κτιρίων της οδού Lleida 9, 11. Συμμετείχε στην αρχιτεκτονική μελέτη για την Διεθνή Έκθεση του 1929 στο Μόντζουϊκ, τους πύργους εισόδου στην έκθεση, στη οδό Maria Cristina, Το Ελληνικό Θέατρο (Teatre Grec), εμπνευσμένο από το θέατρο της Επιδάουρου. Πέθανε το 1976.

35. ROVIRA i TRIAS, ANTONI

Γεννήθηκε το 1816. Αρχιτέκτονας, μέλος της οικογένειας Αρχιτεκτόνων του Rovira. Πήρε το Δίπλωμα του το 1842. Εργάστηκε για την τοπική αυτοδιοίκηση της Βαρκελώνης μέχρι το 1867. Μελέτησε τα σχέδια για το Banys Nous (1834). Άλλα έργα του : Teatre Circ Barcelonès (1853) , η Llotja του Palau Moja στη Rambla (1856). Η πλατεία του ‘Poble Nou’ (1867). Η αγορά του ‘Sant Antoni’ (1879). Το

Sants στη Barceloneta (1873). Το 'Museu Martorell' στο πάρκο της Ciutadella (1879). Το μνημείο 'la Pau' (1876). Η οικία 'Igualada' (1880). Η οικία 'Beneficència de Manresa' (1854). Το Σιντριβάνι στην Plaça Reial (1876). Τα κιγκλιδώματα στο 'passeig de Colom' (1883). Και το 'Saló de Sant Joan' (1887). Πέθανε το 1889.

36. RONCALI, MIQUEL (Δεν βρέθηκε)

37. RUBIÓ i TUDURÍ, NICOLAU M.

Γεννήθηκε το 1891 στο Mahón. Σπούδασε Αρχιτεκτονική κήπων. Συνεργάστηκε με τον Forestier, στην δημιουργία των κήπων του Μόντζουϊκ. Και τους Jean C.N. Forestier, Ramon Reventos I Farravons, για τον κήπο στο Ελληνικό Θέατρο (Teatre Grec) (1929). Το 1916 και 1924, δίδαξε Τέχνη των κήπων στην 'Escola de Bells Oficis de la Mancomunitat' της Καταλονίας. Ήταν Διευθυντής των δημόσιων πάρκων της Βαρκελώνης και υπεύθυνος για την φυτέψει φυτών στην Βαρκελώνη. Κατασκεύασε το περίπτερο κήπου στο Radio, της Βαρκελώνης. Σχεδίασε τον κήπο για την 'plaza Francesc Macià'. Ήταν επίσης συγγραφέας νουβελών, ταξιδιωτικών βιβλίων, θεατρικών έργων καθώς και βοηθημάτων για κήπους. Πέθανε το 1981.

38. VILASECA, JOSEP

Γεννήθηκε στη Βαρκελώνη. Σπούδασε στην Αρχιτεκτονική Σχολή της Βαρκελώνης. Πρόεδρος της Ένωσης Αρχιτεκτόνων της πόλης. Έργα του: Taller Pintores Masriera (1885), las casas Quadros (1896), Enric Batlló (1896), Pía Batlló (1896), Dolors Calm (1903), Comas de Argemir (1904) y Joaquim Cabot (1905). Έγραψε το 'Arc del Triomf' της Διεθνής Έκθεσης του 1888.

39. VILA, FRANCESC

Γεννήθηκε στην Βαρκελώνη τον XIX αιώνα. Πήρε το δίπλωμα του Αρχιτέκτονα το 1835 από την 'Academia de San Fernando'. Με τον Josep Buixareu, το 1836 κατασκεύασαν το συγκρότημα 'Casas d'En Xifré' στην Βαρκελώνη.

40. TORRES i GRAU, JAUME (Δεν βρέθηκε)

41. TAGLIABUE BENEDETTA

Γεννήθηκε στο Μιλάνο και αποφοίτησε από το Πανεπιστήμιο της Βενετίας το 1989. Το 1991 άρχισε να εργάζεται για το γραφείο του Enric Miralles' όπου τελικά έγινε συνεταίρος. Η δουλειά της με τον Miralles, τον οποίο και παντρεύτηκε, περιλαμβάνει μια σειρά υψηλών προδιαγραφών κτιρίων: Parque Diagonal Mar (1997-2002), Κεντρικά Γραφεία Gas Natural (1999-2006) και η Αγορά Santa Caterina (1996-2005), καθώς και στην υπόλοιπη Ευρώπη, όπως το σχολείο Μουσική στο Αμβούργο (1997-2000) και το Δημαρχείο στο Utrecht (1996-2000). Το 1998, η εταιρική σχέση κέρδισε το διαγωνισμό για το σχεδιασμό του νέου κτιρίου του Κοινοβουλίου και της Σκότίας, παρά τον πρόωρο θάνατο του Miralles' το 2000. Η Tagliabue ανέλαβε την ηγεσία της ομάδας ως Διευθύντρια του Έργου και το Κοινοβούλιο, ολοκληρώθηκε με επιτυχία το 2004, κερδίζοντας πολλά βραβεία. Πιο πρόσφατα, κέρδισε το διαγωνισμό για το νέο σχεδιασμό της Hafencity Harbor στο Αμβούργο της Γερμανίας, για ένα σιδηροδρομικό σταθμό του υπόγειου σιδηρόδρομου στη Νάπολη και το περίπτερο της Arcelor στο Λουξεμβούργο μεταξύ άλλων. Η Benedetta έχει γράψει για πολλά αρχιτεκτονικά περιοδικά και έχει διδάξει, μεταξύ άλλων τοπων,

στο Πανεπιστήμιο της αρχιτεκτονικής ETSAB στη Βαρκελώνη. Έχει διδάξει σε πολλά διεθνή αρχιτεκτονικό Φόρουμ, όπως, για παράδειγμα, το RIBA, της Αρχιτεκτονικής και Σύνδεσης στην Bartlett School, Λονδίνο, το Institut Berlage στο Άμστερνταμ, και στις ΗΠΑ, την Κινά, τη Νότια Αμερική ... κτλ. Πρόσφατα έλαβε το Πτυχίο Επίτιμου Διδάκτωρ Τεχνών, από το Πανεπιστήμιο Napier (2004). Το RIBA Stirling Βραβείο 2005, το Μετάλλιο Εκατονταετηρίδας από Edinburgh Architectural Association 2005 και το Ισπανικό Εθνικό Βραβείο Αρχιτεκτονικής "Manuel de la Dehesa", για το Κοινοβούλιο της Σκωτίας κτιρίου.

42. YÁRNOZ LARROSA, JOSÉ

Γεννήθηκε το 1886. Πήρε το δίπλωμα του Αρχιτέκτονα το 1923, από τη Ανώτατη Σχολή Αρχιτεκτονικής της Μαδρίτης. Συνεργάστηκε με τον αδερφό του στην Μαδρίτη, μέχρι που πήγε στην Venezuela το 1936. Κατά την περίοδο που συνεργάστηκαν τα αδέρφια ορισμένα έργα τους ήταν: Palacio de Olite (1924), αναδιαμόρφωση του Palacio de la Diputación (1929), η τράπεζα 'Banco de España Caixa' στα μέρη Vitoria, Barcelona, Bilbao, Sevilla (1916), καθώς και το κεντρικό γραφείο της, στη Βαρκελώνη (1933) και στη Μαδρίτη (1935). Στη Venezuela, εργάστηκε σε δημόσια έργα, όπως το αεροδρόμιο Maracaibo και της Barcelona, χωρίς να αναγνωρισθεί το δίπλωμα του μέχρι το 1948. Πέθανε το 1959.

BIBLIOGRAFIA

- ARVEI, PERE:** Gran Enciclopèdia Catalana" . Enciclopèdia Catalana, S.A., Barcelona, 1970
- AZÚA, FÉLIX :** Diccionario de las artes/ Azúa, Félix/planeta/(pl)/1995
- BLAY, PERE:** Un Arquitecto Catalan Renacentista: Pere Blay/Revista Nacional de Arquitectura/ año IX(1949)/p 377-380
- BONET i GARÍ, LLUÍS :** Gran Enciclopèdia Catalana" . Enciclopèdia Catalana, S.A., Barcelona, 1971
- CALZADA, ANDRÉS ECHEVARRÍA :** Andrés M. Calzada Echevarria(1892-1938) Vida, Obra y muerte de un gran arquitecto /ISLA DE ARRIARÁN, revista cultural y científica/ num XIV/Malaga , diciembre 1999/p 309-323
- CATÀ i CATÀ, ENRIC:** Fonts D' Arxiu ENRIC CATA i CATA (1878-1937)/Enric Catà y Catà/COAC/2005/p15
- CENDOYA PEDRO:** El Palau National de Montjuic : Cronica Grafica/Barral I Altet, Xavier,1947/ Palau National d' Art de Catalunya/1992/ p282
- DOMÈNECH i ROYRA, PERE:** El Palau National de Montjuic : Cronica Grafica/Barral I Altet, Xavier,1947/ Palau National d' Art de Catalunya/1992/ p282
- ANTONI ROVIRA I TRIAS :**Joan Bassegoda i Nonell. Gran Enciclopèdia Catalana, 1978
- FALQUÉS i URPI, PERE:**On Diseño/1981/No35/p18-26
- FLORENSA i FERRER, ADOLF:** [Actar]/ [Gran Enciclopèdia Catalana, 1974]
- GODAY i CASALS, JOSEP :** Gran Enciclopèdia Catalana" . Enciclopèdia Catalana, S.A., Barcelona, 1975
- GUARDIA i VIAL, FRANCESC:** La Fraternitat/de cooperativa obrera a biblioteca publica/Antonio Hernandez de oliva/ ajuntament de BCN/2001
- REVENTÓS i FARRARONS, RAMON :** Gran Enciclopèdia Catalana" . Enciclopèdia Catalana, S.A., Barcelona, 1978
- VILA, FRANCESC :** "Gran Enciclopèdia Catalana" . Enciclopèdia Catalana, S.A., Barcelona, 1980

INTERNET

- BOFILL, RICARDO:** <http://www.floornature.com/worldaround/articulo.php/6/en/arch44>
- BONET i GARI, LLUIS:** www.qaudiallquaudi.com
- BORRELL i CALONGE, AGUSTÍ:**http://www.e-coac.org/prensa/e-coac_noticies/noticies+.asp?Id=223
- DESVALLS, JOAN ANTONI:** http://es.wikipedia.org/wiki/Joa_n_Antoni_Desvalls
- DOMÈNECH i ESTAPÀ, JOSEP:** www.soloarquitectura.com/arquitectos/
- FLORENSA i FERRER, ADOLF:** www.soloarquitectura.com/arquitectos/
- FORESTIER, JEAN C. N.:** www.soloarquitectura.com/arquitectos/

GARCIA FARIA i MONTEYS, PERE: www.soloarquitectura.com/arquitectos/
GARRIGA i ROCA ,MIGUEL:http://es.wikipedia.org/wiki/Miquel_Garriga_i_Roca
GAUDÍ, ANTONI: www.gaudiallgaudi.com
GODAY i CASALS, JOSEP: www.soloarquitectura.com/arquitectos/
JUJOL, JOSEP M.: www.soloarquitectura.com/arquitectos/
MAS I VILA, JOSEP: <http://www.liceus.com/cgi-bin/aco/ar/06/065121.asp>
MENÉNDEZ PIDAL, LUIS: <http://ca.wikipedia.org/wiki>
MIRRALLES ENRIC: http://de.wikipedia.org/wiki/Enric_Miralles
<http://www.bib.uab.es/pub/locus/11359722n4p155.pdf>
MITJANS, FRANCESC: <http://ca.wikipedia.org/wiki>
MUGURUZA, PEDRO: <http://ca.wikipedia.org/wiki>
SAFONT, MARC: www.soloarquitectura.com/arquitectos/
SAGNIER i VILLARECCHIA, ENRIC: www.soloarquitectura.com/arquitectos/
SOLER i FANESA, JOAN: <http://www.bib.uab.es/pub/locus/11359722n4p155.pdf>
ORIOL i MESTRES, JOSEP: <http://ca.wikipedia.org/wiki>
REVENTOS i FERRARÒNS, RAMON: <http://ca.wikipedia.org/wiki>
ROVIRA i TRIAS, ANTONI: www.soloarquitectura.com/arquitectos/
RUBIÓ i TUDURÍ, NICOLAU M.: <http://ca.wikipedia.org/wiki>
VILASECA i CASANOVAS, JOSEP : http://www.anglocatalan.org/publications/acsop/03Modern_architecture_in_Barcelona/pdf/issue03.pdf
VILA, FRANCESC: www.soloarquitectura.com/arquitectos/
TAGLIABUE BENEDETTA: <http://www.mirallestagliabue.com/benedetta.html>
YÁRNOZ LARROSA, JOSÉ: www.soloarquitectura.com/arquitectos/